பல்லவர் சரித்திரம்.

தென்னிந்தியா வரலாற்றின் இடைப்பகுதி

பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்

இயற்றியது

முதற்பாகம்.

(திருப்பி எழுதப்பெற்றது.)

மூன்றாம் பதிப்பு

விலை அணா 8]

முன்னுரை

உலகந் தோன்றின நாள் தொடங்கி கடலுக்கு இரை யாகாமல் கவினுற்று விளங்குவது நம் தமிழ் நாடு. புறநாட்டுப் படைகளுக்குப் புறங்கொடுத்து ஓடியாமல் இன்றும் நின்று விளங்குவது நம் தமிழ் நாடு. மக்கள் தோன்றிய காலந் தொட்டு இந்நாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முற்காலத்தில் மக்கள், உடுக்க உடையும், உறங்கக் குடிசையுமின்றி அலைந்து திரிந்தனர். பின்னர் இறைச்சியையுண்டு தோலைப் போர்த்தியும் அவர்கள் சிலகாலம் அலைந்தனர். அதன் பின்னர் படிப் படியாய் உயர்ந்து, உலகப் பொருள்களின் உண்மைச் சக்தியைச் சிறிது சிறிதாக உணர்ந்து, நிலத்தில் விரைந்து ஓடும் நீராவி வண்டியையும், கடலிற் கடிதிற் செல்லுங் கலங்களையும், விண்ணிற் பறக்கும் விமானங்களையும் அமைத்தனர். அவைகளின் வாயிலாக இன்பம் நுகர்ந்து வருகின்றனர். இவைபோன்ற மக்கள் வாழ்க்கையின் பல படிகளையும் கண்டறிந்தது நம் தமிழ் உலகம். இவ்வாறு காலங் கண்ட தமிழர் சரித்திரத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1 அவற்றுள் முதற் பகுதி, படைப்புக் காலந்தொட்டு பல்லவர் தென்னாடு புகுந்ததுவரையில் உள்ள காலமாகும். இக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் மக்கள் வழவழப்பில்லாத கற் கருவிகளை வழங்கி வந்தார்கள். இந்நிலையில் லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளைக் கழித்தனர். பின்பு அக் கருவிகளை வழவழப்பாகத் தேய்த்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரையில் வழங்கி வந்தார்கள். பின்னர் மக்கள் கல்லை ஒழித்துவிட்டு

உலோகத்தைக் கொண்டு உபயோகத்திற்கேற்ற கருவிகளைச் செய்தனர். அவ்வுலோகந்தான் இரும்பாகும். இரும்புக் கருவிகளைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்திய காலத்தை இரும்புக் கருவிக் காலம் என்பர். இக் கருவிகள் பன்னூறு வருஷ காலமளவு வழக்கிலிருந்தன. காலங்கழியக் கழிய மக்கள் மேலும் மேலும் உயர்நிலையுற்றனர். சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முடிமுடி மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டை ஆளத்தொடங்கி ஆண்டுவந்தனர். இம்மன்னரின் ஆட்சிக் காலம் மிகச் சிறந்தது ஆகும். இக்காலத்தில் ஊரெங்கும் உழவுத்தொழில் பரவியிருந்தது. வீடுகளெங்கும் நன்செய் தானியங்களும் புன்செய் தானியங்களும் குவிந்து கிடந்தன. பருத்தியாலும் பட்டாலும் ஆகிய நுண்ணிய ஆடையால், மக்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டனர். பொன்னாலும் மணியாலும் அணிகள் அமைத்து அணிந்து அழகுற விளங்கினார்கள். நில வாணிபத்தோடு நீர் வாணிபத்தையும் நடத்திப் பொருள் சேகரித்தார்கள். கடலில் பண்டங் கொண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும், போர்கொண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும் போக்கினார்கள். மிடியுற்ற நாட்டாருக்குப் பொருள் தந்து, அவர்களை நம் நாட்டு ஏவலாட்களாகக் கொண்டனர். இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த நமது தமிழகம் துலங்கிய காலத்தில், தண்டமிழ் அரசியை ஒள்ளிய சங்கப்பலகையில் ஏற்றி வைத்தனர் பாண்டி மன்னர். தமிழ்மொழி வல்ல அறிஞர்களை ஒன்று சேர்த்து, தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவி தமிழை ஆராய்ந்து வரச் செய்தனர். அவ்வாறு தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்து அறிந்துவந்த அறிஞர்கள் பலரையும் உயிரினும் உயர்பொருளாய்க் கருதி உபசரித்து வந்தனர் பாண்டிய மன்னர். அவைகளைப் பற்றி நோந்துழி விவரிப்போம். இவ்வுண்மைகளை உய்த்து

உணருவதற்குத் துணையாயிருப்பன அக்காலத்துக் கருவிகள், பிணங்களை அடக்கஞ் செய்த குழிகள், தனித் தமிழ் மொழிகள் முதலியனவாம்.

2. இற்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பல்லவர் தமிழகம் புகுந்து, கச்சிமா நகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆளத்தொடங்கினர். இக்காலத்தில் மதுரையில் மூன்றாஞ் சங்கம் இருந்தது போலும். பல்லவர் கச்சியிற் புகுந்த காலத்திலும், சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் மன்னர்கள் இல்லாமலிருக்கவில்லை. எனினும் அக்காலத்திய மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் பல படிக்கப் படுகின்றன. இந்நாளில் தமிழ்மொழியில் காணப்படுஞ் செய்யுள்களெல்லாம் கடைச் சங்கச் செய்யுள்களே. முன்னைய சங்கங்களின் செய்யுள்களெல்லாம் இருந்த சுவடு அறிவதற்கு இடமின்றி அழிந்துவிட்டன. பல்லவ அரசர் தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்த நன்மைகள் பல. செப்புத் தகடுகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும், பாறைகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும் அவர்கள் காலத்தில் தொடக்க முற்றன. பல்லவர்காலத்துச் சரித்திரங்களை ஒழுங்காய் எழுதுவதற்குப் பெருந் துணையாயிருப்பன மேற் கூறிய இருவகைச் சாசனங்களும், இலக்கியங்களுமாம். இவர்கள் காலத்தில் நாடெங்கும் சைவமும், வைஷ்ணவமும் பரவின. தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளும், நாலாயிரம் முதலிய திவ்விய பிரபந்தங்களும் தோன்றின. பல்லவ மன்னர்கள் இன்றேல் கற்கோயில்களெங்கே? குகைக் கோயில்களெங்கே? கல் வெட்டுகளெங்கே? இவர்களால் அன்றோ இவைகளெல்லாம் நம் நாட்டில் நாட்டப் பெற்றன.

3. இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தஞ்சாவூரில், சோழர் ஆட்சி மீண்டும் உயர்ந்தோங்க ஆரம்பித்

ந்தது. இச் சோழமன்னர்களைத் தஞ்சைச் சோழரென்பர். இவர்கள் ஆட்சி இருநூறு ஆண்டளவு நீடித்திருந்து பின்பு குறுகிவிட்டது. இக் காலத்தில் சேர நாடு கேரளநாடாயிற்று. அவ்விடத்திய மொழியும் மலையாள மொழியாக மாறிற்று. பாண்டியர் ஆட்சி ஓங்குகிறது. அவ்வாட்சியும் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் குன்றத் தலைப்பட்டது. பின்பு பதினான்காம் நூற்றாண்டில் துங்கபத்திரை நதிக் கரையில் உள்ள ஆனைகுந்தியென்ற ஊரில் விஜயநகரராஜ்ஜியம் தோன்றிற்று. வடநாட்டிலிருந்து வந்த முகமதிய வெள்ளம் தென்னாடு புகாமல் அது தேக்குகிறது. அவ்விஜயநகர ஆட்சி தமிழ்நாடெல்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது. இரண்டு நூற்றாண்டளவில் அவ்விராஜ்ஜியத்தின் செல்வாக்கும் நெகுரவுற்றது. பின்னர் முகமதியர் அரசாட்சி இந்நாட்டில் பரவலாயிற்று. அவர்களுக்குப் பின் ஆங்கிலர் நூறு ஆண்டுகளாய் ஆண்டு வருகிறார்கள். சோழ, பாண்டிய, பல்லவ, விஜய நகர காலங்களில் கட்டப்பட்ட கோவில்கள் எண்ணிறந்தன. அக்காலத்திற் றோன்றிய வரலாற்று நூல்கள் பல. இவைகளின் துணையைக் கொண்டு தமிழகச் சரித்திரத்தின் மூன்றாம் பகுதியை யெழுதலாம்.

இந் நூலில், தமிழக வரலாற்றின் இரண்டாம் பகுதியைப் பற்றி மூன்று பாகங்களிலும் சொல்லியிருக்கின்றேன். மற்றைய பகுதிகளும் முறையே எழுதப்பெறும்.

அந்தோ! இக் காலத்திய நிலையை என்னென்று கூறுவது! கல்வியைப் பரப்ப எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிக்கோ அளவில்லை. செலவாகும் பணத்திற்கோ எல்லையில்லை. நம் நாட்டுச் சரிதையைக் கற்பிப்பாரும் இல்லை; கற்பாரும் இல்லை. நம் நாட்டு நிலையை அறியாது, பிறநாடுகளின் நிலையை அறி

ப் புகுவது, தன் தாய் தந்தையரை அறியாது பிறர் தாய் தந்தையரை அறியப் புகுவதை யொக்கும். பெருவள நல்லூர் பெரும் போரை யறியாத நம் மாணவர்களுக்கு அஜின்கூர் போரைப் பற்றிய அறிவு அதிகம். திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மங்களாசாஸனத்தைப் பெற்ற திருமலையைத் தேடித் தெரியாத தமிழர்கள் உரோமாபுரியிலுள்ள கோயிலின் கதையை உணரப் போக்கங் கொண்டு துடித்திடுவர். சொல்லுக் கரசாகிய அப்பர் பிறந்த திருவாமூரைத் தேடி அறியார்; தென்னமெரிக்காவில் உள்ள ரியோடிஜெனேரோவைப் பற்றி அறிய ஆவல் கொள்வர். உள்ளந் தோறும் இனிக்கும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை உணரார், கள்ளுங் காமமுங் கொண்டு மயங்கும் பிறர் சொல்லைப் பேணுவர். கற்றவர் காதலிக்கும் கம்பரைக் காழ்ப்பர்! மற்றவர் போற்றும் வெற்றுரைகளை விரும்பித் திரிவர்! அந்தோ இதுவோ நமது தாய்நிலையோ?

ஆசிரியர்களே! விழிமின்கள் விழிமின்கள். நம் நாட்டுச் சரிதையை மாணவர்களுக்குப் புகட்டுமின்கள். அவர்கள் நல்லுறச் செய்யுங்கள்.

மாணவர்களே! மயக்கந் தெளிமின்! மயக்கந் தெளிமின்! தன் வீடு காவாது அன்னிய வீடு காத்து ஆவது என்? உங்களை யறியுங்கள்! உங்கள் முன்னோர் பெருமையைப் பேணுங்கள்! உங்கள் நாட்டின் முன்னைய நிலையையும் இப்போதைய நிலையையும் ஓதியுணர்ந்து உய்மின்கள்.

பி. தி. ஸ்ரீ

விஷய அட்டவணை.

காலவரி

கி. பி. 0 பல்லவர் தென்னாடு வந்தது

50

100 சாலிவாகன சகாரம்பம்

150 பப்பகவர்மா

சிவஸ்கந்தமகாராஜா

200

250

300

350 மயூரசர்மா

கரிகாலன்

400

ஸிம்ஹவர்மா

450 கோச்செங்கணான்

நெடுஞ்செழியன்

500 செங்குட்டுவன்

550

நரஸிம்ஹவர்மா

600 மகேந்திரன்

மூன்றாம் சங்ககாலம்

பல்லவர் சரித்திரம்.

முதல் பாகம்.

கி. பி. 200 முதல் கி. பி. 600 வரையில்.

நீர்வளமும் நிலவளப்பும் மிகுந்தோங்கியது நம்முடைய தமிழ் நாடு. அதில் சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர் செங்கோல் செலுத்தி வந்தார்கள். சோழநாடு திருச்சிராப்பள்ளியின் ஓர் பகுதியான உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு கீழ்ச் சமுத்திரக் கரை வரையில் உள்ளது. பாண்டிய நாட்டுக்கு முதல் நகரம் மதுரை, அந்நாடு தென் சமுத்திரத்தை அண்டியுள்ளது. சேரநாடோ கரூர் முதல் மேற்குக் கடல் வரையில் பரவியிருந்தது. இம்மூவேந்தர் முன்னிலையில் தமிழ்ப் பயின்று பாட்டுக்கள் பாடும் பாவலர் பலர் அவ்வப்போது ஆதரிக்கப் பெற்று வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டுக்கு வட எல்லை ஏழுமலையான் குடி கொண்டிருக்கும் வேங்கடம். இம்மலைக்குத் தெற்கும் சோழநாட்டுக்கு வடக்கும் உள்ளது தொண்டை மண்டலம். இதற்குத் தலைநகர் காஞ்சீபுரம். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் முதலானது என்று பெயர் பெற்றபட்டணம் இது. சிவன் கோயில் என்ன, விஷ்ணு ஆலயம் என்ன, உலக மாதாவை வழிபடும் வீடு என்ன, இவைகளால் உயர்நிலை பெற்ற ஊர். இவ்வூரில் 1800 வருஷங்களுக்கு முன், தமிழ்

மன்னர் அல்லாதார் ஆள ஆரம்பித்து, பலகாலம் வாழ்ந்து, நாட்டுக்குப் பல நன்மைகளை செய்தார்கள். அவர் பல்லவ குலத்தவர்; இப் பல்லவர் எங்கிருந்து வந்தவர், எவ்வாறு வாழ்ந்தோங்கி, பின்பு அழிந்தார் என்ற அருங்கதை தமிழர் அவசியமாய் அறியவேண்டியது.

பல்லவர் கச்சிக்கு வந்தவாறு.

இந்திய நாட்டுக்கு வட மேற்கில் இருக்கும் நிலப் பகுதிக்கு நம்முன்னோர் சகத்தீபம் என்று பெயரிட்டார். அந்நாட்டவர்களுக்குச் சகர் என்றும் பல்லவர் என்றும் பெயர். தொன்று தொட்டு, இப் பல்லவர்கள் நம் நாட்டுக்கு நாட்டு வழியாயும், கடல் வழியாயும் வருவது, போவது உண்டு என்று புராணங்களிலிருந்து அறியலாம்.

கி. மு. 500 வருஷங்களுக்கு முன்பே இச்சகப் பல்லவர்கள் ஆப்கானிஸ்தானத்து மேற்கு பாகத்தில் குடியேறினார்கள். அதனால் அந்நாட்டுக்குச் சகஸ்தானம் என்று பெயர் பிறந்தது. சகஸ்தானத்திலிருக்கும்போது சகப் பல்லவர்கள் சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த, சமண முதலிய முறைகளைத் தழுவினார்கள். அதனால் நம்முடைய நாட்டவருடன் கலந்து ஒன்றாயினார். நாடு முழுவதும் பரவினார். அங்கங்கே சக பல்லவ அரசர்களும் தோன்றினார். பழைய காலத்தில் உயர்நிலை அடைந்திருந்த ஊர்களான தக்கசிலை, வடமதுரை, உஜ்ஜயினி முதலிய பட்டணங்கள் இவ்வரசர்களுக்குத் தலை நகரங்களா யிருந்தன. கிரமமாய்ப் பல்லவர்கள் வடக்கிலிருந்து தென்னாடு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு வந்து காஞ்சீபுரத்தில் தங்கள் அரசாட்சியை ஏற்படுத்தினார்கள்.

3

மகாராஜா பப்பசுவாமி.

பல்லவ இராஜ்ஜியத்தைக் காஞ்சியில் ஏற்படுத்தின அரசன் பெயர் இது என்று தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரிந்தவருள் முதல்வன் பெயர் மகாராஜா பப்பசுவாமி. இவன் ஆண்டது இப்போதைக்கு ஏறக்குறைய 1,700 வருஷங்களுக்கு முன். இவன் இராஜ்ஜியம் தொண்டை மண்டலத்தில் மாத்திரமல்ல, தெலுங்கு நாடு முழுவதும் பரவி யிருந்தது. பெஜவாடாவுக்கு அடுத்த தானியகடகம் என்று முற்காலத்தில் சிறந்தோங்கின பட்டணமும் பப்பசுவாமிக்கு மற்றோர் தலை நகரமாய் இருந்தது.

இந்தப் பப்பமகாராஜா வடநாட்டிலிருந்து ஆத்திரேய, ஹாரித, பரத்துவாஜ, கௌசிக, காசிப, வத்ஸ என்ற ஆறு கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த பிராமணர்கள் பல குடும்பத்தாரை வரவழைத்துத் தொண்டை மண்டலத்தில் குடியேற்றுவித்தான். பப்பன் காலத்துக்கு முன் பிராமணர்கள் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவி இருந்ததாக அடையாளம் ஒன்றும் காணோம். கொஞ்சமாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். பப்பசுவாமி தன் குலத்தார் புண்ணியமும், வாழ்நாளும், உடல் வலியும், புகழும் வளர்ந்தோங்கும் பொருட்டுப் பல கோடிப் பொற்காசும், நூறாயிரம் ஏர்களும், பிராமணர்களுக்கு நிலங்களும் தானம் செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவர்கள் அந்தப் பூமியிலிருந்து உண்டாகும் பொருள்களைக் கொண்டு, கஷ்டப்படாமல் பிழைத்து வந்து, வாழ்நாள்களை வைதிக காரியம், தெய்வ பூஜை, படிப்பு முதலிய நல்வழிகளில் செலவழித்து வந்தார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் கடிகை யென்னும் வடமொழிக் கல்வி கற்கும் கல்லூரியும் உண்டாய்ப் பெரும் பேர்பெற்று விளங்கிற்று

பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சீபுரத்தில் அரசாட்சி செய்யத் தொடங்கு முன், ஆரிய மொழியும் ஆரிய முறைகளும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவவில்லை. பௌத்த, சமண பிராமணத் துறவிகள் மாத்திரம் காடுகளிலும், மலைக்குகைகளிலும் இருந்து தவம் புரிந்து வந்தார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல மலைக்குகைகளில் இம்முனிவர்கள் கல்லில் வெட்டின எழுத்துக்கள் சில காணலாம். தமிழர் சிலர் சமண முறை, பௌத்த முறைகளைக் கைப்பற்றினார்கள். தமிழரசர்கள் இத்துறவிகளை ஆதரித்தார்கள். ஆனாலும் தமிழ் நாட்டில் வடமொழி கலக்காத முழுத் தமிழ்ச்சொற்களை மக்கள் பேசினார்கள். அப்போது ஆரியத் தெய்வங்களைத் தமிழர் தொழுத அடையாளங்கள் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. வைதிக யாகங்கள் தமிழ் மன்னர் நடத்தி வைக்கவில்லை. அரசியலும் வடமொழியில் இருக்கும் சாஸ்திர விதிப்பிரகாரம் நடக்காமல் பழைய தமிழ் முறையிலே நிகழ்ந்தது.

காஞ்சீபுரப் பல்லவரோ இவ்வாறல்ல. க்ஷத்திரிய குலத்தவர். அவர் பேரோ பிராகிருத மொழி. இராஜ்ஜிய பரிபாலனத்தை ஆரிய சாஸ்திரங்களை அனுசரித்துத் தான் நடத்தினார்கள். அவர் கீழிருந்த இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு வட மொழிப்பெயர்களே உண்டு. அரசர் பிரஜைகளிடமிருந்து பெற்ற வரிகள் ஆரிய தரும சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பவையே. வடநாட்டு வழக்கங்களை யொட்டிப் பிராமணர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் தானங்கள் கொடுத்த போது, தாமிரப் பட்டயங்களில் தான் சாசனங்களைச் செதுக்குவித்தார்கள். இந்தச் சாசனங்களை பிராகிருத, ஸம்ஸ்கிருத பாஷைகளில் எழுதினார்கள். இவைகளில் தமிழ் மொழிக்கலப்பு கொஞ்சமாவது இல்லை. இவ்வாறு

காஞ்சிபுரத்தில் ஆரம்பித்த ஆரியர் ஆட்சிமுறைகள் ஆரியர் வைதிக முறைகள், ஆரிய மொழிககலவி, ஆரியர் ஆசாரங்கள முதலியன தமிழ்நாட்டில் பரவின. கொஞ்ச காலத்துக்குள் ஆரியமும, திராவிடமும, வட நாட்டுத தென்னாட்டு வாழ்முறைகளும், தொழுமுறைகளும் ஒன்று கலந்து, தென்னாடு உயாநதோங்கி, தமிழகமானது உலகுக்குத தலையான இப பரதநாட்டுக்குத் தலைமேலணியும் கிரீடமாய் விளங்கும பெருநிலையைப் பெறறது. இக் கதையைத் தமிழா அனைவ நம அறியவேண்டாமோ?

சிவகந்த மகாராஜாதிராஜன்.

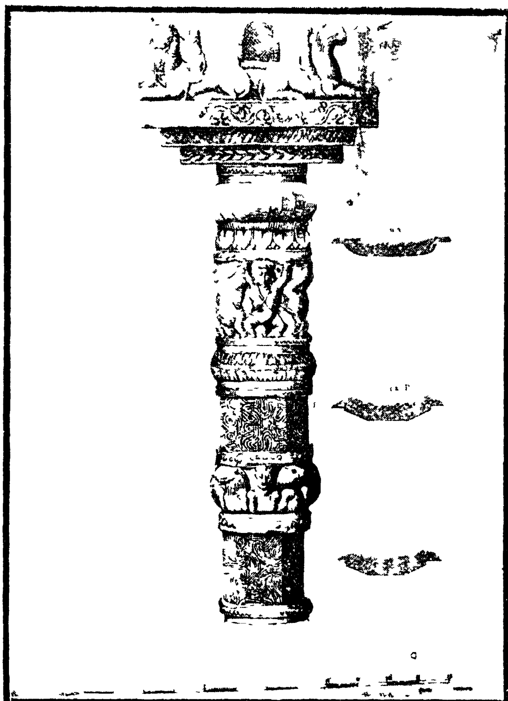
பப்பசுவாமிக்குப் பின் அவன் மகன் சிவகந்தனென்பான சிம்மாதனம் ஏறினான். சிவகந்தன் சிறுவனாயிருக்கும போதே செல்வாக்கு மிகுந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. தகப்பன் ஆண்டுவருமபோது சிவகந்தனுக்கு இளவரசுப் பட்டத்தையும அதிகாரத்தையும அளித்தான். இளவரசனாயிருக்கும்போது பிராமணாகளுக்குச் சில நிலங்களைத் தானம செய்தான். தானம அளித்த சாசனம் செப்புப் பட்டயத்தில எழுதினது கொஞ்சகாலத்துககு முன் கிருஷ்ணா ஜில்லா, நரஸாராவுபேட்டைத் தாலூகாவிலுள்ள மைதவோலு என்னும் கிராமத்தில் பாழ்நிலமொன்றை உழுதபோது கிடைத்தது. இது பிராகிருத மொழியிலெழுதியது.

சிலகாலம் சென்றபின்பு பப்பமகாராஜா இறக்க, சிவகந்தன் அரசனானான். தருமமகா ராஜாதிராஜன் என்ற பட்டத்தையும ஏற்றுக்கொண்டான். மகாராஜன் என்பதை விட தருமமகா ராஜாதிராஜன் என்பது மிக உயர்ந்த பதவி

யைக் குறிக்கும். ஒரு சிறு நாட்டுத் தலைவனுக்கும் மகா ராஜன் என்ற பெயருண்டு. பல நாடுகளுக்கு அதிபதியாய், மன்னர்க்கு மன்னனாய் விளங்குவோனே மகாராஜாதிராஜன். வைதிக முறைப்படி அபிஷேகம் பெற்றவன் தருமமகா ராஜாதிராஜனுவான். தருமமகா ராஜாதிராஜன் சிவஸ்கந்த சுவாமி அபிஷேகம் அடைந்தபின்பு, சுற்றுமுள்ள மன்னர் செருக்கை அழித்து, நாடுகள் பலவற்றைக் கைக்கொண்டு, பெருவேள்விகளான அக்கினிஷ்டோமம், வாஜபேயம், அசுவமேதம், முதலிய யாகங்களை நடத்திவைத்தான்.

இவன் ஆண்ட நாடுகள் தெற்கே கொள்ளிடம், வடக்கே கோதாவரி, இந்நதிகளுக்கு நடுவிலிருப்பவைகளாம். அதாவது தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியும் தெலுங்கு நாட்டின் பெரும்பகுதியும் இவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன. இவனது பிரதானமான தலைநகரம் காஞ்சிபுரம். அவ்வூரில் சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயங்களை இந்த சிவஸ்கந்தன ஏற்பாடு செய்ததுமல்லாமல், வடமொழி பயிலக் கடிகைகளென்னும் கல்விச்சாலைகளை நடத்திவந்ததால் ஆரியமொழி, ஆரியமுறைகள் அங்கே பெருகி, விளங்கி ஓங்கின. காஞ்சிபுரமும் பரதநாட்டின் முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஏழில் ஒன்றாய்ப் பொலிந்தது.

இவனது இரண்டாவது தலை நகரம் அமராவதி. இது தான் முன்பு கூறிய பப்ப மகாராஜாவுக்குந் தலைநகரா யிருந்தது. இது கிருஷ்ணை நதிக்கரையில் பெஜவாடாவுக் கருகில் இருந்தது. இவ்வூரில் அக்காலத்தில் பௌத்த முனிவர் பலர் ஒரு பெரிய மடத்தில் வசித்தார்கள். இம்மடம் கருங்கல்லால் கட்டப்பெற்றிருந்ததுமன்றி, கல்லில் செதுக்

அமராவதி சிற்பத் தூண்

கின அற்புதமான சிற்பங்கள் இதில் நிறைந்திருந்தன. பிற் காலத்தில் பௌத்தநெறி இந்நாட்டில் நிலைகுலைந்துபோக, இந்த மடம் இடிந்துபோயிற்று. அதிலிருந்த விக்கிரகங் களையும், சித்திர பணிகளையும் வேறு வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய், பல கண்காட்சிச் சாலைகளில் வைத்திருக் கிறார்கள். இப்போது மடமிருந்த சுவடுதான் பூமிமேல் காணலாம். இந்த அமராவதி நகரத்துக்குத் தானியகடகமென்று மற்றோர் நாமமுண்டு.

சிவகந்த மகாராஜன் யாகங்கள் பல நிறைவேற்றினன் என்றோம். அவைகளை நடத்த பற்பல கோத்திரங்களில் பிறந்து, நான்மறைகள் ஓதிய வேதியர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு பூமிதானம் செய்து, நாட்டில் குடியேற்றுவித் தான். அவர்களுக்குக் கொடுத்த தான சாசனங்கள் செப் புப் பட்டயங்களில் செதுக்கினது ஒன்று சில நாட்களுக்கு முன் பெல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள ஹீரஹடகள்ளியென்னும் கிராமத்தில் வசித்துவந்த ஓர் வணிகனிடமிருந்து அகப்பட் டது. இவ்வாறு அரசனிடத்திலிருந்து மானியம்பெற்ற அந்தணர்கள் தமிழ் நாட்டில் பெருகி, அங்கே ஆரியர் தொழுமுறைகளையும் ஆரிய மொழியிலுள்ள கலைகளையும் அம்மொழியில் பாண்டித்தியத்தையும் பரவச் செய்தார்கள். இந்த சாசனங்களைக் கொடுக்குமுறை யாதென்றால், முதலில் அரசன் தானம் செய்யத் தீர்மானித்து, மந்திரியிடமோ, சேனாதிபதியிடமோ, தன் ஆணையைத் தெரிவிப்பான். அவர் அதை இரகசியாதிகாரர்கள் என்னும் உத்தியோ கஸ்தர்க்குச் சொல்வார். இவர் அதை சாஸ்திர முறையைப் பின்தொடர்ந்து ஓலையிலெழுதுவார். இவ்வாறு எழுதிய

சாசனத்தை ஆதியோடந்தமாய் அரசன் படித்துப் பார்ப்பான். பின்பு அதன்மேல் அரசன் முத்திரையை யிடுவார்கள். அச்சாசனத்தை அரசன் நீரவார்த்துக் கொடுப்பான். பின்பு கம்மாளன் அதை ஓலையைப்போல செய்த செப்புப் பட்டயங்களில் செதுக்கி அவைகளை சேர்த்துக் கட்டி ஒரு செப்பு மோதிரம் செய்து அதில் கோர்ப்பான். அம்மோதிரத்தின் மேல் அரசன் முத்திரையை யிட்டு மானியம்பெற்ற பிராமணர்களுக்குக் கொடுப்பார்.

மேற்கூறிய இரண்டு சாசனங்களிலிருந்து அக் காலத்தில் பல்லவ ராஜ்ஜியத்தில் நிகழ்ந்த அரசு முறைகளை அறியலாம். அம்முறைகளும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் வேந்தர் நடத்திய முறைகளும் வேறு. பல்லவ ராஜ்ஜியத்தை இரட்டம், விஷயம், வட்டம், கிராமங்களாகிய பிரிவுகளாகப் பிரித்திருந்தனர். இப்பிரிவுகளை ஆள்வோர்க்கு இரட்டிகர், விஷயேசர், தேசாதிகர், வாபதர் என்று பெயர்கள் உண்டு. இப்பெரும் பதவிகளை அரசகுமாரர்களும், சேனாதிபதிகளும் தான் பெறுவர். எப்பொழுதும் அரசரருகில் இருந்து எல்லா வியவகாரங்களையும் நடத்துவோர் அமைச்சரும், இரகசியாதிகரும்; நாட்டு வாணிகத்திலிருந்தும் கடல் வாணிகத்திலிருந்தும் இராஜாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய வரிகளை வாங்கும் இடங்களுக்கு மண்டபங்கள் என்று பெயர், அம்மண்டபங்களிலிருந்து வரி வாங்குவோரை மண்டபிகள் என்பர். நீர் நிலைகளையும், நீராட வருபவர்க்கு இடையூறுகள் வராமல் காப்போர்க்குத் தீர்த்திகர் என்று பெயர். காடு வனங்களைப் போற்றுவோருக்குக் குமிகர் என்பர். சேனாதிபதிகள் கீழிருந்து நிலைப்படையைச் சேர்ந்த போர்வீரர்களை

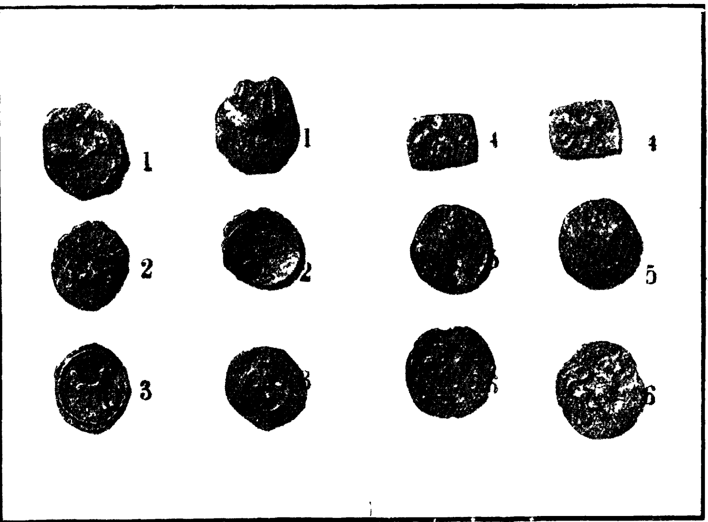
நாயக்கர் என்பவர் கவனிப்பார். சங்கரந்தகர்கள் நாட்டில் நாலா பக்கமும் அலைந்து ஆங்காங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அரசர்க்கு அறிவித்து, அவர் ஆணையை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். இப்பலவித உத்தியோகஸ்தர்களின் பெயர்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சொற்களே. இவ்வாறு செலுத்தின ஆளுகையின் ஏற்பாடும் வடமொழியில் எழுதியுள்ள அர்த்த சாஸ்திரத்திலடங்கிய தண்ட நீதியை அனுசரித்து வடநாட்டில் வழங்கி வந்தவைகளே.

அரசர்க்குரிய நிலவரி, நிலத்தில் உண்டாகும் பயிரில் ஆறிலொரு பங்கு. இது தவிர பதினெண்வகைச் சிறு வருவாய்கள் இருந்தவையாகச் சாசனங்களினின்றும் தெரிய வருகிறது. அவைகளில் முக்கியமாவன:—அரசன் அரண்மனைச் செலவுக்கு வேண்டிய பால், தயிர் கொடுத்தல், அதிகாரிகள் நாட்டைச்சுற்றி வருங்கால் அவர்கள் பிரயாணம் செய்ய வண்டி, மாடு அனுப்புதல், அவர்களுக்குத் தங்க வீடும், தூங்கக் கட்டிலும், உண்ணச்சோறும், வழங்கச் செம்பு, தவலை, முதலியனவும் கொடுத்தல், அரண்மனைக்கு வேண்டிய புல், விறகு, கறியாப், பூ முதலியவை அனுப்புதல், அரசர்க்கு ஊழியம் செய்ய ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும், கிராமப் பொதுச் செலவில் "வெட்டி" வேலைக்காரர் அனுப்புதல். இது தவிர, உப்பும் வெல்லமும் காய்ச்சுதல் அரசர்களது உரிமையே.

சிவகந்த மகாராஜன் காலத்தில் கச்சிப பல்லவ ராஜ்ஜியத்துக்கும் மற்றைய நாடுகளுக்கும் வாணிகம் மிக நடந்தது. 'பெரிப்லூஸ்' என்ற யவன (கிரேக்க) மொழியில் எழுதின ஓர் சிறு புஸ்தகத்தில் கமரா, பொதுகா, சொபத்மா என்ற

மூன்று துறைமுகங்கள் அப்போது இருந்தனவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. எப்பெயர்கள் மாறி இவ்வாறு யவன மொழியில் ஆயிற்றென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது மகாபலிபுரம என்று சென்னப்பட்டணத்துக்குத் தெற்கே இருக்கும் ஊர் இம்மூன்றில ஒன்று. இத்துறைமுகங்களிலிருந்து கப்பல் வழியாய்ச சிமமாம, ஸுவர்ண பூமி, (இபபோது, பர்மா என்பார்), சாவகம (ஜாவா) முதலிய தீவுகளுக்கும், சீனம் முதலிய நாடுகளுக்கும வணிகம நிகழ்ந்தது. பல்லவர் காலத்துக் காசுகள் அகபபட்டவைகளில தோணியைப போல் சித்திரம வெட்டியிருபபதால் கபபல வியாபாரம அதிகமாய் நடநததென்பதற்குத தடையே இலலை. அன்றியும், காஞ்சிபுரததுக்கு அடுதத கிழ் சமுததிரக் கரையில் உரோமாபுரி நாணயங்கள் பூமியில புதைநது கிடநது அடிக்கடி அகபபடுவதால, ஐரோபபா கண்டததுடனும வணிகம மிகவும நடநததென்றும அறியலாம.

சிவகநத மகாராஜன் காலம யாது? இவனது சாசனங்களின் எழுததுநடை, மொழிநடையையும மற்றைய பல விஷயங்களையும கருதி, கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டில இவன் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிய வருகிறது. அப்போது தமிழகத்தில சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னாகள் பலா இருநதார் என்றோம். அவ்வாசாகள் பலரைபபுகழ்நது தமிழில பாடின அகவலகள் பல புறம், அகம் என்ற சங்கச செய்யுள் தொகைகளில உள, இவைகளில பல்லவரைக் குறித்து ஒன்றுமேயில்லை ஆகையால ஆரிய முறைகளை அனுசரித்த இப் பலலவர்களுக்கும பழைய தமிழ் முறைகளையே பின் தொடாநத பண்டைய தமிழ்மன்னாகளுக்கும் சம்பநதம் அதிகமாக இல்லைபோலும.

பலலவ நா யஙகள

கதம்பா.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கதம்பர் என்று ஒரு புதிய அரசகுலத்தார் தோன்றினர். இவர் தோன்றின கதையை அழகிய ஆரியக் காவிய மொழியில் ஓர் சாசனத்தில் எழுதி யிருக்கிறது:—

கதம்ப குலத்தில் சுருதி, சீலம், சௌசம், முதலிய நற்குணங்களால் அழகுபெற்ற ஸ்ரீமான் மயூரசர்மன் என்னும் பிராமணோத்தமன் இருந்தான். அவன் குருவான வீரசர்மனுடன் பல்லவேந்திரபுரியான காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து, சகல சாஸ்திரங்களைப் படிக்க ஆவலுடன் ஒரு கடிகையில் யாசகம் செய்து பிழைக்கும் மாணவனாய்ப் பிரவேசித்தான். அங்கே ஒரு பல்லவக் குதிரை வீரனுக்கும் இவனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று, அப்போது தீவிர மாயக் கோபம் கொண்டு பின்வருமாறு ஆலோசித்தான்:— ஐயோ, கலியுகத்தில் க்ஷத்திரியத்தைவிடப் பிராமணத்துவம் எவ்வளவு இளைத்துப் போய்விட்டது. குரு குல வாசம் செய்து வேத சாகையை அத்தியயனம் செய்தவனுக்குக் கூட அரசன் தயையன்றி, பிரசித்தி கிடையாமல் இருந்தால் இதைவிடத் துக்கம் உண்டா? ஆகையால் சமித்து முதலிய யாகப் பொருள்களை வழங்கவல்ல கைகளால் உலகை வெல்ல ஒளி தரும் வாளை உறையிலிருந்து உருவினான். பல்லவேந்திரர் நாட்டு எல்லை காப்போரை உடனே ஜயித்து ஸ்ரீசைலம் என்கிற ஸ்ரீ பர்வதத்தைச் சுற்றியுள்ள புகுதற்கரிய அடவிகளைக் கைப்பற்றினான். தமிழ் நாட்டுக்கும் தெலுங்கு நாட்டுக்கும் நடுவிலுள்ள வடுக வழி என்பதின் அரசனை

பெருமையான மன்னனையும் வேறு வேந்தரையும் தனக்குக் கப்பங் கட்டச் செய்தான். பல்லவேந்திரா முகம் வாடி மாறு இவ்வீரத்தொழில்களைப் பூஷணமாய்ப் பூண்டு விளங்கினன். பல்லவர் நாட்டை அடிக்கடி கொள்ளையடித்தான். அதனால் கச்சி நகாக் காவலாகள் பெரும் படையுடன் அவனோடு யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தாாகள். பல்லவா சேனை இரவில் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும், கரடுமுரடான இடங்களில் தங்கியிருக்கும்போதும், மயூரசாமன் அதைப் பருந்துபோல வந்து அடித்தான். இவ்வாறு தன் தோளவலியைக் கொண்டு பல்லவா பலத்தைக் குறைக்க, அவா இவன் வீரத்தையும் குலத்தையும் கருதி, இவனைக் கெடுப்பது நல்லது அல்ல என்று நிச்சயித்து, இவனுடன் சிநேகம் செய்தாா. பின்பு மயூரசாமன் காஞ்சிபுர அரசா மற்றவாகளோடு செய்த போாகளில் அவா பக்கத்தில் துணையாயிருந்து செய்த வீரத்தொழில்களைக் கண்டு, களித்து, பல்லவா தங்கள் கரபல்லவங்களால் அவனுக்குப் பட்டபந்தம் செய்தாா. இவ்வாறு உண்டான கதம்பராஜ்ஜியம் கன்னட நாட்டில் விரைவாய் உயாந்தோங்கத்தொடங்கிற்று. பல்லவா வலியும் நாளடைவில் குன்ற ஆரம்பித்தது.

கரிகால் சோழன்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் உறையூரில் கரிகால சோழன் என்னும் வீரன், சோழ நாட்டுக்கு அரசனானன். சேரா, பாண்டியரையும், சிம்மள அரசரையும் போரில் தோற்கடித்துப் பெரும்புகழ் பெற்றுக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைத் தன் தலை நகராயாக்கினன். அப்போது காஞ்சீபுரத்தில்

திரிநயனப் பல்லவனென்றும், திரிநேத்திரப் பல்லவனென்றும் முக்கண்டிப் பல்லவனென்றும் வழங்கும் பெயர்கள் உள்ள அரசன் ஆண்டுவந்தான். பல்லவ நாட்டுக்கு வடக்கில் விஜயாலயன் என்பவன் சளுக்க ராஜ்ஜியத்தை ஸ்தாபித்துத் திரிநயனப் பல்லவனையும் தோற்கடித்தான். கதம்பர், சளுக்கர் இவர்களுடன் போர்புரிந்து கைசளைத்திருந்த பல்லவ அரசனைக் கரிகாலனென்னும் பெருவீரன் இலகுவாய் ஜயித்தது, காஞ்சி நகரைக் கைப்பற்றினானென்றும் விந்தையாகும்போ? கரிகாலன் பல நகரங்களையும், அங்கிருந்த கோயில்களையும் புதுப்பித்தான். தொண்டை மண்டலத்தைத் தன் வசமாக்கினான். இளந்திரையன் என்பவனைத் தன் கீழ்க் குறுநிலமன்னனாயக் காஞ்சிபுரத்தை ஆள நியமித்தான். இவ்விளந்திரையனைப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியிருக்கிறார்.

பல்லவ மன்னர் காஞ்சியிலிருந்து ஆண்ட இம்முந்திய காலத்தில் ஆரியமொழியும் ஆரிய முறைகளும் முதலியவை தொண்டை நாட்டில் நுழைந்தன என்றோம். இதற்கு அத்தாக்ஷி அக்காலத்துத் தமிழ் மன்னர்க்கு வடமொழிப் பெயர்களின்றித் தமிழ்ப் பெயர்களாயிருந்ததே என்றறிகும்.

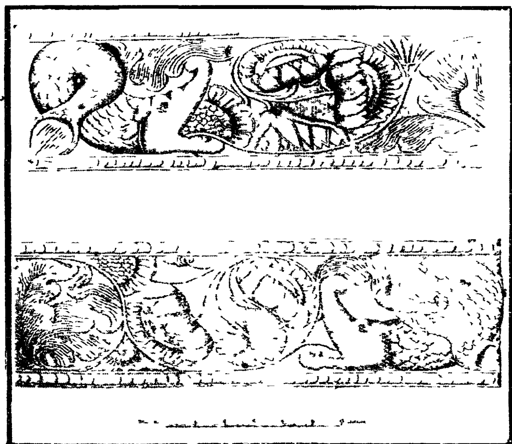
இப்பெயர்களில் சில:— நெடுமானஞ்சி, நல்லியக் கோடன், கோப்பெருஞ்சோழன், செங்குட்டுவன், உருவப் பஃறேரிளஞ்சேட் சென்னி, ஓய்மான் வில்லியாதன்.

தவிரவும் அக்காலத்தில் இயற்றின தமிழ்ச் செய்யுள்களில் ஆரிய சொற்கள் மிக அரிதாயத் தான் கிடைக்கும். பாட்டுகளில் மொழிக்கோவையும் நடையும் யாப்

பும் தனித்தமிழ் வழிகளே யன்றி, பிற்காலத்திய காவியங்களைப் போன்று வடமொழி வழிகளைப் பின்பற்றினவை இல்லை. நூல்கள் பாடினோரிலும் அந்தணர் சிலரே ஒழிய, பலர் இரார். கரிகாலன் காஞ்சிபுரமாண்டவன் பின்பு, ஆரிய முறைகள் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவின. கரிகாலனே ஆரிய வேள்விகள் செய்ததாகப் புறம் என்னும் தொகையிலிருக்கும் சில பாக்களால் தெரியவருகிறது. கரிகாலன் காலத்துக்குப்பின் மதுரையில் ஆண்ட பாண்டியன் ஒருவனுக்குப் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி என்று பெயர். இவ்வாறு தமிழரசரும் ஆரிய வேள்விகளை நடத்த ஆரம்பிக்கத் தமிழ்நாட்டில் அந்தணர் அதிகாரிகளாயினர்

சமய நிலை

ஆரிய வேள்வி என்றால் என்ன? தமிழர் வேள்விக்கும் அதற்கும் வேற்றுமை என்ன? ஆரியர் கொள்கைப்படி அக்கினியானவன் தேவர்களுக்கு வாய் என்பதும், அதனால் எந்தத் தேவர்களுக்கும் எவ்விதப் பொருளைக் கொடுத்தாலும் அதை அக்கினியில் இட்டுச் செய்யவேண்டுமென்பதும், அப்படி ஹோமம் செய்யும்போது வேதமொழியில் மந்திரங்கள் ஓதவேண்டுமென்பதுமே. தமிழர் முறையோ அவ்வாறல்ல. திருமுருகாற்றுப்படை என்று நக்கீரர் இயற்றிய பாட்டில் ஆரியர் முறைகள் இந்நாட்டில் பரவுமுன் தமிழர் முருகனைத் தொழுத முறையைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிறது. அது எவ்வாறெனின்:—சிறிய தினையரிசியைப் பூக்களோடே கலந்து வைத்து, மறியை யறுத்து, கோழிக்கொடியோடே அவ்விடத்தை நிறுத்தி, நெய்யோடே வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி, அழகிய மலர்களைத் தூவி, இரண்டு துணிகளை உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக உடுத்து சிவந்த

[illegible]

நூலினால் கையிலே காப்பு கட்டி, வெள்ளிய பொரியைத் தூவி, கிடாவின் உதிரத்தோடு பிசைந்த வெள்ளரிசியைச் சிறு பலியாக இட்டு, சிறிய பசு மஞ்சளோடே நறிய சந்தன முதலியவற்றையும் தெளித்து, பெரிய குளிர்ந்த செவ்வலரி மாலையையும் வேறு குளிர்ந்த மாலைகளையும் அறுத்துப் பூங்கோயிலாகத் தூக்கி, ஊர்களினின்று பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்குக என்று வாழ்த்தி, நறிய தூபங்கொடுத்து பல்லியங்களை ஒலித்து, பாட்டுகளைப்பாடி, உதிரமளைந்து சிவந்த தினையரிசியினையும் பரப்பி வேலனைத் தொழுதார்கள். இப்போதும் அந்தணர் முறையில் பூஜை நடக்காத கோயில்களில் சற்றேறக்குறைய இவ்வாறே தேவர், தேவிகளைத் தொழுகிறார்கள்.

இவ்விருமுறைகள் தவிர சமணர் நெறி, பௌத்தர் நெறி இவையிரண்டுங்கூட தமிழ் நாட்டில் அப்போது மிகப் பரவியிருந்தன. பௌத்தர் அமராவதியில் பெரிய மடம் கட்டிக்கொண்டு வசித்தனர் என்று முன்னரே கூறினோம்.

தமிழ் நாடு முழுவதும் உள்ள மலைக்குகைகளில் சமணர் பலர் குடியிருந்ததற்கு அடையாளங்கள் பல உள. கரிகாலனுக்கு முன்வாழ்ந்த சோழ அரசர் சிலர் சமண நெறியைத் தழுவினதாகத் தெரியவருகிறது. சமணரும், பௌத்தரும் கொல்லாவிரதங் கொண்டவர்கள். ஆகையால் அவர் வேள்விகளெல்லாம் கூடாதெனவும், அறம் பயில்வதே வீடு பெறுவதற்கு உதவும் எனவும் கொண்ட கொள்கையினர். இந்நெறிகள் தவிர, இந்திரன் கோயில், பலதேவன் கோயில், விஷ்ணுகோயில், சிவன் கோயில்களும் நாட்டில் பல தோன்றின.

இவ்வாறு பலவித வழிபாடுகள் ஒரே காலத்தில் இருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில் செவ்வையாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஓர் பூஞ்சோலையில் நோயாளிகள் நோய் தீருமாறு ஒரு திருப்பொய்கையை வலஞ்செய்து தொழுது அதில் நீராடினார்கள். பித்தரும் பேய் பிடித்தாரும் விஷப்பல் தீண்டினவர்களும் அத்துபாகளை நீக்குதற்கு மற்றோர் புறத்தில் நாட்டியிருந்த நெடுங்கல்லைச் சூழ்வந்து தொழுதார்கள். பூதசதுக்கத்தில் கணவனை வசியஞ்செய்ய விரும்பின பெண்களும், அரசரைத் தாழ்வாக எண்ணும் அமைச்சரும், பிறர் மனைவியை விரும்பின துஷ்டர்களும், பொய் சொல்வாரும், இவர்கள் என் கைப்பாசத்தில் அகப்படுவார், அகப்பட்டவுடன் அவரை அடித்து உண்பேனென்று கூறுமாறு நின்ற ஒரு பூதத்துக்குச் சிலர் பலியிட்டார்கள். வெள்ளி ஐராவதமும், ஐராவதக் கொடியும், மரகதமும் வைரமும் இழைத்த பலகையும், பவழத்தூண்களுள்ள திண்ணைகளுமுடைய வீடுகள் நிறைந்து, மகரதோரணங்கள் கட்டின வீதிகளில் மக்களெல்லோருங்கூடி அரசனைவாழ்த்தி காவிரிச்சங்கமத்துறையில் நீரைப் பொற்குடத்திலேந்தி, இந்திரனுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி விழாமுடித்து, அத்தேவனை அவன் கோயிலுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். ஆறுமுகவேள் கோயிலிலும், வெண்குடையையுடைய வாசவன் கோயிலிலும் பலர் தொழுதார்கள். மற்றோர் பக்கத்தில் பிரமன் வாயிலிருந்து எழுந்த வேதங்களிற் சொல்லியுள்ள நெறிப்படி ஹோமங்கள் நிகழ்ந்தன. அருகர் பள்ளி, புத்தர் பள்ளி, முதலியவற்றில் அறமும், புராணமும் போதித்தனர். இவ்வகைப் பலவாறான சமயங்கள் ஓரூரிலேயே நிறைந்திருந்தன.

கோயில்கள்.

இந்தக் கோயில்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு; அல்லது களி மண்ணால் கட்டின சுவர்களையுடையன. மற்றைய பாகங்களெல்லாம் மரத்தால் செய்யப்பட்டவை. இக்காலத்தில்கூட மலையாளத்தில் மரத்தாலான ஆலயங்கள் பல உண்டு. அவைகளைப்போன்றே அக்கோயில்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய கோயில்களெல்லாம் மரத்தினாலும், சுட்ட மண்ணினாலும் கட்டிய கட்டிடங்கள் ஆகையால் முன்னூறு நானூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் நில்லா. ஐந்நூறு வருஷங்கள் சென்றபின், இந்தச் சுவடில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் இப்பண்டைய கோயில்களை இக்காலத்தில் காணமுடியாது.

அப்போது தமிழ் மன்னர் கோயில்களுக்கு நிலமாவது வேறுவிதமான பொருள்களையாவது தானம் செய்தாரோ, இல்லையோ என்று அறிவதற்கு இடம் இல்லை. நீர்வார்த்துத் தத்தம் [illegible], செப்புப்பட்டயத்தில் தான சாசனம் எழுதிக் கொடுப்பது ஆகிய முறையென்றே தோன்றுகிறது. ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய தரும சாஸ்திரங்களில் இம்முறையை விரிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. அக்காலத்திய தமிழ் நூல்களிலோ இதைப்பற்றி ஒன்றும் காணோம். அ[illegible]யூர் செப்பேட்டில் இதுவரையில் அகப்பட்டிருக்கும் பழய சாஸனங்களெல்லாம் பிராகிருதத்திலாவது, ஸம்ஸ்கிருதத்திலாவது எழுதியவையும், பல்லவர் கொடுத்தவைகளுமாய் இருக்கின்றன. இதற்கு உதாரணமாக சிவகந்தன் காலத்துக்குப் பின் ஆண்ட பல்லவகுலத்தவன், விஜய கந்தவர்மனது மகனான விஜயபுத்தவர்மனுடைய பெண்சாதியும் புத்திபன்குரன் என்னும் இளவரசன் தாயுமான

சாருதேவியென்பவள் ஏறக்குறைய கி. பி. 300-ம் ஆண்டில் தலூரததில உள்ள சூளிமகாதாரகம என்ற நாராயணன் கோயிலுக்கு ஒரு நிவர்த்தனம (இருநூறு சதுரமுழம்) அளவுள்ள நிலததைத் தானம கொடுதத சாசனம் அகபபட்டிருக்கிறது இதுதான தெனனிநதியாவில கோயிலுக்குக கொடுததாக அகபபடட சாசனஙகளில மிகபபழையது இதனை கிபி மூன்றும நூறறுண்டிலேயே தெனனிநதியாவில விஷ்ணு கோயிலகள இருநதன என்று நிசசயமாயத் தெரிய வரும

இக்காலததில இநதிய சரிததிர ஆராய்சசி செயவோரென்ற சிலர், கோயிலகளும், விககிரகாராதனமும கொஞச காலமாயத் தான் நமமுடையதேசததில உணடாயப பரவின எனறு எழுதியிருக்கிறாகள இது சரியலல ஆரிய வேளவிகளைபபறறியே சொலலும வேதஙகளிலும, வேதததைச சாாநது பிறநத நூறகளிலும, கோயிலகளைபபறறிச சொலவதற்குக் காரணமிலலை கோயிலபூஜை ஆகம நூறகளைப பின்பறறிப பிறநதது இவவாகம நூற்கள பிறநத காலம இன்னதென்று தெரியாது அன்றியும கி மு 5, 6 நூறறுண்டுகளுககு முன்னல உணடான நூறகளில விக்கிரகஙகளைபபறறிச சொலலியிருக்கிறது உதாரணமாக, வடமொழி இலக்கணத்தைச சூததிரமாயச செய்த பாணினியினது காலததில சிறு விக்கிரகங்களை வீடுகளில பூஜைக்கு மக்கள வைத்திருந்ததாகத தெரியவருகிறது, எனெனில, பாணினி சூததிரமொன்றில, 'சிவ' எனனும மொழி, தோடுடைய செவியன விடையேறுவோனுகிய சிவபெருமானையும், 'சிவக' எனனும் மொழி அக்கடவுளது விக்கிரகத்தையும் குறிக்குமெனறு குறித்திருக்கிறது. விக்கிரகாராதனை எவவளவு பரவி

யிருந்தால் அதைப்பற்றி மொழி இலக்கணத்தில் குறிக்க இடமுண்டாகும்? இது நிற்க, கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மகத ராஜ்ஜியத்தில் ஆளத்தொடங்கின மௌரிய அரசர்கள் புதிய விக்கிரகங்களைச் செய்வித்து, புதிய கோயில்களைக் கட்டி உற்சவங்களை நடத்தி காணிக்கைகள் வாங்குவதால் மிகுந்த செல்வம் தேடினார்கள் என்று மகா மந்திரி சாணக்கியன் இயற்றின அர்த்த சாஸ்திரத்திலிருந்து விளங்கும் ஆகையால் ஈராயிரத்தைந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னரே பலவித கோயில்கள் இந்நாட்டிலிருந்தன வென்பதற்குத் தடை யொன்றுமில்லை. எனினும் அக்காலத்திய கோயில்கள் சின்னஞ்சிறியவைகளாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும் இப்போது கர்ப்பக்கிருகம் என்பதை விடப் பெரிதாய் கோயில் இருந்திராது என்று நினைக்கலாம்

மக்கள் நிலை

அக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் பணக்களிப்பு மிகுந்து, நல்லுண்டி உண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்ததாகத் தெரிய வருகிறது முடத்தாமக் கண்ணியார் என்னும் புலவர் கரிகாலனைக் குறித்துப் பாடிய **பொருநராற்றுப் படையில்** அவ்வேந்தன் பாணரைப் போற்றின வகையைச் சொல்லி யிருக்கிறார். அதைக் கவனித்தால் மக்கள் நிலை செவ்வையாய்ப் புலப்படும் பாணர் என்பார் இசை பாடுவோர் யாழைத் தூக்கிக்கொண்டு மன்னரிடம் மரியாதை பெறுமாறு போவர் அரசர் அவரை அருந்தோழரைப் போல் பேணுவர். மேற்கூறிய நூலில் பாணர் சொல்கிறார் — அறுகம்புல்லால் திரித்த பழுதையைத் தின்ற செம்மறிக்கிடாயினது அழகியதும், பருத்ததுமான தொடையினது மேல்பாகத்தை நெகிழ வெந்

தத்தனை விழுங்கு என்று பன்முறை அரசன் சொன்னான். இருப்புக் கோலில் கொழுத்த இறைச்சிகளைக் கோத்துச் சுட்ட கொழுவிய பெரிய தசைகளை வாயிட்டதே இடது புறத்திலும் வலது புறத்திலும் ஒதுக்கி வெம்மையை ஆற்றித் தின்று, புழுக்கின இறைச்சியையும் சூட்டிறைச்சியையும் யாங்கள் இனி வேண்டோம் என்றோம். பின்பு வெவ்வேறு வடிவினையுடைய இனிய பண்ணியாரம் கொண்டு வந்து அவற்றைத் தின்னும்படி எங்களை யிருத்தினான். சுருதி குறையாத சிறிய யாழைத் தத்தாங்கி. ஒள்ளிய நுதலினையுடைய பாடியாடுவோர் பத்தளத்தினது தாளத்திற்குப் பொருந்த ஆடும்படி. மகிழ்ச்சி தரும் கள்ளை உண்டு தலைவனைப் பல நாளைப் போக்கினேம். ஒரு நாள் சோற்றைக் கொள்வாயாக என்று வேண்டிக் கொண்டான். முல்லை அரும்பு போல வரியற்ற இடைமுறியாத அரிசி விரலெனும்படி நீண்டு ஒன்றோடொன்று சேராத சோற்றையும். பாலைப் பொரித்து அதனோடு கூட்டிய பொரிக்கறிகளையும், புளிக்கறிகளையும் கழுத்து வரையில் நிரம்பும்படி விழுங்கினேம். அரசனை விட்டு இனிதாக இருந்து, இரவும் பகலும் இறைச்சியைத் தின்றதால் எங்கள் பற்கள் கொல்லை நிலத்தே உழுத கொழுவை ஒப்ப முனை மழுங்கி, இளைப்பாற இடம் பெறாதே இவ்வுணவுகளை வெறுத்தோம். இனி மீண்டு எம்முடைய பழைய ஊரிடத்தே செல்வோம் என, யானைக் கன்றுகள், ஊர்திகள், ஆடைகள், அணிகலங்கள், முதலியவற்றை வாரிக்கொடுத்தான்

பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் சோழநாட்டின் நிலையைப் பற்றிப் பின் வருமாறு சொல்கிறார்:— சோழ நாட்டில் உள்ள களமர்கள் அரித்து வடித்த, முதிர்ந்த

விரும்பத்தக்க கள்ளை ஆமையிறைச்சியுடன் உண்டு, களிப்பார்கள். கொழுப்பு நிறைந்த ஆரல்மீனைச் சுட்டுப் பக்குவப் படுத்தி, கன்னத்தில் அடக்கிக்கொண்டு, கள்ளுண்ட மயக்கத்தினால் மயங்கிக் கிடப்பார்கள். அவ்வூரில் ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் விழாவாய்த்தானிருக்கும். நாளும் புதுவருவாய் வந்து கொண்டேயிருக்கும். பாணர் பசியைப் போக்கும் நல்ல உறையூர் அது.

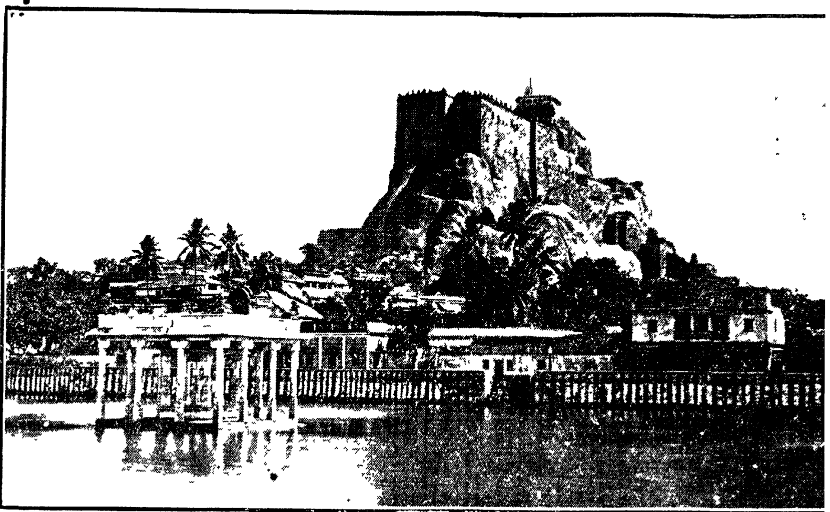
மக்கள் இவ்வாறு ஊனுடன் கள்ளும் உண்டு, ஆடிப் பாடிக் களித்திருந்தாரெனினும், உலக வாழ்க்கையைத் துறந்த முனிவர் அக்காலத்தில் இல்லாமலில்லை. பத்துப்பாட்டில் முதலாவதான **திருமுருகாற்றுப்படையில்** துறவிகளைப் பின் வருமாறு வருணித்திருக்கிறது — மரவுரியினாலான உடையை உடையவர், அழகிய வலம்புரிச் சங்கினை யொக்கும் வெள்ளிய நரைமுடி யுடையவர், அழுக்கற்று விளங்கும் வடிவுடையவர், மான் தோலைப் போர்த்த சதை வற்றின மார்பினின்று எலும்பு எழுந்து தோன்றும் உடலையுடையவர்; பகல்கள் பலவற்றில் உண்ணாமல் கழித்தவர், நெடுங்காலப் பகையை நீக்கின மனத்தவர், கற்றோராலும் சிறிதேனும் அறியப்படாத அறிவினர், கற்றோருக்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமை யுடையவர், ஆசையையும் கடுஞ்சினத்தையும் போக்கிய தோற்றத்தினை யுடையவர், வருத்தம் ஒரு சிறிதும் அறியா இயல்பினை யுடையவர், துயரமில்லாத தோற்ற முடையவர்.

அக்காலத்தினர் மக்கள் கடமை எது என்று நினைத்திருந்ததைப் பொன்முடியார் என்ற பெண்புலவர் மிக அழகிய முறையாய் ஒரு செய்யுளில் சொல்லியிருக்கிறார் அதன் பொருளென்னெனில்.— குழந்தையைப் பெற்று

வளர்த்தல் என்னுடைய கடமையாகும் குணத்திலும் அறிவிலும் சிறந்த சான்றோனாக ஆக்குதல் தந்தையினுடைய கடமையாகும் வேல் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்து தருதல் கொல்லனுக்குக் கடமையாகும் கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்த ஒருவனுக்கு நல்ல நிலையை அளித்தல் அரசனது கடமையாகும். என் மகனுக்குக் கடமையோ. வேற்றரசர் போர் தொடங்கிய காலத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய வாளைக் கையில் தாங்கிப் பகைவர்களது யானை முதலிய படைகளைத் துமித்து வெற்றி பெறுதலாம்

நாட்டுநிலை

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைத் தலைவனாக வைத்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடின **பட்டினப்பாலை**யில் அக்காலத்தில் சோணாடு இருந்த நிலையை மனதில் பதியுமாறு பாடியிருக்கிறார். அதிலிருந்து சில விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவோம் — நீர்த்துளியை உண்ணும் வானம்பாடி தேம்பும்படி மேகம் மழையைப் பெய்தலை விட்டு விட்டாலும், தான் மாத்திரம் தவறாமல் காலந்தோறும் குடகுமலையில் புறப்பட்டுக் கடல் செல்லும் காவிரியினது நீர்பரந்து பொன்னைக் கொழிக்கும் தன்மையது சோணாடு அதனது கழனிகளில் குலைகளையுடைய தெங்கும், வாழையும், பனையும், காயையுடைய கமுகும், மணநாறும் மஞ்சளும், இனமான மாமரமும், அடி பரந்த சேம்பும், முளையினையுடைய இஞ்சியும் எப்போதும் விளையும் பசிய கரும்பின் கமழும் பாகைக் காய்ச்சும் கொட்டிலின் நெருப்பின் புகை சுடுகையினாலே அழகு கெட்டு நீண்டநெய்தற்பூ நிலத்தின் மேல் வாடும் நெற்கதிரை

திருச்சிராப்பள்ளி மலை

யுண்ட எருமைக் கன்றுகள் நெற்கூட்டின் நிழலில் உறங்கும் பாக்கங்களில் அகன்ற வீடுகள் உண்டு வீட்டின் முற்றங் களிலே நெல்லை உலரவைத்திருப்பார்கள். சிறுமிகள் அந் நெல்லை கோழிகள் உண்ணாது காவல் காப்பார்கள் கோழி களை ஓட்டுவதற்கு அச்சிறுமிகள் தங்கள் காதில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் ஆபரணங்களை வீசி எறிவார்கள் சிறு பையன்கள் மூன்று சக்கரங்களையுடைய தேர்களை உருட்டி விளையாடுவார்கள் அவ்வாறு அந்த தேர்களை அப் பையன் கள் இழுத்துக்கொண்டு வரும்போது பெண்கள் எறிந்த காதணி ஆபரணங்கள் உருளையை உருளாமல் தடுக்கும் சோழநாட்டில் ஊர்கள் ஒன்றிற்கொன்று நெருங்கி யிருக்கும் வெண்மையான உப்பை விற்பனை செய்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக நெல்லை வாங்கி நிறைத்த படகுகள் வரிசையாய் நிற் கும். அப் படகுகள் நிற்பதைப் பார்த்தால் குதிரைகளை வரிசை வரிசையாய்க் கட்டியிருப்பது போன்றிருக்கும் தோப்புகள் பல அங்கே உண்டு. அந்த தோப்புகளையடுத்துப் பூஞ்சோலைகள் உண்டு பலவகையனவான மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் உண்டு கதவுகளில் புலியின் வடிவங் கள் செதுக்கி யிருக்கும் மதில்களில் இலக்குமியின் திருவுருவம் தீட்டப்பெற்றிருக்கும் சமையல் செய்யும் இடத்தில் சோறுவடித்த கஞ்சியானது ஆறுபோல பெருகி யோடும் தவ ஒழுக்கத்தையுடைய சமணர் பள்ளிகள் பல வுண்டு பௌத்தர் பள்ளிகளும் பல உண்டு சுங்கங்கொள் வோர் இரவும் பகலும் விழித்திருந்து சுங்கங்கொள்வர். சுங்கச் சாவடிகளில் மூட்டைகளின்பேரில் சோழன் புலி முத்திரையை வைத்து வெளியே அனுப்புவார்கள் இன் னும் இவைகளபோன்ற பல சிறப்புகளையுடையது சோழன் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம்

இலக்கியநிலை

இம் முத்தற்காலத்துப் பல்லவ மன்னர் பெயராவது, அவரைப்பற்றி யாதொரு மொழியாவது, அக்காலத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கிடையாது. என்னெனில் வடநாட்டி லிருந்து வந்த பல்லவர் தம்முடைய பிராகிருத மொழியையே மொழிந்து, தம்முடைய ஆரிய நெறிகளையே பின்தொடர்ந் தாரே அன்றி, தமிழ்மொழி கற்றதுமில்லை, தமிழ் பயிலவுமில்லை. தமிழ்க் கவிகளை ஆதரிக்கவுமில்லை. ஆனால் அக்காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் தமிழ்க் கவிகளும் ஏனைய நூலாசிரியர்களும் பலர் இருந்தார்கள். தமிழ்வேந் தர் புலவர்களை நண்பர்களாக நடத்தி வந்தாரென்று முன்பே சொன்னோம். இம்மன்னர் அறநெறியைத் தவிர்த்து நடந்தபோது, புலவர் அறிவுமொழிகளால் அவர்களின் தவ றைக்காட்டி, அவர்களுக்கு நன்மதிகூறிச் சீர்திருத்தினார் என்று புறம் என்னும் தொகைநூலிலிருந்து தெரியவருகிறது. இதற்கு உதாரணமாக, கோவூர் கிழார் ஆகிய பெரும்புல வர், சோழன் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் போர்புரிந்த காலத்தில் சொல்லிய விஷயம் கவனிக்கத்தக்கதாகும்: உங் கள் இருவரில் ஒருவனாயினும் சேரர்க்குரிய பனம்பூமாலை யைச் சூடிக்கொள்ளவில்லை; அல்லது பாண்டியர்க்குரிய வேப்பம்பூமாலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. இருவ ரும் சோழர்க்குரிய ஆத்திமாலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கின் றீர்கள். அன்றியும் இருவர் போர்புரியும்போது இருவரும் வெல்வது இயற்கையல்ல; ஒருவர் தோல்வியுறவேண்டும். யார் தோற்றாலும் சோழன் தோற்றான் என்ற பெயர் தப்பா மல் வரும். ஆதலால் குடிப்பெயரைக் காக்கும்பொருட்டு போரை ஒழியுங்கள், போரை ஒழியுங்கள், என்று கூறியுள

ளார். இச்செய்தி அரசர்க்கும் அறிஞர்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை நன்குகாட்டும். இதைவிட ஒரு அரசனுக்கு எவ்வாறு புத்தி புகட்டக்கூடும்?

பாண்டிய மன்னர் புலவர் சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கவிகளை ஆதரித்தார். இத்தகைய சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன என்று பிற்காலத்திய ஆசிரியர் எழுதியிருக்கின்றனர். முதற் சங்கக் காலத்தில் பிறந்த நூல்களெல்லாம் அழிந்துவிட்டன. அகத்தியர் இயற்றிய அகத்தியம் என்ற இலக்கணத்திலிருந்து சில மேற்கோள்கள் மட்டும் பிற்காலத்திய நூல்களில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறே இடைச் சங்க நூல்களில் தொல்காப்பியமென்ற இலக்கணம் தவிர மற்றவையாவை ஒன்றும் இப்போது அகப்படவில்லை. தொல்காப்பியமும் இப்போது நாம் வழங்கு நூலோ, அல்லது இதைவிட கூடியிருந்ததோ, குறைந்திருந்ததோ என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்ல வழி ஒன்றும் இல்லை. கடைச் சங்கச் செய்யுள்களில் பல அகப்பட்டு அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளில் முக்கியமானவைகள் பத்துப் பாட்டு, அக நானூறு புற நானூறு முதலியவைகள். இவைகள் கி. பி. 400-க்கு முன்னமே பாடப்பெற்றவைகளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வடமொழிச் சொற்கள், அலங்கார சாஸ்திரம், யாப்பு முறை, இவைகளின் உதவியின்றி தனக்குத் தானே தமிழ்ச் செய்யுள் உண்டாய் உயர்ந்தோங்கிற்று. ஆகையால் சங்கச் செய்யுளில் ஆரியச் சொற்கள் சிலவே தான் காணப்படும். திருமுருகாற்றுப்படையில் 317 வரிகளில் 60 வடமொழிச் சொற்களுக்குக் குறைவாக அமைந்துள்ளன

பழைய அகவற்பா, வெண்பா, முதலிய பாக்கள் தமிழிற்கே உரியன ஸமஸ்கிருதத்திற்கு உரியனவல்ல இது தவிர, இப்பழைய காலத்துப் பாட்டுகளில் உவமைகளெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்களையே அதிகமாகக்கொண்டே கவிகளை அமைத்தார்கள். இதற்கு உதாரணமாக பொருநராற்றுப்படையில் முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற புலவர் பெண்டிர் அழகைப் பின்வரும் பொருள் தருமாறு பாடியிருக்கிறார்:— ஆற்றில் படிப்படியாய்ப் படிந்து கிடக்கும் கருமணலை யொத்த கூந்தலினையும், பிறைபோன்ற அழகினையுடைய நெற்றியையும், கொலைத்தொழிலையுடைய வில்லை யொத்த புருவத்தினையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய அழகிய கடைக்கணணையும். இலவம்பூவின் இதழைப்போன்றிருக்கும் இனிய சொல்லையுடைய சிவந்த வாயினையும், பல முத்துக்கள் வரிசையாய அடுக்கியிருப்பதுபோன்று குற்றமில்லாத வெள்ளிய பல்லினையும், மயிரை வெட்டுகின்ற கத்திரிகையினுடைய துளையுள்ள கைப்பிடியை ஒத்து பொலிவினையுடைய மகரம்போன்று செய்துள்ள காதணியை அணிந்துகொண்டிருக்கும் காதையும். நாணத்தினால் பிறரை நோக்காது தொங்கவிட்டிருக்கும் நன்மை விளங்குகின்ற கழுத்தினையும், அசைகின்ற மூங்கில் போல பருத்துள்ள தோளினையும் அழகிய உரோமத்தையுடைய முன் கையினையும், நீண்டு உயர்ந்த மலையின் உச்சியிலுள்ள காந்தள் மலர்போன்ற மெல்லிய விரலினையும், கிளியின் வாயைப்போன்றிருக்கும் விளங்குகின்ற நகத்தையும், ஓடி யிளைத்த நாயினது நாக்கைப்போன்ற சிறிய அடியினையுமுடைய மங்கை யென்பதாம்

நல்லூர் நத்தத்தனார் எயிற்பட்டணத்திலிருந்து வேலூருக்குப் போகும் வழியைப்பற்றிப் பின் வரும் பொருள் தருமாறு **சிறு பாணாற்றுப் படையில்** சொல்லி யிருக்கிறார் — பசுமை நிறமுடைய அரும்புகளையுடைய அவரை பவழம் போலப் பூக்களை வரிசையாய்ப் பூக்கவும், கரிய அரும்பினையுடைய காயாம் செடிகள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போல மலரவும், வளப்பமுடைய கொடியினையுடைய முசுண்டை, நால் நாற்கின்ற கொட்டையைப்போலப் பூக்கவும், கொல்லைகளின் பக்கங்களில் உள்ள நீண்ட வழிகளிலே இந்திர கோபப் பூச்சிகள் ஊர்ந்து செல்லவும், முல்லைக்கொடி படர்ந்த காட்டிடத்தில் குகைகளில் குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய மலையிலே சூரியன் மறைந்து அவன் கிரணங்கள் மறைந்த அந்திப்பொழுதைப் பார்த்து வேலாலே வெற்றியுடைய வேலூரைச் சேர

நக்கீரனார் நெடுநல் வாடையைப்பற்றிச் சொல்லுவது — பருவம் பெய்யாத போக உலகெல்லாம் குளிரும்படி, தான்கிடந்த மலையை வலமாக வளைந்து, எழுந்திருந்து கார்காலத்து மழையைப் பெய்ததாக வெள்ளத்தை வெறுத்த கொடிய கோலினையுடைய இடையர், ஏற்றத்தை யுடைய எருமையும் ஆடு முதலிய இனங்களையும் பசுக்களையும் மேட்டுநிலமாகிய முல்லை நிலத்தே மேயவிட்டு, தாம் பயின்ற நிலத்தைக் கை விட்டு, ஊரில் தங்காமல் போவதற்காக வருத்தமெய்தி, காந்தளினது நீண்ட இதழ்களால் கட்டின கண்ணி நீரலைத்தலாலே கலக்கமெய்த, தம் உடம்பில் குளிர்ச்சி வருத்துகையாலே பலரும் கூடிக் கையிலே நெருப்பைக் காய்ச்சி, அதிற்கொண்ட வெம்மையைக் கொண்டு பல்பறை கொட்டி நிற்க, விலங்குகள் மேயலை மறந்தொடுங்க, குரங்கு

குளிர்ச்சி மிக, மரங்களிலே பறவைகள் நாற்றடித்துக் கீழே விழ, பசுக்கள் கோபத்துடன் உதைத்துக் கன்றை நெருங்க விடாதிருக்க, மலையைக் குளிர்ச்சி செய்வது போன்றுள்ள கூதிர்காலத்து நடுயாமத்தே, புல்லிய கொடியினை யுடைய முசுட்டையில் திரண்ட புறத்தை யுடைய வெள்ளிய பூப் போன்ற நிறத்தையுடைய பீர்க்குடனே சிறு தூறுகடோறும் விரிய. வேகமாய் ஓடின நீரினின்றும் ஒரு கால்வாயின் வழியே கயல்கள் ஆற்று நீர்க்கு எதிரே வருகையாலே. மழையாலே வருந்தி அது சிறிது விட்டவுடனே எழுந்த பசிய காலையுடைய மெல்லிய சிறகையுடைய கொக்குத் திரள் சிவந்த வரியினையுடைய நாரைகளோடே கரியவண்டலிட்ட சேறு பாய்ந்த ஈரத்தினையுடைய வெள்ளிய மணலாகிய எக விடங்களிலு மிருந்து அக்கயலைத் தின்ன, பொங்குதலை யுடைய வெள்ளிய மேகம் அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தே சிறு துளியாகத் தூவ, அழகிய இடத்தையுடைய அகன்ற வயல் நிறைந்த நீராலே மிகக்கொழுந்த வளப்பமான இலையையுடைய நெல்லினின்றும் புறப்பட்ட கதிர் முற்றி வளைய. பெரிய அடியினையுடைய கமுகினது நீல மணியை யொத்த கழுத்திற் கொழுவிய மடலிடத்துப் பாளைவிரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட தாறுகளில் தெளிந்த நீரை உள்ளேயுடைய பசிய காய் நுண்ணிய நீர்தான் திரளும்படியாக வீங்கிப் பக்கந் திரண்டு இனிமை கொள்ளும்படி முற்ற. விரவின பூக்கள் நிறைந்த உச்சியினை யுடையன வாகிய அகன்ற சோலை

தாய்மொழியான தமிழைக் கற்காமல், புற நாட்டு மொழிகளில் இயற்கையழகைச் செய்யுளில் செவ்வையாய்ப் பாடியிருக்கிறதே, அவ்வகை தமிழிலுண்டா வென்று சிலர்

வினவுவர். கற்றோரும் கல்லாதோரும் சிற்றூர் கிராமங்களிலிருப்போரும் எப்பொழுதும் கண்டு களிக்கக் கூடிய பொருள்களான கயல், நாரை, நெற் கதிர், கமுகு முதலிய இயற்கைப் பொருள்களை, பிற நாட்டுக் கவிகளை விட 1500 வருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே, இத்துணை இனிமையாய்ப் பாடியிருக்கும் தமிழ்ப் பாக்களைத் தமிழர் கற்காமலிருப்பது எத்துணைத் துயரத்தைத் தருகின்றது! பண்டைய காலத்து வடமொழிச் செய்யுளிலாவது, இக்காலத்து ஐரோப்பியச் செய்யுளிலாவது, இத்தகைய வருணனை யுண்டோ?

[கி பி 400 முதல் 600 வரையில்]

(தெலுங்கு நாடு ஆண்ட பல்லவர்)

இந்த இருநூறு வருஷங்களில் பல்லவர் பலம் தமிழ் நாட்டில் குறைந்து தெலுங்கு நாட்டில் ஓங்கியிருந்தது. அந்நாட்டை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருந்தார்கள். அவையாவன, நெல்லூரைத் தலைநகராயக் கொண்ட முண்டராஷ்டிரமும், ஒங்கோலைத் தலைநகராயக் கொண்ட கம்மராஷ்டிரமும், உப்பு வெல்லூரைத் தலைநகராயக் கொண்ட வேங்கோராஷ்டிரமுமாம். இவ்விரு நூற்றாண்டில் ஆண்ட பல்லவமன்னர் சரித்திரங்களையும் தாமிரப் பட்டயங்களிலிருந்து தான் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சாசனங்களெல்லாம் புண்ணிய காலங்களில் பிராமணர்களுக்காவது, தேவாலயங்களுக்காவது அரசர் செய்த தானங்களைக் குறிப்பனவேயாம். அகப்பட்டிருக்கின்ற இவைகளெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருப்பவைகள். பிராகிருதத்தில் இராஜாங்க சம்பந்தமான உத்தரவுகளை எழுதுகிற வழக்கம். கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்

டியிருந்து இந்தியா தேசத்தில் ஒழிந்தது தெலுங்கு பாஷை அப்போது சீர்திருத்த மடையாததால் இலக்கியத்தில் அதை வழங்கவில்லை ஆகையால் கி பி 400 முதல் 600 வரையில் பிறந்த பல்லவ சாசனங்கள் எல்லாம் வடமொழியிலே எழுதியவைகள்

இவ்வாறு தெலுங்கு நாட்டை ஆண்ட பல்லவ அரசர்களில் மிக்க மகிமை பெற்றவர்கள் கி பி 437 முதல் 459 வரையில் ஆண்ட ஸிம்மஹவர்மனும், கி பி. 570 முதல் 600-வரையில் ஆண்ட நரஸிம்மஹ விஷ்ணுவும் ஆவர் ஸிம்மஹவர்மனே அக்காலத்திலிருந்த மன்னரில் உயர்ந்தவனாக எல்லோரும் எண்ணியதால் இப்போது மைசூர் என்று பெயர் வழங்கும் நாட்டில் அப்போது இராஜ்ஜியஞ் செய்த மேற்குக் கங்கையர் குலத்தரசன் ஆரியவர்மன் என்பான் பட்டாபிஷேகம் அடைய விரும்பினபோது, ஸிம்மஹவர்ம மகாராஜா கிட்டவிருந்து சிம்மாசனம் ஏற்றுவித்துப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவித்தான்

ஸிம்ஹவர்மனது தந்தை விஷ்ணுகோபவர்மன் இவனது சேனாதிபதியான விஷ்ணுவர்மன் முண்டராஷ்டிரத்தில் உள்ள கந்துகூர் கிராமத்தில் ஒரு விஷ்ணு கோயில் கட்டுவித்தான் அக்கோயிலுக்கு விஷ்ணு கோபவர்மன் உருவபள்ளி கிராமத்தில் 200 - நிவர்த்தனம நிலத்தைத் தானம் செய்தான் அந்தத்தான சாசனத்தைப் படித்துப் பார்த்தால், பல்லவர் அரசாட்சி முன்போலவே குறைவின்றி, தரும சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி நடந்து வந்ததென்றும், சேனாதிபதிகளும் சர்வாத்தியக்ஷர்களும், வல்ல

---

* நிவர்த்தனம்—இருநூறு சதுர முழங்கொண்ட பூமி.

வாகளும் சாசன சஞ்சாரிகளும் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செவ்வையாய்ச்செய்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. அன்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உள்ள நிலங்களை அளந்து இராஜாங்கக்கணக்குகளில் சீராய் எழுதிவைத்திருந்தாரென்று காட்ட, உருவப்பள்ளி சாசனத்திலிருந்து சில வாக்கியங்களை எடுத்துத் தமிழ்ப்படுத்திக் காட்டுகிறோம் "உருவப்பள்ளி கிராமத்தில் 200 நிவர்த்தனம் நிலம் உண்டு. இதற்கு எல்லைகளாவன.—மேற்கில் கந்துகூர் கிராமம் எல்லை தெற்கில் சுப்பிரயோக நதி எல்லை. கிழக்கு எல்லையாவது, தென் கிழக்கு மூலையிலுள்ள பெருஞ்சாலைப் பக்கத்தில் ஒரு பாறையுண்டு; பாறைக்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் ஒரு புளிய மரமுண்டு; அதிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் கருப்பூர் கிராமத்துக்கும் கந்துகூர் கிராமத்துக்கும் போகும் வழியின் பக்கத்தில் ஒரு பாறை யுண்டு. அங்கிருந்து வடக்கேபோனால் கருப்பூர் கிராமத்து அந்தணர்கள் வயல்களுக்கு எல்லையில் ஒரு பெருங் கல் உண்டு, அதற்கு மேற்கே சென்றால் கொண்டமுருவுடு கிராமத்து எல்லை வந்து சேரும்" இவ்வளவு நுட்பமாய் நான்கெல்லையைச் சாசனத்தில் எழுதுமாறு இராஜாங்கக் கணக்குகள் எவ்வளவு ஏற்பாடாய் இருக்கவேண்டுமோ என்பதை ஆலோசித்து அறிய வேண்டும்.

கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு பிறக்குமுன்னரே சோழரைக் காஞ்சிபுரத்தினின்று போக்கடித்துப் பல்லவ மன்னர் மறுபடியும் கச்சிநகர்க் காவலர் ஆயினர். இவர்களில் நரஸிம்ஹவிஷ்ணு என்பவனைப் பிற்காலத்தியார் பின்வருமாறு போற்றினர்.—"காடுகளைப்போல அடர்ந்து

விளைந்த வயல்களையும், பிரகாசமான கமுகுத் தோட்டங்களையுடைய நகைகளால் அணிந்த கவேரன் பெண்ணான காவிரியால் அழகுபெற்ற சோழநாட்டை விரைவாய்க் கைப்பற்றினான்", "அவனிஸிம்ஹனென ஸிம்ஹவிஷ்ணு எப்போதும் பகைவரை அழித்து, மலய, களப்பிர, மாளவ, சோழ, பாண்டிய அரசர்களையும், தனக்குப் புஜபலமே அதிகம் என்று இறுமாப்புப்பெற்றிருந்த சிம்மள அரசனையும் கேரளரையும் ஜயித்தான் இவ்வாறு புகழ் பெற்றதனால் நரஸிம்மவிஷ்ணு பல போர்கள் புரிந்து, பகைவரைத் தோற்கடித்து, பல்லவர் பராக்கிரமத்தைப் பலரும் போற்றுமாறு பரவச்செய்தான் என்று அறிய வேண்டியது.

இவ்விரு நூற்றாண்டுகளிலும் வாழ்ந்த பல்லவ மகாராஜாக்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு பக்தர்கள். அப்போது வைஷ்ணவர்களைப் பாகவதர் என்றும், பகவான் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு விசேஷமாய் வழங்குவதால், சூரிய மண்டலத்துக்கு நடுவில் கமலாஸனத்தில் கேயூர, மகர குண்டலங்களைப் பூண்டு கிரீடம், ஹாரம், பொன்மய உடல் சங்கு, சக்கரம் இவைகளால் பொலிந்து வீற்றிருக்கும் மகாவிஷ்ணுவை வழிபடுவோர்க்குப் பாகவதர் என்று நாமம் பிறந்தது. இந்தப் பல்லவர் சாசனங்களில் முதல் மொழிகள் 'ஜிதம் பகவதா,' அதாவது 'பகவான் வெற்றிபெற்றார்', என்றிருக்கும் அன்றியும் இப்பல்லவ அரசர்களைப்பற்றி பகவத் பாதங்களை எப்போதும் தியானம் செய்பவர்களென்றும், பரம பாகவதர்களென்றும் சாசனங்களில் கூறியிருக்கிறது. இதுவுமன்றி அவர்கள் 'அநேக கிருது,' 'சதக்கிருது' என்றும் பெயரிட்டிருப்பதால், இவர் பக்திமார்க்கம்

அன்றி, கருமமார்க்கத்தையும் கைப்பற்றி வைதிக யாகங்களைப் பலவற்றை நடத்தினரென்று அறியலாம். இவையுமன்றி, தேவர்களுக்கு ஆகாரம் சமர்ப்பிவித்து இருபிறப்பாளரையும், குருவினரையும், கிழவர்களையும், ஆதரித்துப் பசு, பொன், நிலம் முதலியவற்றை அடிக்கடி தானம் செய்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பல்லவ வேந்தர் ஆரிய முறைகளை அதிகமாக இந்நாட்டில் பரவச்செய்தாரென்று தெரியவருகிறது. ஆயினும் இவர் கட்டுவித்து, தானங்கள் கொடுத்து விளங்கச் செய்த கோயில்கள் மரத்தாலும், செங்கல்லாலும் கட்டியவையாகையால் சீக்கிரத்தில் இடிந்து போய் இப்போது அவையிருந்த அடையாளமும் இல்லாமற் போயின.

அக்காலத்தில் ஆண்ட மற்றைய மன்னர்கள்

கரிகால் பெருவளத்தான் இறந்தபின், சோழர் செல்வாக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தது. மணிமேகலையில் கரிகாலனுக்குப் பிறகு இருசோழர் அரசியில் ஆண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்பு சோழர் வலி குன்ற அவர்கள் முதலில் காஞ்சிபுரத்தை இழந்தார்கள். பின்பு உறையூரிலும் அவர் ஆட்சி தடுமாற ஆரம்பித்தது. பின்பு சோழநாட்டை ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த புத்தவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் பற்றிக்கொண்டான். இப்புத்தவர்மனுக்கு 'சோழ சைந்யார்ணவ வாடவாக்னி' அதாவது 'சோழர் சேனையெனும் கடலுக்கு ஊழித்தீ' என்ற புகழ்ப்பெயர் உண்டாயிற்று. சோழநாட்டினின்று அப்புறப் படுத்தப்பட்டு, சோழத் தலைவர் தெலுங்கு நாட்டின் ஓர் பகுதியான கடப்பை ஜில்லா பிராந்தத்தில் ஆளத்

தொடங்கினா இதனைத் தொடர்ந்து நாட்டுச் சோழரும கரிகாலன வமசததைச சேரநதவரெனறே தஙகள தாமரப படடயஙகளில தஙகளைப பறறிச சொலலிககொணடிருககிறாகள சோழா அரசாடசியிலிருநது திருசசிராபபளளி, தஞசாவூா ஜிலலாககள எனறு இபபோது பெயருளள நாடு நழுவி, பலலவரது ஆறறலுமம. சோழநாடு எனற பெயா அதறகு இருநதுகொணடே இருநதது

கரிகாலன காலததுககுப பினபு பாண்டியா, சேரரது செலவாக்கு உயாநதது. அவருள நெடுஞ்செழியனெனனும பாணடியனே தலையாலஙகானத்தில போா வெனறதினலை தலையாலஙகானததுச செரு வெனற நெடுஞசெழியனென்று கூறுவா இவன ஒரு பெரிய வீரன பகைவாகளை அடக்கும ஆறறலுடையவன செஙகோல வழுவாத கீாததியுடையவன். கலவியில கருததுடையவன கறறவாகளால பாராடடப் பெறுதலை விழைநதவன் சொல் நயம, பொருள ஆழம அமைநத கவிபாடும பண்பினன. தலையாலஙகானத்தில சேரமனனரோடு கடுமபோா புரிநது வெறறி கொணடான் பல குறுநில மனனாகளையும் போரில வென்றான். அக்காலததில சிறநது விளஙகிய பெரும புலவராகிய மாஙகுடி மருதனாரால, 'மதுரைக்காஞ்சி' யெனற அரிய நூலில பாராட்டபபெறும் பேறறைப பெறறவன. குடபுலவியனா என்ற புலவா இபபாண்டி மன்னனைப்பாாததுக் கூறும் செய்தி பாராட்டத்தக்கதாம 'உணவு கொடுததவா உயிர் கொடுததவா. உணவின்றேல உடலில்லை. உணவாவது நிலத்தோடு நீர்கூடி விளைவதாகும் அத்தகைய நீரையும் ஒரு சேரக் கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்தில் உடம்பையும், உயி

ரையும் படைத்தவராவர். நெல்லை விதைத்துவிட்டு மழையை நோக்கியிருப்போரது நிலம் எவ்வளவு விரிந்ததாயிருந்தாலும் அதனால் அரசன் ஆட்சிக்கு அதிக பயனில்லை. ஆதலால் நிலம் குழிந்துள்ள இடத்தில் நீரைத் தேக்கு அங்ஙனம் செய்தவர் தங்கள் பெயரோடு அறம்பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றுஞ் சேர்ந்து கிடக்கும்' இவ்வரிகளை நோக்குங்கால் அறிஞர்கள் அரசர்க்கு எடுத்து உரைக்கும் விஷயத்தின் உயர்வும், அரசர் அதைக்கேட்கும் பான்மையும் புலப்படும். உழவிற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் நீரைச் சேகரிக்கும் வகையில் அவர்களுக்கிருந்த எண்ணமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும்.

இவனுக்குப் பின்பு செங்குட்டுவனென்ற சேரன் ஒருவன் பிரசித்தி பெற்றான். சேர மன்னர்களுக்குள் சிறந்து விளங்கியவன் இவன். ஆண்டபோது ஆரியப்போர்தந்தபாண்டியன் பாண்டியநாட்டை ஆண்டுவந்தனன். இவன் காலத்தில்தான் கற்புக்கரசியாகிய கண்ணகி, தமிழ்நாட்டிடைத் திகழ்ந்தனள். கண்ணகி, கோவலன் கொலையுண்ட பின்னர், மதுரையைத் தீக்கு இரையாக்கி சேரநாட்டையடைந்து, மலையின் உச்சியிலேறி தனது கணவனோடு விமானம் ஏறிச் சொர்க்கம் புகுந்தனள். இதைக் கேள்வியுற்ற செங்குட்டுவன், கண்ணகியைப் பத்தினித்தெய்வமாகப் பாராட்டக் கருதி, வடநாடு சென்று இமயமலையில் கல் வெட்டிக் கொண்டு வந்து, கங்கையில் அக்கல்லை நீராட்டி, கண்ணகியின் உருவம் அதிலமைத்துப் பிரதிட்டை செய்தான். இதைக் கேள்வியுற்ற இலங்கையரசனாகிய கயவாகும், கண்ணகியின் திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டை செய்தானென்பர். கண்ணகியின் சரிதையாகிய சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடியவர் இச்சேரன்

செங்குட்டுவனது தம்பியாகிய இளங்கோவடிகள்தான். இவருடன் உடன்வாழ்ந்த கூலவாணிகன் சாத்தனார் தான் மாதவியின் மகளாகிய **மணிமேகலையின்** சரிதையைக் கூறியுள்ளார். ஆகவே தமிழுக்கு அணியாக விளங்கும் சிலப்**பதிகாரம், மணிமேகலை** என்ற இரண்டு காவியங்களும் இவர் காலத்தில் தான் தோன்றின. இன்னும் இவரது கொடை, செங்கோன்மை, அருள், அன்பு, வீரம் முதலியவைகளைப் பற்றி **பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு** முதலிய நூல்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சி சிறிது சிறிதாகக் குன்றின காலத்தில் குறுநில மன்னர்கள் சிறந்து விளங்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுள் இருவர் சரிதையைப் பார்ப்போம். இக் குறுநிலமன்னர்களுள் பல வகைகளாலும் சிறந்து விளங்கியவன் பாரி. இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் ஆண்ட நாட்டைப் பறம்பு நாடு என்று கூறுவர். இவன் மிகுந்த அருளுடையவன். ஓரறிவு உயிர்களாகிய செடி கொடிகளிடத்திலும் மிகுந்த இரக்கமுடையவனாய் விளங்கினன். முல்லைக் கொடியொன்று படர்வதற்குத் தன் தேரைத் தந்தனன் என்று **சிறுபாணாற்றுப்படை** யென்ற நூல் கூறும். இவன் தனது நாடு முழுவதையும் அறிஞர்கட்கும், வறிஞர்கட்கும் கொடுத்து உதவினன் என்பர். இவனிடத்தில் பொறாமை கொண்ட தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் இவனை வஞ்சனையால் கொன்றனர் என்பர். இவர்க்கு உயிர்த்தோழராய் விளங்கியவர் கபிலர் ஆவர். இக் கபிலர் பாரியைப் பற்றிப் பாடிய பாட்டுகள் பலவுண்டு. இம் மன்னர்க்கு இரண்டு புத்திரிகள். அவர்களை அங்கவை சங்கவையென்பர். அவர்களும் அறிவில் உயர்

ந்து கவிபாடும் சந்நிதியைப் பெற்றிருந்தனர். சைவ சமயத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் இப்பாரி மன்னனைத் தமது அரிய தேவாரத்தில் பாராட்டியிருக்கின்றார். ஆதலால் இவரது பெருமையை அளவிட்டுக் கூறுதற்கு அரிது.

இப்பாரியைப் போன்றே சிறந்து விளங்கிய மற்றொரு குறுநிலமன்னன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி ஆவன். இவன் ஒரு சிறந்த வீரன். சேரமன்னர்க்குச் சிறந்த உறவினன். வாழ்நாளை நீட்டிக்கக்கூடிய கருநெல்லிக்கனியை ஔவைக்கு அளித்தவன் என்று புலவரால் பாராட்டப் பெற்றவன். இவன் ஊர் தகடூர் ஆகும். இவன் மகனை பொகுட்டெழினி யென்பர். இவனைப்பற்றி ஔவையார் பாடிய பாடல்கள் மிகவும் சுவையுடையனவாகும். இவனது உயர்வைக்காட்டும் பாக்கள் பல புறநானூறு என்ற நூலில் உண்டு.

சமயநிலை மாறுபாடுகள்.

இவ்விரண்டு நூற்றாண்டுகளில் சமணநெறியும், பௌத்தநெறியும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவி தேசமெல்லாம் நிரம்பின. சமணர், பௌத்தர் கொள்கைகள் தமிழரது பண்டைய முறைகளுக்கும், அந்தணரது வைதிக கருமங்களுக்கும் எதிரானவை. தமிழர் கிடாவை அறுத்து அவர் தொழும் கடவுளர்க்குப் பலியிட்டார்கள். அந்தணர் யாகங்களில் விலங்குகளைக் கொன்று, அவைகளின் வபையை யெடுத்து அக்கினி முகமாய்த் தேவர்கட்குச் சமர்ப்பித்தார். இவ்வாறு செய்யும் தொழு முறையைக் கருமநெறியென்பர். சமணரும், பௌத்தரும் அறநெறி என்பதில் நடப்பவர். சிலப்பதிகாரத்தில் சமண முனிவரைப் பற்றி ஊனைத்துறந்து

பொய் கூறுமையாகிய விரதத்தோடு பொருந்தி அழுகக்காறு. அவா முதலியவற்றைக் கைவிட்டு, அறநூல முதலியவற்றை யறிந்து ஐம்புலனை யு படக்கிய கோட்பாடடையுடையவராய், உண்மை வகையணாநத சீரியோா என்று சொலலியிருக கிறது

சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு சமணனுக்கும் ஒரு குறவா தலைவனுக்கும் நடந்த பின்வரும் வாதம் சமணா கொளகை களைக் காட்டும்.

குறவன் — ஆண பனறியோட எயபபனறியையுங கொனறு சமைதத புழுங்கலைத தேனை மிக வாாததுத தினறு. பினபு நெலலாலாககின களளையும் உணபோம

சமணன் —முற பிறபபில ஊன முதலியவற்றை யுணடு, உயிரையும் கொனற டாவததாலே இவவிடத்து எயினாாயப பிறநதது. இனி இவற்றைக் கைவிடுமின

குறவன்:—பலரும் நனறெனறு கூறும் கள முதலியவற றைக் கைவிட்டால யாஙகள் எஙஙனம பிழைபபோம? எம முடைய உடமபை நீ வாடட வேண்டாம். ஒழிநத உடபபு களை வாட்டுவாயாக.

சமணன் ஊனைச சுவைததது உடமபை வளாததது நரகத்தில உறைதல நன்றோ? ஊனைத தினனுதே உடலை வாட்டித தேவராயுறைதல நனறோ? கடைபபிடித்து இவ விரண்டினுளளும் நலலது நீ கூறு.

குறவன். ஊனைத் தவிர்த்து தேவனுதலே உறுதி.

சமணன். நீ உறுதியுணாநது கூறிஞயாதலின, எடா! இனி உயாகதியிலே போவை இறைவனாலிற காணபபடுவது. கொலலா விரதத்தோடே ஊனை துறத்தலுந்தான். ஆதலின காட்டிற கிழஙகை யுணணவே இனறே இன்ப வெளளததைச சோநதாய இவவொழுக்கம் நினககு இறுதிககள பேரினபஞ் செறியுங கனியாகும குறிக்கொள.

பெளததா சமயம சமணாதுபோல கொலலா விரதம முழுவதும ஒபபினதலல ஊனை அடியோடே அவா விடவிலலை சமணாது அறநெறியை மாததிரம பெளததாகள தொடாநதாாகள. அவாகளது முககியமான கொளகைகளாவன:—ஆசையால துக்கமுணடாகும ஆசையால வேட்கையை வெறுபபதே மககட்குக் கடமை அவா எனபது எலலா உயிாக்கும எஞஞானறும பிறபபீனுமவிதது இநத விததை எரிததுவிட்டால மறுபிறபபறறு நிாவாணம எயதலாம நிாவாணமெனபது தனிததுப பாாததுப பறறறுத்திடுதல. நறகதி வராதிருததலுக்குக காரணம குறறம குறறமென கூறபபடுவன அவா. பறறு. பேதைமை என்பவை.

பெளத்தா நீதிகளை இளஙகோவடிகள கணணகி, கோவலன் சரித்திரததைக் கூறும் முகததால தொடுததுக் கூறியுளளார் அவைபாவன —பிறவுயிாகளுக்குத் துன்பஞ் செய்யாதீாகள, தெயவமுண்டெனறு தெளியுஙகள. அவவாறு தெளிந்தோரைப போறறுஙகள பொய் பேசாதீாகள. கோள சொலலாதீகள் புலால் உண்ணுதீாகள் கொலை புரியாதீாகள் பிறர்க்கு வேண்டுவனவறறைக் கொடுஙகள் பலவகைத் தானதவங்களை இயறறுஙகள் ஒருவா் செய்த

உதவியை மறக்காதீர்கள் தீய நடையை ஒழியுங்கள். பொய்ச் சாட்சி புகலாதீர்கள் வாய்மையை விடாதீர்கள் நல்லோரை நாடுங்கள் தீயோரை விலக்குங்கள் மரிக்கிற உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லற தருமத்தைப் போற்றுங்கள். கள்ளையும், காமத்தையும், கள்வையும், பொய்யையும் பயனில்லாத வார்த்தைகளையும் ஒழியுங்கள், பாவியமும், பொருளும், உடலும் நிலைத்திருக்கா. ஆதலால் நாட்களை வீணாக்காது இறுதியில் போக வேண்டிய இடத்திற்கு ஏற்ற துணையைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள்

பௌத்த கொள்கைகளுள் மற்றொன்றை கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலையில் உள்ள ஒரு சிறு கதையிலிருந்து காணலாம் ஒரு நாள் மணிமேகலையென்ற மாது சுடுகாட்டில் புலம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டாள் அவள் தன் குழந்தையின் மரணத்தை எண்ணிப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள் அவளைக் கண்ட மணிமேகலை மனமுருகிப் பின் வருமாறு கேட்டனள் 'இளங்குழந்தைக்கு எங்கே இருந்து புலம்புகின்றாய்? பூங்கொடி போன்றவளே! பொருந்தாத காரியத்தைச் செய்கின்றனை. உன் குழந்தையின் உடலைக் கருதி வருந்துகின்றாயா? அல்லது உயிரைக்கருதி வருந்துகின்றாயா? உடலுக்காக அழுதாயானால், அவ்வுடலை ஏன் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தாய்? இல்லை. உயிருக்குத்தான் கவலைப்படுகிறேன் என்றால், உயிர் எவ்வுடலைப் பெறுமென்று நம் சிற்றறிவால் அறிவதற்கில்லை ஆதலால் அவ்வுயிரிடத்தில் உண்மையாய் நீ அன்பு கொண்டிருந்தால், எவ்வுயிரிடத்திலும் அன்பு கொள்ள வேண்டும்'. சமணமும,

பௌத்த மதமும் எவ்வளவு பரவி யிருந்தன என்று சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்தால் செவ்வையாய்த் தெரியும். கோவலனும் கண்ணகியும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை நீங்கி வரும்போது பல தவசசாலைகளைக் கண்டனர் அவற்றுள் ஒன்று இந்திரனால் நிருமிக்கப் பெற்றது அது ஏழுவிகாரங்களை யுடையது அதனடியில் ஆகாய சாரிகள் மறைய இருந்துகொண்டு ஆகமத்தை ஓதி அதற்குப் பொருள் கூறுவர் இவ்வாகமம் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள ஐந்துகிளைகளையும் பசிய இலைகளையு முடைய மாபோதி என்ற மரத்தின் நிழலில் வெழுந்தருளிய தரும சொரூபியாகிய புத்தரால் அருளப் பெற்றது வேறு சிலவிடங்களில் சந்திரகாந்தக் கல்லால் கட்டிய இடங்களுண்டு. இவைகளைப் பிண்டி மரத்தினடியில் கட்டி யிருப்பர் இம்மரமானது பஞ்சபரமேஷ்டிகளாகிய அருகர், சித்தர், உதநிடாபர், ஆசிரியர், சாதுக்கள் என இவர் வாழுந் தெருக்கள் கூடுமிடத்தில் இருக்கும் இவைகளில் பலர் உயர்ந்தவர் இருப்பர் அவர் புலால் உணார் பொய் பேசார் அவா அழுக்காறு முதலியவைகளை ஒழித்து அறநூல் முதலியவற்றை அறிந்து உணர்ந்தவர் ஐம்புலன்களையு மடக்கிய திறமுடையவர் உண்மை உணர்வைப் பெற்றவர்

சமணமும் பௌத்தமும் முதலில் துறவிகள் கொண்டு வந்த நெறிகள். வர வர இத் துறவிகளுக்கு இல்லத்தாரும் சிஷ்யர்களானார்கள் அரசர்களும் செல்வமிகுந்த செட்டிகளும் இந்நெறிகளைப் பின் தொடர்ந்து பெரும் மடங்களைக் கட்டினார்கள். கட்டி முனிகளை ஆதரணை அதிகமாகச் செய்யவே, துறவிகளும் அறநெறியி லிருந்து நெகிழ்ந்தார்

கள் சாதாரண ஜனங்களுக்கும் கரும மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம், இவைகளிலுண்டாகும் மன உருக்கம் ஞானமார்க்கத்தில் உண்டாகவில்லை. விஷ்ணுவையும் சிவனையும் தொழுது போற்றல் மனத்துக்குக் குதூகலத்தை உண்டுபண்ணும் முறையாகும். சிவனது திருவிளையாடல்களைப் பற்றிய கதைகளையும், விஷ்ணு தமது திருவவதாரங்களில் நிகழ்த்தின விந்தைகளையும் ஆரிய மொழியில் பிறந்த இதிகாச புராணங்களிலிருந்து சொல்லக் கேட்ட பக்தர்களுக்குப் பக்தி பரவிற்று. சிவ கோயில்களும் விஷ்ணு ஆலயங்களும் தென்னாட்டில் சிறிது சிறிதாய் அதிகரித்தன. பல்லவ சாசனங்கள் பிறந்த காலமுதல் பல அரசர் கோயில்களுக்குத் தானதருமம் செய்துவந்தாரென்று முன்னமே கண்டறிந்தோம். பெரும்பாணாற்றுப்படையியற்றிய இளந்திரையன் காலத்தில் காஞ்சிப்பதியிலுள்ள திருவெஃகாவில் "பாம்பணைப்பள்ளி அமர்ந்தோன்," அதாவது, பாம்பணையாகிய படுக்கையில் துயில்கொண்டோனாகிய திருமாலது கோயில் இருந்ததெனப் பாடியிருக்கிறது. கரிகாலன், காஞ்சிக் கோயிலைப் பொன்னால் புதுப்பித்தானென்ற கதையைக் கண்டிருக்கின்றோம். இப்போது அறநூல்களை வருந்திக்கற்று, ஞான நெறியில் நடக்க முயல்வதைவிட இறுமாப்பற்ற எளிய தொண்டுகளைக் கோயில்களில் செய்வதும், பூசைக்குரிய பொருள்களைத் தேடிக் கொடுப்பதும், கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவதும், அவன் திருவடியைச் சேர நன்முறைகளென்ற உணர்ச்சி நாடெல்லாம் நிறைந்தது. நிறைய, அரசர்கள் சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயில்கள் பல கட்டத் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு கோயில் கட்டினவரில் முக்கியமானவன் கோச்செங்கண்ணான் என்னும் சோழ அரசன். இவ்வரசனுக்கு சிவ பெருமானிடத்தி

ளும, திருமாலிடததிலும அதிக பகதி உணடு இவன கடடிய ஆலயஙகள பல ஒரு சிலநதி தான செயத புண ணிய மிகுதியால இவவாறு சிறநத அரசனுகப பிறநதா னென்று புராணஙகள கூறும இவனைச சைவப பெரியோர் தேவாரததிலும, வைணவப பெரியாா பிரபநதததிலும; பாராட்டிக கூறியிருககின்றாகள ஆதலால இவனபெருமை அளவிடற்கரிதாம. இம மனனா காலததிலும, இவருக்கு முநதிய காலததிலும. தமிழ நாட்டில சிவனடியாாகள பல ருணடு. அவாகளுள இருவா கணணபபரும், சணடிகேசுவர ரும ஆவா. கணணபபா. வேட்டுவ குலததிற பிறநது, வேட டையாடச செலகையில காளததி மலையயடைநது, தம முடைய கணணை யெடுததது, அமமலையின மேலுளள சிவ பெருமானுககுச சாததியதால அபபெயரைப பெற்றனா

சணடிகேசுவரா சோழநாட்டில பிராமணா குல பிறநது, தினநதோறும பசுமநதைகளை நதிககு மேயததுச சென்று பாலைக கறந்து, மணலைக் குவிததுச சிவலிஙகமாக அமைதது அபிஷேகம செயது வருகையில. அவா தகப்பனா இதையறிநது அவா செயதுவநத காரியததிறகுக் கெடுதல செயத பொழுது, தகப்பனா காலை வெட்டி, சிவபெருமான் தாளை யடைநதாா

விஷணுவினது சரிதைகள முதலில இராமாயணம மகா பாரதம என்ற இதிகாசஙகளில வடமொழியில முறை யே வால்மீக முனியும, வியாசமுனியும எழுதி, உலகததாா உணாந்து உவக்குமாறு ஈந்தாாகள. பின்பு பதினெண் புராணங்களில சில விஷ்ணு பரமாயும சில சிவன் பரமாயும் பிறந்தன இந நூலகளில கடவுள கருணையைக் காட்டும்

றைகளை அதிகமாயுள்ளன. விஷ்ணுவையோ, சிவனையோ வழிபட்டு, பூசை செய்ய வேண்டிய முறைகளை ஆகமங்கள் என்னும் வட மொழி நூல்களில் எழுதினார்கள். வைஷ்ணவ ஆகமங்கள் 108; சைவாகமங்கள் 28; இவையன்றி உலகத்தின் தாயான சக்தியைப் பற்றி ஆகமங்கள் 77; எனினும் வட இந்தியாவைப்போல் தென்னிந்தியாவில் ஜகதம்பாள் பூசை பரவவில்லையாகையால் வைஷ்ணவம், சைவம் இவற்றைப்பற்றி இங்கே சொல்லவேண்டியதன்றி சாக்தம் என்ற அரிய நெறியைப்பற்றி விவரிக்க வேண்டியதில்லை. மேற்கூறிய ஆகமங்களைத் தவிர, அவைகளை யொட்டி எண்ணிறந்த கிரந்தங்கள் இம் முறைகளைப் பற்றினவை வட மொழியில் உள. இவையெல்லாம் இரகசியமாகவே உள்ளன. இக்காலத்தில் எளிதாய் அகப்படக்கூடியவை 4 5, விட அதிகமில்லை. அச்சிட்டவை இன்னும் குறைவு. இவைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவுமில்லை. இவைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள் அந்தணரிலும் அரிதே. மற்றவர்களில் பெரும்பாலார் இத்தகைய நூல்கள் இருக்கின்றனவென்று கூட அறியார்.

ஆகம நூல்கள் கிரியை, சரியை, யோகம், ஞானம் என்று நான்கு பாதங்களாகப் பிரிந்துள்ளன. கிரியை என்றால் கோயில் கட்ட அஸ்திவாரம் போடுவதற்காக நிலத்தை உழுதல் முதலாக கட்டி முடியும் வரைக்கும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் விவரிக்கும் பாதம். சரியை யென்னும் பாதமானது கோயில்களில் நடக்க வேண்டிய நித்திய நைமித்திக பூஜைகளைப் பற்றிச் சொல்வது. யோகத்தில் தியானம் செய்யும் முறைகளும், அவை பயக்கும் பயனும் படிப்போர்க்குத் தெரியுமாறு சொல்லியிருக்கும். ஞா

பாகத்தில் தத்துவங்கள் எவை? அவை எத்தகையவை? என்று காட்டியிருக்கும். பக்தி மார்க்கம் வீடு பெறுவதற்கு எளிதான சாதனம் என்பதிலும், கடவுளின் கருணையாலன்றி மோக்ஷம் பெற வேறு வழி இல்லை என்பதிலும், சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒன்றே. அன்றியும், நித்திய பொருள்கள் மூன்றே, ஒன்றல்ல என்பதிலும் இவ்விரு சமயங்களும் ஒத்திருக்கும். ஆனால் இம் முப்பொருள்களுக்கும் சைவர் பதி, பசு, பாசம் என்று பெயரிடுவர். பதி என்பது சிவன்; அளவற்ற அருளைக்காட்டிப் பசு என்னும் மக்களை வீட்டைப் பெற்று உய்ய உதவி செய்வோன் அவன்; பாசம் என்பது சடம் எனும் அறிவற்ற பொருள்களைக் குறிக்கும். இவை பசுக்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் தருகின்றவை. இவைகளின் கட்டிலிருந்து தப்பிப்போய்ப் பேரின்பம் பெறுவதே பெருமபேறான வீடு. இம்மூன்று பொருள்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஆகமங்களில், ஈசுவரன், சித்து, அசித்து, என்று பெயர். ஈசுவரன் என்பது திருப்பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமால், சித்தென்பது ஜீவான்மாக்கள்; அசித்தென்பது சடப்பொருள். சரியை, கிரியை, யோக, ஞானங்களில் சைவாகமங்களுக்கும், வைஷ்ணவாகமங்களுக்கும் பேதம் அதிகம் காணும். முதற் கடவுளுக்கு சைவர் சிவனென்றும், வைஷ்ணவர் விஷ்ணு என்று பெயரிடுவதிலும், அவர் திருவிளையாடலைப்பற்றிச் சொல்லும் கதைகளுள்ளுந்தான் இவ்விரு நெறிகளிலும் வேற்றுமை; கொள்கைகளில் மாறுபாடு அதிகம் காணும். முதலில் பக்தியதிகத்தால் சைவர் சிவனை விஷ்ணுவினும் உயர்ந்தவனென்றும் வைஷ்ணவர் விஷ்ணு சிவனினும் அதிகமென்றும் போற்றத் தொடங்கி,

பின்பு இருதிறததார உளளத்திலும பகை முதிாந்து: இவ விரு சமயததாருககும சணடைகள உணடாயின

வைதிக யாகஙகளும பரவின அதனுல நாட்டில அநதணா அதிகரிததுமலலாமல நானகு ஜாதிகள் எனற வகுபபுகளும் பிறநதன. ஆரியாமுறை பரவுமுன தமிழா, வாழுமிடததைப பறறியும, அதனுல உண்டாகும தொழில வேறறுமையைபபறறியுமே வகுக்கபபெறறிருநதனா நிலம, குறிஞசி எனனும மலை நாடும, முலலை எனற காடும, மருதம் எனகிற நீா நிறைநத பளளததாககும், நெயதல எனகிற கடறகரையும, பாலை எனகிற நீாறற மணற பாஙகுமாக ஐந்து வகுபபுகள கொணடது. இவவகுபபுகளில குடியிருககும் மக்களும முறையே குறவா, இடையா அலலது ஆயா, வேளிா, பரதா, மறவா, அலலது எயினா எனற ஐவ வகையினா குறவா மலைநாட்டுப பொருளகளைக்கொணடு செயயும கைத்தொழிலகளில பயிறசியுடையவா வேட்டையாடுவதிலும தோசசியுளளவா. ஆயா ஆவினம், ஆட்டினம முதலியவறறைப பேணுவா வேளிா வேளாண்மையில சிறந்தவா பரதா கபபல நடததுவதிலும, மீன பிடிபபதிலும் திறமையுள்ளவா. மறவா பாலை நாட்டில திரிந்து கொண்டு, தைரியமும தேகபலமும நிறைநது போாபுரிவதில திறமடைந்து மறததொழிலகளில காலஙகழிபபவா இவ வைவ வகையாா வாழ்நது வசிதத இடஙகளுக்குத் தனிப்பெயர்கள தமிழில உண்டு. குறவா குடியிருப்பது குடி, குறிசசி; இடையரிருபபது சேரி, பாடி; வேளிர் வசிபபது ஊா; பரதர் இருப்பது பாக்கம்; மறவா உள்ள இடம் குறுமபு என்று பெயாகளைப பெறும் இநத ஐந்து பிரிவுகளாயப பிரிந்த மக்கள் அனைவரும ஊனைத்தினபவா கள்ளைக்குடிபப

வர இவ்வாறிருந்த நாட்டில் ஆரியமுறைகள் பரவ, நான் மறையை ஓதி, யாகங்களையும், ஆகமமுறைப்படிப் பூசைகளையும் செய்வோரை அந்தணராகவும், அரசுரிமை பூண்டோரை அரசராகவும், வாணிபம் செய்வோரை வைசியராகவும், ஏனைய தொழில் புரிவோரை சூத்திரரென்றும் பிரித்தனர்.

நான்கு வருணங்களென்ற வகுப்பு முதல் முதல் யாகங்களுக்காகப் பிறந்தது. வேத மந்திரங்களை ஓதி, அக்கினி காரியங்களைச் செய்து, சீலமும், நற்குணங்களும் நிரம்ப இருந்தவர் பிராமணர் என்றும். வாஜபேய அசுவமேதாதி பெரும் யாகங்களைச் செய்வித்துப் பிரஜைகளை ஆதரிப்போர் க்ஷத்திரியரென்றும் வேளாண்மை, வணிகம், ஆவின பரிபாலனம் இவைகளை நடத்திச் சிறு யாகங்களுக்குச் செல்வம் அளித்து நடத்திவைப்பவர் வைசியரென்றும், சேவை மாத்திரம் செய்பவர் சூத்திரரென்றும் வடநாட்டில் மனிதரை நான்கு வருணங்களாக முற்காலத்தில் பாகுபாடு செய்தார். இது வைதிக தருமம் இந்த வைதிக தருமப்பிரகாரம் பிராமண வருணத்தாராய்ப் பிறந்து பிரமசாரி கிருகஸ்த, வானப்பிரஸ்த ஆசிரமங்களை முறையே சார்ந்து பின்னர் சன்னியாசிகளாய் ஞானமார்க்கத்தில் சீராய் ஒழுகி ஞாஞேயமான பின்புதான் மோக்ஷம் பெறலாம் என்பது முடிபு. ஆனால் ஆகமவழியில் உள்ள சைவ, வைஷ்ணவ, சமண, பௌத்த நெறிகளில் நடப்பவர் எச்சாதியில் பிறந்தவரானாலும் வீடு பெறலாம் என்பது ஆகமக் கொள்கை. ஆகையால் தமிழர் ஆகம வழிகளில் ஒன்றைக் கைப்பற்றினரேயன்றி, வைதிக நெறி வட இந்தியாவிற் போல் தென்னிந்தியாவில் அதிகமாய்ப் பரவவில்லை. அரசர் சிலர் மாத்திரம் யாகங்களை நடத்தினராகையால் அவர்களை க்ஷத்திரியராகக் கொண்டாடினர்கள். மற்றையவர்கள் எச்

சாதியாராலும் சிவதீட்சை, விஷ்ணுபக்தி, சமண, பௌத்த துறவறம் இவைகளைப் பின்தொடர்ந்து வீடுபெற முயன்றார்கள்.

இலக்கிய நிலை.

சமணர் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவப் பரவ, அவர் தமிழ்மொழி பயின்று அதில் புலவராயினர். வடமொழியிலும் புலமையுள்ளவராகையால், ஆரியம் தமிழில் விஸ்தாரமாய்க் கலக்க இடமுண்டாயிற்று. அன்றியும் மதுரைச் சங்கத்துக்குப் போட்டியாய் விஜயநந்தி என்பான் கி. பி 470-ம் ஆண்டில் சமணர் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி நடத்தினதாக ஒரு பழங்கதையுண்டு. ஐம்பெரும் தமிழ்க் காவியங்களும் பிறந்தன. இவை—சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி. இவைகளின் பெயர்களைப் பார்த்தாலே கி. பி 400-முதல் 600 வரையில் தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் எவ்வளவு கலந்தன என்று தெரியவரும். இவைகளைத் தவிர பெருங்கதை என்ற பிராகிருத நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனர்.

கி. பி 400-க்கு முன் பிறந்த தமிழ் நூல்களில் பெரும்பாலும் தனித் தமிழ்மொழிகளே யுண்டு. திருமுருகாற்றுப்படையில் 317-வரிகளில் 60-ஆரியச் சொற்களுக்குக் குறைவாகவே உண்டு என்று முன்னமே சொன்னோம். சிலப்பதிகாரத்தில் ஓரிடத்தில் 13-வரிகளை எண்ணிப் பார்த்ததில் 25-ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் அகப்பட்டன. இதுவன்றி அகப்பொருட்சுவை மலிந்த நூல்கள் குறைந்து, வடமொழிக் காவிய நடையில் எழுதிய செய்யுள்கள் அதிகரித்தன.

இந்த ஐந்து காவியங்களில் சிலப்பதிகாரமும் **மணிமேகலையும்** முன்னரும், **சீவகசிந்தாமணி** பின்னரும், இயற்றப் பெற்ற நூற்கள். சிலப்பதிகாரமும் **மணிமேகலையும்** காதை காதையாயப் பிரிந்துள்ளன; **சீவகசிந்தாமணியோ** இலம்பகங்களாகப் பிரிந்துள்ளது. அன்றியும் முன்னிரு காவியங்களில் உள்ள காதைகள் அகவற்பாவைப்போல தொடர்ந்துள்ளன. திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய **சீவகசிந்தாமணியிலோ** ஒவ்வொரு இலம்பகமும் நான்கு நான்கு வரிகளாலான விருத்தங்களாலாயது. இதுவுமன்றி, ஓரிடத்தில் நாகப் படுக்கையில் மாயோன் துயிலுமாறுபோலக் காந்தளைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, யானை துயிலும் அழகிய சாரலைப் போலப் பலவை தேசத்தை எண்ணி அதன் நகரிலே புகுந்த படியும் என்றும், வேறிடங்களில் பல்லவதேச மன்னன் போர்புரிந்ததாகவும் இருப்பதால், காஞ்சிபுரத்தை மறுபடி பல்லவர் பற்றிக்கொண்ட பின்புதான் இக்காவியம் இயற்றியிருக்கவேண்டும். **மணிமேகலை** இப்பொழுதுங்கால சோழர் ஆட்சியில் காஞ்சிபுரம் இருந்ததென்று முன்னமே சொன்னோம். ஆகையால் **சீவகசிந்தாமணி** மற்றிரு நூற்களுக்கு நூறு வருஷங்களுக்குப்பின் உண்டானது என்று அறியலாம். இந்தச் **சீவகசிந்தாமணியின்** நடையைப் பின்பற்றியே கம்பன் இராமாயணம் பாடினான் போலும்.

கி. பி. 400-க்கு முந்தி இயற்றிய செய்யுள்களில் இயற்கைப் பொருள்களின் அழகை இனிய முறையாயச் சொல்லியிருப்பதைக் காட்டினோம். இக்காலத்திய காவியங்களிலோ அவ்வாறில்லாமல், வடமொழிக் காவியங்களைப் போல, எளிய எண்ணங்களை அரிய மொழிகளைக் கொண்டும், பலருக்குத் தெரியுமாறு இன்றிக் கற்ற சிலருக்கே தெரியுமாறும், இயற்கைப் பொருள்களுக்குப் பதிலாகச்

செயறகைப் பொருளகளையும், மனததின் பண்புகளைப பொருளகளாயும் பாட ஆரமபித்தாாகள இதறகு உதாரணமாக.—மணியாகிய முகில பழஙகாசெனகிற மின்னை மின்னிப பொனனுகிய மழையைப பெயயின, அரசா வெகுளியாகிய தீவிளியும; அம்முகில அஙஙனம் பெயயாதாயின பொஙகித் தனனை நெருஙகினு ரெலலோரையும் சுடும் எனறு கந்துகன் கருதிய பன்னிரு கோடி பசும் பொன்னைக் குவிதது்த் தாழ்நது கூறினை எனறும், வெயயோன வையயவே பரநது மண்ணக மடந்தை கோலததை மனத்தாலே நோக்கிக் கமலததிலே வணடுகளெனனும் பளளியெழுசசி முரசம ஆரவாரியா நிறபத தன கதிாகளென்னுங கையை நீட்டி அம் மண்மடநதையது இருளாகிய போாவையை நீக்கி உதயகிரியின் நெறறியிலே சோநதான் என்றும், மகளிா சேர்நதவிடத்தே யிருந்து இளமையாகிய கள்ளை யுண்டு அறமுதலியவற்றை அறிதலன்றிப பயன்படாமல மூபபதற்கு முன்னமே இளமைப பருவத்தே தவமும் தானமும் நிகழ்த்துமின், வருத்துகினற நோயாகிய தீயையுடைய உடம சைச சோறுக முன்னே பெயதுகொண்டு உணாவை நொய்யாகக் கூட்டி, ஆறறலைத் துவையாகக் குடித்து அதனை உண்ணுமம் கூறறம உடம்பை நிலைகுலைபபதறகு முனனரே கொடுத்துணமின், நறகுணததை விரும்புமின், உடம்பாகிய சகடததை நடத்தும் பாகா, அசசகடம் தொழில செயது வருந்திய பழுகினும் புதியதோருயிராகிய அசசைக் கொணடுவநது இட்டு ஊாதலொண்ணுதாகலான், அசசகடததைத் தனக்கடைத்த காலமுளளளவும செலுததிய பின்னா இகழ்நதார் பலர்; இனி அஙஙனமனறித் தனக்கடைதத காலத்திற்கு நடுவேயும் தீவினை மிகுதியாய் உள்ளதாகிய இடுமபையாகிய நீரை உடைய ஆறறிலே அசசகடம் அழுந்தா நிற்கும். அஙஙன மழுந்தி உயிராகிய

அச்சு முறிவதற்கு முன்னே அதனால் கோட்டற்குரிய சீலத்தை நமக்குப் பெற்றுப் பயனைக்கொண்டு அதனைச் செலுத்துமின். என்னும் பொருள் தரும் **சீவகசிந்தாமணிப்** பாட்டுகளைப் பார்த்தால் கவிகளது புது மனப்போக்கு தெரியும்.

கி. பி. 400-ம் ஆண்டுக்கு முன் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டு பாடும் பறவைகளைப் போல உள்ளத்தில் உவப்புமிகுந்து தானே புறப்படும் பாட்டுகளைக் களிப்புடன் பாடின பாணருக்குப் பதிலாக, உலகத்தினது துன்பங்களைப் பற்றியே தியானிப்பதால் வரும் துயரமிகுந்த எண்ணங்களைப் பற்றியே இப்போது செய்யுள்கள் செய்தார். அன்றியும் முன்னைய செய்யுளில் இயற்கை வனப்பே மிகுந்திருக்கும். பின்னையதில் இது மிகக் குறைவு. முன்னையதில் கண்டதைக் கண்டவாறே கூறுவர். பின்னையதில் கண்டதைக் காதைதோடு கலந்து கூறியுள்ளார். முன்னையதில் உள்ள ஒரு உவமையை இன்று உற்று நோக்கினும், அதில் எவ்வாறு கூறியுள்ளதோ அவ்வாறே தோன்றும்; பின்னையதிலுள்ள உவமைகள் மனப்பொருள்களாகவே இருக்கும். இந்த மாறுபாடுகளெல்லாம் வடமொழிக் காவியங்களைப் போலத் தமிழிலெழுதியதால் வந்தனவே.

தமிழிலுள்ள அற நூல்களிலெல்லாவற்றிலும் சிறந்து நிற்கும் திருவள்ளுவர் **திருக்குறள்**. இக்காலத்தில் இயற்றியதாகத் தோன்றுகிறது. பழம் சங்கச் செய்யுள்களைவிட இதில் ஆரிய மொழிகள் அதிகம் சேர்ந்திருக்கும்; அறநெறியும் சமணர் நெறியை யொத்திருப்பதால் திருவள்ளுவரைச் சமணரென்று சிலர் கூறுவர். அதற்கு மறுகாரணம் யாதெனில், கடவுள் வாழ்த்தில் கடவுளை ஆதி

பகவனென்றும், மலர்மிசை ஏகினானென்றும் கூறி, அரன் அரியென்று கூறாது திருத்தலாம் மறந்ததற்கு காரணம், "அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று" என்று வைதிக கருமங்களை விட அற நெறியை அதிகமாயத் திருக்குறளில் பாராட்டுவது பிறகாலத்தில சைவசித்தாந்த நூற்களை இயற்றிய உமாபதி சிவாச சாரியார் முதலியவர்கள் திருவள்ளுவரைச் சைவரென்றே கொண்டு, இவர்கூறிய மொழிகளையே தங்கள ஞானநூல் களில எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள "அறவாழி யந்தணன்" என்றோரிடத்தில திருவள்ளுவர் கடவுளைக் கூறி யிருப்பதை தரும சக்கரத்தை ஏந்திய திருமால என்று பொருள் கூறி. திருவள்ளுவரை வைஷ்ணவரெனபாரும் உளர். ஆரிய நூல களில சொலலியிருக்கும் புருஷார்த்தங்கள நான்கில, அறம், பொருள், இன்பம என்ற மூன்றையும் கூறி, நாலாவதாகிய வீட்டைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறாமல விட்டு விட்டனர். இவ்வாறு விட்டு விட்டதைப பற்றி ஒவ்வொரு சாராரும் ஒவ்வொரு வகைபாயச சொலவர் ஒருகால் தனனுடைய கொள்கைகள் எல்லாச சமயங்களுக்கும் ஒவவும என்று காட்ட அவ்வாறு வீட்டை விட்டு விட்டனர் என்று ஐயுறு வதற்கு இடமாயிருக்கிறது.

இப்போதிருக்கும தொல்காப்பியமும் இக்காலத்தியது போலும் அதிலும் ஆரிய மொழிகள் அதிகம்; அன்றியும, தொல்காப்பியத்தில் திணைகள ஐந்திற்கும் முருகனும், இந்திரனும், வருணனும், திருமாலும், துர்க்கையும் தெய்வங்கள என்று சொல்லியிருக்கிறது. மிகப் பழய தமிழ்ச செய்யுள களில் முருகனைத்தவிர வேறு தேவர்களைப போற்றி னவை பெரும்பாலும் இல்லவேயில்லை. அன்றியும கடவுள சம்பந்தமாய் கந்தழி, கந்துடைநிலை, கடவுள் என்ற மொழி

களை அன்றி, வேறுமொழிகள் பழந்தமிழிலில்லை வட மொழிப் பெயர்கள் பிற்காலத்தில்தான் வந்திருக்கவேண்டும் அன்றியும் தொல்காப்பியன் அந்தணன்; ஐந்திரமென்ற வடமொழி இலக்கணத்தைப்பற்றித் தொல்காப்பியம் இயற்றினன், அதலால் தொல்காப்பியம் இக்காலத்திய தென்று நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

அநுபந்தம்.

இப்புஸ்தகத்தின் முதற் பதிப்பில் சங்கச் செய்யுள்களிலிருந்து பல மேற் கோள்களை சேர்க்கப் பெற்றன. இவை சிறுவர்களுக்கு மிகக் கஷ்டமாயிருக்கின்றன வென்று பலர் சொன்னதால் அவைகளை அநுபந்த ரூபமாக இங்கு அச்சிட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு மேற்கோளின் பொருளும் ஆங்காங்கே குறித்திருக்கிற பக்கங்களில் எளிய வசன நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது.

பக்கம் 14 [திருமுருகாற்றுப்படை]

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ

நெய்யோடையவி யப்பியை துரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண் கொளுருவி னிரண்டுட னுடீஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலி நிலைஇய மாத்தாட் கொழுவிடைக்
குருதி யொடுவிரைஇய தூவெள்ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
சிறு பசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பி னன்னகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

யிடிமிழிசை யருவியோடின்னியங் கறங்க
வுருவப்பல பூததா உய் வெருவரக்
குருதிச செநதினை பரப்பி

பக்கம் 16. [சிலப்பதிகாரம்.]

கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு
மழுகுமெய்யாளரு முழுகினராடிப
பழுதில காட்சி நன்னிறம் பெறறு
வலஞ்செயாக் கழியு மிலஞ்சி மன்றமும்
வஞ்சமுண்டு மயறபசை யுறறோர
நஞ்சமுண்டு நடுங்கு துயருறறோ
ரழல்வாய் நாகத்தா ரெயிறழுநதினா
கழலகட்கூளிக் கடுநவைபபட்டோர்
சுழலவந்து தொழத்துயா நீங்கு
நிழலகா னெடுங்கனின்ற மன்றமும்
தவமறைந் தொழுகுந தன்மையிலாள
ரவமறைந்தொழுகு மலவைப பெண்டி
ரறைபோ கமைசசா பிறாமனை நயபபோர்
பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற றாளரென்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைபபடுவோரெனக்
காத நான்குங் கடுங்குர லெடுபபிப்
பூதம் புடைத்துணும் பூதச் சதுக்கமும்

ஃ ஃ ஃ

வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சையானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
வால் வெண்களிற்றரசு வயங்கிய கோட்டத்துக்

கால கொள்ள விழவின் கடைநிலை சாற்றி
தங்கிய கொள்கைத்தரு நிலைக்கோட்டத்து
மங்கல நெடுங்கொடி வானுறவெடுத்து
மரகத மணியொடு வயிரங்குயிற்றிய
பவளத்திரள் காற்பைம் பொன் வேதிகை
நெடுநிலை மாளிகைக்கடை முகத்தியாங்கணும்
கிம்புரிப பகுவாய்க் கிளர்முததொழுக்கத்து
மங்கலம பொறித்த மகர வாசிகைத்
தோரண நிலை இயதோ மறு பசும்பொற
பூரண கும்பத்துப பொலிந்த பாலிகை
பாவை விளக்குப்பசும் பொற படாகை
தூமயிர்க்கவரி சுந்தரச சுண்ணத்து
மேவிய கொள்கை வீதியிற செறிந்தாங்கு

அரசு மேம்பட்டஇய வகநிலை மருங்கி
னுரை சான் மன்னன் கொற்றங் கொள்கென
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் காக்கு
மாயிரத்தோ ரெட்டரசு தலைக்கொண்ட
தண்ணுறுங் காவிரித்தாதுமலி பெருந்துறைப
புண்ணிய நன்னீர் பொற்குடத்தேந்தி
மண்ணகமருள வானகம வியப்ப
விண்ணவர் தலைவனை விழுநீராட்டி
பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச செவ்வே ளணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளைமேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்

மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்
மாமுது முதல்வன வாய்மையின் வழாஅ
நான்மறை மரபிற் றீமுறை யொருபால்
நால்வகைத் தேவரு மூவா றுகணங்களும்
பால்வகை தெரிந்த பகுதித் தோற்றத்து
வேறுவேறு கடவுளர் சாறு சிறந்தொருபால்
அறவோர் பள்ளியு மறவோர் மன்றமும்
புறநிலைக் கோட்டத்துப் புண்ணியத் தானமும்
துறவோ ருரைக்குஞ் செயல்சிறந் தொருபால்

பக்கம் 19 (பொருநராற்றுப்படை)

தூரா அய துற்றிய துருவை யம்புழுக்கின
பாரரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்
காழிற் சுட்ட கோழூன் கொழுங்குறை
யூழி னூழின் வாய வெய்ய தொற்றி
யவையவை முனிகுவ மெனினே சுவைய
வேறு பல்லுருவின் விரகு தந்திரீஇ
மண்ணமை முழவின் பண்ணமை சீறியா
ழொண்ணுதல் விறலியர் பாணி தூங்க
மகிழ்ப்பதம் பன்னாட் கழிப்பி யொருநா
ளவிழ்ப்பதங் கொள்கென விரப்ப முகிழ்த்தகை
முரவை போகிய முரியா வரிசி
விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்
பால் வறைக்கருனை காடியின் மிதப்ப
வயின்ற காலைப் பயின்றினி திருந்து
கொல்லையுழு கொழு வேய்ப்பப் பல்லே
யெல்லையுமிரவு மூன்றின்று மழுங்கி

யுயிர்ப்பிடம் பெறாஅதூண் முனிந்தொருநாட்
செயிர்த்தெழு தெவ்வர் திறை துறை போகிய
செல்வச்சேறுமெந்தொல் பதிப்பெயர்ந்தென
மெல்லெனக் கிளந்தனமாக வல்லே
யகறிரோ வெம்மாயம் விட்டெனச
சிரறிய வன்போறு செயிர்த்த நோக்கமொடு
துடியடியன்ன தூங்கு நடைக்குழவி யொடு
பிடி புணர்வேழம் பெட்டவை கொள்கெனத
தன்னறியளவையிற்றரத்தரயானு
மென்னறி யளவையின் வேண்டுவ முகந்துகொண
டின்மை தீர வந்தனென.

பக்கம 20 [புறம்]

நுஙகோ யாரென வினவினெங்கோக்
களமர்க்கரித்த விளையல வெஙகள
யாமைப புழுக்கிற் காமம் வீடவாரா
வாரற கொழுஞ்சூடங்கவுளடாஅ
வைகு தொழின்மடியு மடியாவிழவின்
யாணர் நன்னாட்டுள்ளும் பாணர்
பைதற சுற்றத்துப பசிப்பகையாகிக்
கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்.

* * *

பக்கம் 21. [திருமுருகாற்றுப்படை]

சீரைதை இயவுடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்

டாசறவிமைக்கு முருவினா மானி
னுரிவை தைஇய வூன்கெடு மாாபி
னென் பெழூநதியங்கு மியாக்கையா நனபகற
பலவுடன் கழிநதவுணடிய ரிகலொடு
செறற நீக்கிய மனத்தினரியாவதுங
கறறோ றியா வறிவினா கறறோாக்குத
தாம வரம்பாகிய தலைமையா காமமொடு
கடுஞசினங கடிநத காட்சியரிடுமபை
யாவது மறியாவியல் பினா மேவாத
துனியில காட்சி முனிவா

பக்கம் 21 [புறம்]

ஈனறு புறநதருதல என்றலைக் கடனே
சானறோனுக்குதல தநதைக்குக் கடனே
வேல வடித்துக் கொடுததல கொலலறகுங் கடனே
நனனடை நலகல வேந்தறகுக் கடனே
ஒளிறுவாளருஞ சமமுருக்கிக்
களிறெறிநது பெயாதல காளைக்குக் கடனே

பக்கம் 22. [பட்டினப் பாலை]

வசையில புகழ் வயஙகு வெண்மீன
றிசைதிரிந்து தெறகேகினும
தற்பாடிய தளியுணவிற
புட்டேம்பப புயன்மாறி
வான் பொய்ப்பினுந தான் பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும

விளைவறா வியன் கழனிக
கார்க் கரும்பின கமழாலைத
தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
நீரசெறுவினீ ணெய்தற
பூசசாமபும் புலத்தாஙகட
காயச செநநெற கதிரருநது
மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டு நிழறறுயில வதியுங
கோட்டெங்கிற குலைவாழைக்
காய்க்க முகிற் கமழ மஞசள
னின மாவினிணாப பெண்ணை
முதற சேம்பின் முளையிஞசி
யகனகா வியன் முறறததுச
சுடாநு தன் மடநோக்கி
னேரிழை மகளிருணங் குணாககவருங
கோழி யெறிநத கொடுங்காற கனஙகுழை
பொறகாற் புதல்வா புரவியினறுருட்டு
முக்காற சிறு தோமுன வழி விலக்கும்
விலங்குபகை யலலது கலஙகு பகை யறியாக
கொழும்பல் குடிச செழும் பாக்கத்துக்
குறும்பல்லூா நெடுஞ் சோணாட்டு
வெள்ளையுப்பின் கொள்ளை சாறறி
நெலலொடு வந்த வலவாயப பஃறி
பணைநிலைப் புரவியினணை முதற் பிணிக்குங
கழி சூழ்படப்பைக் கலியாணாப
பொழிற் புறவிற பூந்தண்டலை
மழை நீங்கிய மாவிசும்பின்

டதிசோநத மா வெண்பீ
ஞுரு கெழுதிற லுயா கோட்டதது
முருகமர்பூ முரண்கிடக்கை
வரியணிசுடா வானபொய்கை
யிருகாமததிணை யேரிப
புலிபபொறிப போர்க்கதவிற
றிருத்துஞ சுநதிணகாபபிற
புகபூநிலைஇய மொழிவளர
வறநிலைஇய வகனடடி
சோறு வாககிய கொழுஙகஞகி
யாறுபோலப பரநதொழுகி
யேறு பொரச சேறுகி

அளநதற்யாப பல பண்டம
வரம பறியாமை வநதீண்டி
யருஙகடிப பெருஙகாபபினை
வலியுடை வலலணங்கினோனை
புலிபொறித்துத புறமபோககி

பக்கம் 24 [புறம]

இரும்பனை வெணடோடு மலைந்தோனலலன
கருஞசினை வேமபின றெரியலோனலல
னினன கணணியு மாமிடைநதனறே நின்னோடு
பொருவோன் கண்ணியு மாமிடைந்தன்றே
யொருவீர தோற்பினுந தோற்பதுங்குடியே

யிருவீர் வேறலியற்கையுமன்றே அதனாற்
குடிப் பொருளன்று நுஞ் செய்தி கொடித்தேர்
நும்போரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமிவ்விகலே

பக்கம் 26 [பொருநராற்றுப் படை]

அறல்போற் கூந்தற் பிறைபோற் றிருநுதற்
கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்க
ணிலவிதழ் புரையுமின் மொழித்துவர்வாய்
பலவுறுமுத்திற் பழிதீர் வெண்பன்
மயிர்குறை கருவி மாண்கடையன்ன
பூங்குழையூசற் பொறை சால்காதி
னாணடச்சாய்ந்த நலங்கிளரெருத்தி
னாடமைப்பணைத் தோளரிமயிர்முன்கை
நெடுவரைமிசைய காந்தண் மெல்விரற்
கிளிவாயொப்பி னொளிவிடுவள்ளுகிர்

வருந்து நாய் நாவிற் பெருந்தகு சீறடி

பக்கம் 27 [சிறு பாணாற்றுப் படை]

பைந்நனை யவரை பவழங் கோப்பவுங்
கருநனைக் காயாக் கணமயில விழவுங்
கொழுங்கொடி முசுண்டை கொட்டங் கொள்ளவுஞ்
செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல் பூப்பவுங்
கொல்லை நெடுவழிக் கோபமூரவு
முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்

விடா தாருவி வியனமலைமூழ்கிச
சூடாகான மாறிய செவ்வி நோக்கித்
திறலவேனு தியிம்பூதத்கேணி
விறலவேல வென்றி வேலூரெயதி.

பக்கம 27 [நெடுநல்வாடை]

வையகம பனிபப வலனேரபு வளைஇப
பொயயா வானம புதுபபெயல பொழிநதென
ஆரகலி முனைஇய கொடுஙகோற கோவல
ரேறுடை யினநிரை வேறு புலம பரபபிப
புலம் பெயா புலம்பொடு கலங்கிக கோட
னீடிதழக கண்ணி நீரலைககலாவ
மெயக்கொள பெருமபனி நலியப பலருடன
கைககொள கொளளியா கவுளபுடையூஉ நடுங்க
மாமேயன மறபப மநதி கூரப
பறவை படிவன வீழககறவை
கன்றுகோ ளொழியககடிய வீசிக்
குன்று குளிரபபன்ன கூதிரபபானாள
புன்கொடி முசுணடைப பொதிப்ப புறவானபூப்
பொன்போற பீரமொடு புதறபுதன் மலரப
பைஙகாற கொக்கின மென்பறைத் தொழுதி
யிருங்களி பரந்த வீரவெண் மணற்
செவவரி நாரையோ டெவவாயுங் கவரக்
கயலற லெதிரக் கடும்புனற சாஅயப
பெயலுலநதெழுநத பொங்கல வெணமழை
யகலிரு விசும்பிற றுவலை கறப
வங்கணகல்வயலா பெயற கலித்த

வண்டோட்டு நெல்லின் வருங்கதிர் வணங்க
முழுமுதற் கமுகின் மணியுறழ் ழெருத்திற்
கொழுமடல் விழ்ந்த குழூஉக்கொள் பெருங்குலை
நுண்ணீர் தெவிள வீங்கிப்பல் திரண்டு
தெண்ணீர் பசுங்காய் சேறுகொள் முற்ற
நனிகொள் சினைய விரவு மலர் வியன்கா

பக்கம் 34.[புறம்]

உண்டி கொடுத்தோருயிர் கொடுத்தோரே
யுண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்
முணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீருநிலனும் புணரி யோரீண்
டுடம்பு முயிரும் படைத்திசினோரே
வித்திவான் நோக்கும் புன்புல கண்ணகன்
வைப்பிற் றாயினு நண்ணி யாளு
மிறைவன் றாட்குத வாதே யதனா
லடுபோர்ச் செழிய விகழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கி னீர்நிலை பெருகத்
தட்டோ ரம்ம விவட்டட் டோரே
தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே

பக்கம் 30. [சீவகசிந்தாமணி]

ஊழினீருணப தென்னென்றுரைத்தலு முவந்து நோக்கி
மோழலம் பன்றியோடு முளவு மாக்காதியட்ட
போழ் நிணப்புழுக்கலெனைய் பொழிந்துகப் பெய்துமாந்தித்
தோழயாம் பெரிதுமுண்டு தொண்டிக்களிதனை யென்றான்.
ஊனொடுதேனுங் கள்ளு முண்டுயிர் கொன்ற பாவத்

நீனராய்ப பிறந்த திங்கனினியிவை யொழிமினெனனக்
கானில் வாழ்குறவன் சொலலுங்கள்ளொநேன்றேன்
[கைவிட்டா
லேலீன யெம்முடம்பு வாட்டலெவன் பிழைத்துங்
[கொலென்றான்
ஊன சுவைத்துடம்பு வீக்கி நரகத்திலுறைதனன்றே
யூன்றின துடம்பு வாட்டித் தேவராயுறைதனன்றே
யூன்றி யிவ விரண்டனுள்ளரு முறுதி நீயுரைத்தி டென்ன
யூனறின தொழிநது புத்தேளாவதே யுறுதி யென்றான்.
உறுதி நீயுணர்நது சொனனயுயாகதிச சேறியேடா
குறுகினையின்ப வெள்ளங்கிழுங் குணக் காட்டுளின்றெ
யிறைவனூற் காட்சி கொல்லா வொழுக்கொடேன்றுறத்தல்
[கண்டா
யிறுதிக்கணின பநதுாஙகு மிருஙகனி யிவைகொளென்றான்

பக்கம் 39 [சிலபபதிகாரம்]

தெரிவுறக் கேட்டதிருத்தகு நலஸீர்
பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின தெளிந்தோர்ப பேணுமின்
பொயயுரை யஞசுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
ஊனுண்டுற மினுயிர்க்கொலை நீங்குமின்
றானஞ செய்மின றவம் பல தாங்குமின்
செய்நன்றி கொலலன்மின தீ நட்பிகழ்மின
பொயக்கரி போகன்மின் பொருண் மொழி நீங்கன்மி
ன றவோரவைக்கள மகலாதணுகுமின்
பிறவோரவைக களம்பிழைத்துப் பெயர்மின்

பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழையுயிரோம்புமின்
அறமனை காமினல்லவை கடிமின
கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினிலொழிமி
னிளமையுஞ் செலவமும் யாக்கையு நிலையா
வுளநாள் வரையா தொல்லுவ தொழியாது
செலலுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீரீஙகென.

பக்கம் 40 [மணிமேகலை]

யாங்கிருந்த ழுதனை யிளங்கோன்றனக்குப
பூங்கொடி நலலாய் பொருந்தாது செய்தனை
யுடற்கழுதனையோ வுயிரக்கழுதனையோ
யுடற்கழுதனையே லுன்மகனறன்னை
யெடுத்துப் புறங்காட்டிட்டனர் யாரே
உயிர்க்கழுதனை யேலுயிர் புகும்புக்கில்
செயப்பாட்டு வினை யாற்றெரிந்துணர் வரிய
தவவுயிர்க்கன் பினை யாயினுய் தொடி
யெவவுயிர்க்காயினு மிரங்கல வேண்டும்

பக்கம் 41 [சிலப்பதிகாரம்]

பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி
யணிதிகழ் நீழ லறவோன் றிருமொழி
யந்தர சாரிக ளறைந்தனர் சாற்று
மிந்திர விகார மேழுடன் போகி
புலவூண் டுறந்து பொய்யா விரதத்

தவல நீத்தறிந் தடக்கிய கொள்கை
மெய்வகை யுணர்ந்த விழுமியோர் குழீஇய
வைவகை நின்ற வருகந் தானத்துச
சந்தி யைந்தும் தமமுடன் கூடி
வந்து தலைமயங்கிய வானபெரு பறறத்துப்
பொலம்பூம் பிண்டி நலங்கிளர் கொழுநிழ
னீரணி விழவினு நெடுந்தேர் விழவினுஞ்
சாரணர் வருஉந் தகுதியுண் டாமென
உலக நோன்பிகள் ளொருங்குட னிட்ட
விலகொளிச சிலாதலம்

பக்கம் 49 [சீவக சிந்தாமணி]

பைந்நாகபபள்ளி மணிவண்ண
னிற்பாயல கொணடு
கைந்நாக ந்துஞ சுஙகமழ
காந்தளஞ சாரல் போகி
மைந்நாக வேலிமலி பலவைத்
தேய நண்ணிக்
கொய்ந்நாகச சோலைக் கொடி
யந்நகர் புக்கவாறும்.

பக்கம் 50 [சீவகசிந்தாமணி]

மன்னர்தம் வெகுளி வெந்தீ
மணிமுகில் காணமின்னிப்
பொன் மழை பொழியினந்து
மன்றெனிற் புகைந்து பொங்கித்

துன்னினுர் தம்மை யெல்லாஞ்
சுட்டிடுமென்று செம்பொன்
பன்னிரு கோடியுய்த்துக்
கந்தகன் பணிந்து சொன்னுன்.

பொய்கையுட் கமலத்தங்கட்
புள்ளொலுடரச மாயப
வெய்யவன் கதிர்களென்னும்
விளங்கொளித் தடக்கை நீட்டி
மையிருட் போர்வை நீக்கி
மண்ணகட்டந்தை கோலம்
பையவே பரந்து நோக்கிப்
பணி வரை நெற்றி சேர்ந்தான்.

Printed at the India Printing Works, Madras.

பல்லவர் சரித்திரம்

தென்னிந்திய வரலாற்றின் இடைப்பகுதி

பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்

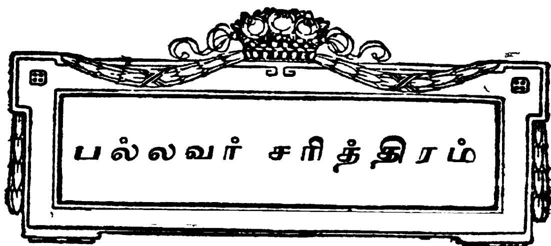
இயற்றியது

இரண்டாவது மூன்றாவது பாகங்கள்

(கி. பி. 600—900)

[illegible] பதிப்பு

PRINTED AT
THE 'AURORA PRESS'
MADRAS

பல்லவர் சரித்திரம்

பல்லவர் சரித்திரம்

(இரண்டாம் பாகம்)

(கி. பி. 600 முதல — 717 வரையில)

1. மகேந்திரப் போத்தரையன்

(கி. பி. 600—625)

கி. பி. 600 முதல காஞ்சீபுரக் காவலரான பல்லவ அரசர் போத்தரையர் என்ற பட்டம் தரித்து வநதனர். 'போத்து' என்னும் மொழி 'பல்லவ' என்பதற்கு மாறு மொழி யாகும ; 'ராஜா' எனபதற்கு 'அரையன்' என்பது ருவி வநதிருபபது போலாகும். இநத அரசருடைய பட்டப்பெயர் வட மொழியினினறு தமிழாய் மாறினதாலே, ல்லவ மன்னரும் தமிழருடனே கலநது தமிழ ராயின ன்று அறியலாம். அன்றியும் இபபொழுது முதல்தான் ாகிருதம், ஸம்ஸ்கிருதம் அன்றித் தமிழிலும் செப்புப டயங்களும், கல வெட்டுகளும் எழுதத் தொடங்கினர். ல்லவர்' என்ற மொழியையும் தமிழிலக்கியங்களில் யோகப்படுத்தக் கவிகள ஆரம்பித்தார்கள. தமிழ்க் காவி ளில் சீவக சிந்தாமணி யில்தான் 'பல்லவர்' என்ற ழி முதல் முதலாகக் காணப்படுகிறது. பல்லவர்க்கு ால-முதல் 'காடவா' எனறும், 'காடு வெட்டி' என்றும்

வேறு பெயர்கள் வந்தன. பல்லவ மன்னர் ஆட்சி பரவப் பரவ, காடுகளை வெட்டி, நாடுகளாய்ச் செய்ததால் இந்தப் பட்டங்கள் வந்தன போலும். இத்தகைய காடவரில் மிக்க உயர்நிலை பெற்றவன நரஸிம்ஹ விஷ்ணுவாமாவின் மகனை மகேந்திரப் போத்தரையன.

இவன் ஆட்சி ஆரம்பித்தபோது பலலவ வேநதர் செல் வாக்கு கலிங்கம் வரையில சென்றது. கலிங்க மென்றால் மகா நதிக்குத தெற்கும, கோதாவரிக்கு வடக்கும் கட லோரமாயிருக்கும் நாடு. கோதாவரிக் கரையிலிருந்து சமுத் திரத்தைத் சூழவியுளள தெலுஙகு நாடும், தமிழகத்தில் தொண்டை மணடலமும், சோழ விஷயமு (சோணாடு) ம், கொங்கு நாடும மகேநதிரப போததரையன கீழிருநதன. இவன் தகப்பனை நரஸிம்ஹவிஷ்ணு காலததில பலலவர் பலம் பல திக்குகளில பரவியது. தகபபனிறநது மகேந் திரன் அரச னனவுடன நடுநாடடி லிருநது அவனுக்குப பெரிய பகைவ னொருவன் தோன்றினை.

இவன் பெயர் புளகேசி. சளுக்கிய குலத்தவன். இவனது தலை நகர்க்கு வட மொழியில வாதாபி யெனறும் மகாராஷ்டரத்தில் பாதாமி யெனறும், தமிழில் வாதாவி யென்றும் பெயர். இவ்வூர் இபபோது நிஜாம் இராஜ்யத்தி இருக்கிறது. அழிநதுபோய்ச் சிற்றூராய்விட்டது. மகே திரனது விரோதியான புளகேசியை இபபோது சரித்தி காரர்கள் இரணடாம் புளகேசி எனகிறார்கள்.

புளகேசி சிம்மாசனம் ஏறினவுடனே, ஸ்ரீ ஹ தேவனை கானயகுபஜ மகாராஜா இமய மலை மு நருமதை வரைக்கும் மேற் சமுத்திரத்தினின்று சமுத்திர மளவும் பரவியிருக்கும் ஆரியாவர்த்த மெ

வட இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தியாய், நடு நாட்டையும் கைப்பற்றலா மென்று நினைத்து, நருமதைக் கரைக்குப் படை யெடுத்து வந்தான. நருமதைக் கரையில் நடந்த போரில் புளகேசியின வீரர் வெற்றி பெற்றுர்; ஸ்ரீ ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியும வந்த வழியைப பார்த்துத் திரும்பிப போனுன. புளகேசியும் இறுமாபபு மிகுந்து திக்கு விஜயம் செய்யப் புறபபட்டான. முதலில (கி. பி. 610) விந்திய மலைபருகிலுள்ள தககண கோசலை நாட்டை ஜயித்தான; பின்பு கலிஙகத்தைக கைபபற்றினுன. அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கித் திரும்பிக் கோதாவரிக கரையி லுள்ள பிட்டாபுர (வட மொழியில பிஷ்டபுரம) நகரைப பிடித்துக்கொண டான். கோதாவரியைத் தாண்டி, வேஙகி (இபபோது ஏலூர் என்னும் பட்டணத்துககு அருகில உளளது) யெனனும் பல்லவர் நகரைப பறறி, தன தம்பி குபஜ விஷ்ணுவர்த தனனை அஙகே அரசனுக நியமித்தான். விஷ்ணுவர்த் தனன் பினனுே அபபோது தொடஙகி 400 வருஷஙகள் வேங்கியி லாண்டார். இவர் குலத்துக்குக் கீழ்ச் சளுக்கர் குலம் என்று இபபோது இநதிய சரித்திரத்தில் பெயரிடுவர்.

பினபு கிருஷ்ணை நதியைத் தாண்டி, புளகேசி தெனனுட்டின் மேல வநதான. மகேநதிரன அவனை எதிர்த்துத் தடுக்க முடியவில்லை. அதனுல் ஒரு சளுக்கக் கல் வெட்டில் பின் வருமாறு சொலலி யிருககிறது. "அழுக்கற்ற வெண் சாமரங்களையும, நூற்றுக கணக்கான கொடிகளையும் குடைகளையும் பிடித்துககொண்டு புளகேசியினது அறுவகைப் படைகள் செலலுங்கால் கிளமபின தூளியானது எதிர்க்க வந்த பல்லவேநதிரன ஒளியை மங்கசசெய்தது. பலலவனும் காஞ்சிபுரத்து மதிலகளுககுள போய் ஒளிநது கொண்டான்" னறு இவ்வாறு கூறுவதனுல் புளகேசயும் காஞ்சிபுர மதில்

களைக் கண்டு அஞ்சி அவ் ஆரைச் சண்டை செய்து பிடிக்க முயலவில்லை என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அன்றி யும் மேலே சொன்ன சளுக்கக் கல் வெட்டில் பின்பு "துள்ளி விழும் கயல மீனகளைக் கண்களாய்க் கொண்ட காவிரி, சளுக்கனது யானைகளின மதநீர் விழுநததால் ஓடாமல் தடைபட்டு, கடல செலல இயலாததாயிற்று. புளகேசியும் பல்லவப பனியைப போக்கடிக்கும் கடுங் கதிரவனாய், சோழ சேர பாண்டியரைக் களிப்புறச் செய்தான்" என் றிருக்கிறது. இதனால் மகேநதிரன புளகேசியுடன் போர் புரிய முடியாமல காஞ்சீபுர மதிலில ஒளிநததால தமிழ் மூவேநதர்க்கும் களிபபு உண்டாயிற்றே யன்றி, புளகேசி தமிழ் நாட்டில வெறறி யொனறும் அடைய வில்லை என்று பொருள கொள்ள வேணடும். புளகேசி வடக்கு முகமாய்த் திரும்பினவுடன் மகேநதிரன் தன கோட்டையை விட்டுப் புறபபட்டு, புலலலூர எனனும் கிராமத்தில சளுக்கனைத் துரத்தி யடித்தான என்று ஒரு பல்லவ சாசனத்தில இருக் கிறது. இது முதல் மகேநதிரனுக்குப் போர் புரிய வேண் டிய அவசியமில்லாமல சமாதானமாய் நாட்டை ஆண்டான்.

மகேநதிரன காலத்தில தெனனாட்டில் சமணர் மிகப் பரவி யிருநதார்கள. அவர்களது செல்வாக்கும் மிகுந திருநதது. பல இடஙகளில் பள்ளிகள கட்டிக்கொண்டு தங்கள் தொழு முறைகளை நடத்தி வநதனர். அவ்வாறு சம ணர் திரண்டிருநத ஊர்களில பாடலிபுத்திரம் (இக் காலத் தில் திருப்பாதிரிபபுலியூர் என்ற அதன் நாமமே எலலோர்க் கும் தெரியும்) முக்கியமானது. அவ்வூரில் அக் காலத்தில் ஒரு வேளாளச் சிறுவன் சமணர் நெறியைப் பின்பற்றித் தருமசேனன் என்னும் பெயருடன் வாழ்ந்தான். பின்பு தன் அக்காள் திலகவதியம்மை புகட்டின கற்புத்தியால்

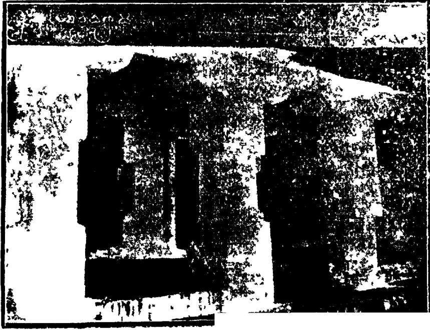
மருள் நீங்கி, சிவனருளைப்பெற்று, சிவபக்தி மிகுந்து, சிறந்தம் சிவனடியாராகி, இனிய தேவாரங்களைப் பாடத் தொடங்கினார்; ஆகையால் அவர் திருநாவுக்கரசர் என்ற பெயர் பெற்றார். இவரையே அப்பர் என்பர். சமணர்கள் அரசனிடத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தவர்களாதலால் திருநாவுக்கரசரைப் பலவிதமாகத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தனர். எத்தகைய துயரம் உற்றாலும் திருநாவுக்கரசர் சிவபக்தியை விடாமல் இருந்ததால் இவரது உள்ள உறுதியைக் கண்டு காடவர் கோனும் மனம் மாறி அப்பரிடம் அன்பு பிறந்து, ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவனடியானாயினன். மேலும், வீடு பெற வழியறியாத சமணர் மொழி பொய்யெனறும், மெய்ம்மொழி யாதெனறும் உணர்ந்து, காடவன் திருவதிகை யென்னும் நகரில் முக்கண்ணனுக்காக, பாடலிபுரத்திலிருந்த சமணரது மண்ணால கட்டிய பள்ளியொடு பாழிகளையும், இடித்துக்கொண்டு வந்து குணதரவீச்சுரம் என்ற கோயிலைக் கட்டினான் என்று **பெரிய புராணத்தில்** சொல்லி யிருக்கிறது.

திருவதிகையில கட்டியது சுடுமண் (அதாவது செங்கல்) கோயில். கர்ப்பக் கிருகம் செங்கலலாலும், பிற்காலத்தில் கட்டிய மண்டபங்களெல்லாம் கருங்கல்லாலும் அது அமைக்கப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மகேந்திரன் காலம் வரையில் கிருஷ்ணை நதிக்குத் தெற்கில் சுடு மண்ணாலும், மரத்தாலும் கோயில்கள கட்டினார்களேயன்றி, கற்கோயில்கள் கிடையா. இவன்தான முதல் முதல கற்கோயில்கள் நிருமித்தவன். இவனும் குன்றைப் பாறையாய் வெட்டியெடுத்து, பாறைகளை ஒன்றுமேலொன்றாய் அடுக்கிக் கட்டடங்கள் கட்டினவனல்ல. மலைகளை வெட்டி அதில் தூண்கள் ... சுவர்களைக் கவிர மற்றைய இடங்களைக் குடைந்து

களைக் கர்ப்பக்கிருகம், முன மண்டபமுமாகச் செய்வித்தான். இக் கோயில்களைக் குகைக் கோயில்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்வகைக் குகைக் கோயில்கள் பல மகேந்திரன் செய்வித்தான. பெஜவாடாவுக்கு அடுத்த உண்டவல்லியிலும் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் மாமண்டூர், மஹேந்திரவாடி, சிங்கவரத்திலும, நாமக்கல்லிலும விஷ்ணு ஆலயங்களும், காஞ்சீபுரத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்துக்குள் உள்ள சீயமங்கலம், பல்லாவரம், வல்லம், தளவானூர், திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய ஊர்களிலும திருச்சிராப்பள்ளி மலைமேலும சிவன் கோயில்களும, மண்டகப்பட்டில் திரிமூர்த்தி கோயிலும, புதுக்கோட்டை சீமையில் சித்தன்னவாயில் மலைமேல ஒரு சமண கோயிலும் மகேந்திரன செய்வித்தவை. ஆகையால மகேந்திரன ஒரு மதத்தில அதிகப்பற்றும மற்றொன்றின் மேல பகையும் கொண்டவன அல்ல என்று ஊகிக்கலாம். இவைகளுள் உண்டவல்லியி லுள்ள சேஷசாயி கோயில வேலை முடியாமல நடுவில நின்று விட்டது. ஒரு வேளை கோயில திருப்பணி நடந்துகொண்டிருக்கும போதே புலகேசி படையெடுத்து வந்ததால வேலை நின்று விட்டதுபோலும.

மகேந்திரன மலையைக் குடைந்து செய்வித்த கோயில்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில எளிதில சொல்லலாம். அவைகளைக் கண்டறிவதற்குத் தப்பாத குறிகள் சில உள. அக்குகைக் கோயில்களெல்லாம மலைச் சாரல்களில குடைந்து செய்தவை. மலை யுச்சியிலும இரா, மலையடியிலும இரா; மலையினது அடிக்கும நுனிக்கும நடுமத்தியி லிருக்கும் கோயிலை மலையில குடையும்போது, ஆங்காங்குத் தூண்களையும, சுவர்களையும், சில இடங்களில விக்கிரகத்தையும் செய்வதற்காக விட்டு விட்டு, மிகுந்த இடத்தை மாத்திரம்

குடைந்திருக்கும். தூண்களுககாக விட்ட பாகம், கீழும் மேலும சதுரமாயும, நடுவில மூலை செதுககியும் இருக்கும். தூணினது மொதத உயரம ஏழு முழமும், மேல சதுர மும கீழச்சதுரமும், ஈரிரண்டு முழமும் இருக்கும். சதுரத் தில தாமரைப புஷ்பம செதுககி யிருககும; அனறியும் தூணகளின புறஙகளில மகேநதிரனது படடப பெயர்கள

மஹேநதிரவாமன தூணகள் (பல்லாவரம)

வெடடியிருககும. தூணின போதிகை சதுரப பலகைக் கலலாலானது. சுவர்களில சிததிர வேலை செய்திருக்கும். அதனடுவில் கர்பபககிருகததின துவாரததின பக்கத்தில் துவாரபாலகா விககிரகம செதுககி யிருககும். இநதத் துவாரபாலகா தலைமேல உயாநத தலைபபாகை உண்டு. மகேந் திரன காலத்துத தலைபபாகைகள இவ்வண்ணமே இருநதன போலும். அன்றியும துவாரபாலகர் வலது கை இடது

கை மேல வைத்தும, இடது கை ஒரு பெருங் கதையைப் பிடித்தும், உடல் அதன மேல் சாயநதும், பார்க்கிறவர்களை அடிப்பவர் போல தோற்றுவர். இவையனறிச் சுவர்கள மேல் புராணக் கதைகளைக குறிக்கும் வெகு அழகிய சிலைகள செதுக்கி யிருக்கும். விஷ்ணு கோயில்களில மூல விக்கிரகமும மலையின பாறைகளில மிக அழகாய்ச் செய்து அமைததிருக்கும். இநதக குறிகளலலாது மகேநதிரனது கோயில்களில பலவற்றில கல் வெட்டுக்கள் வடமொழியிலும தமிழிலும் உண்டு.

மகேநதிரன் செய்வித்த கோயிலகளில் மிக அழகியவை சிறறனனவாயில், சிராபபளளி, நாமக்கல் என்ற மூன்று ஊர்களில உள்ளவைகளே. சிற்றன்னவாயில் கோயிலுக்குள் ஐநது சமண முனிவா விக்கிரகஙகள உண்டு. முனிவர் உட்கார்நதிருக்கும் முறையும், அவர் உள்ளத்தின அசையா நிலையை முகத்தில் விளக்கிக காட்டும் சிறப வேலைத்திறமும், கணணால் பார்த்து அறிநது ஆச்சரியபபட வேண்டுமேயன்றி, வார்த்தையால வர்ணிததுச் சொல்ல இயலாது. அனறியும் கோயில் முனமண்டபத்தில் நினறு அண்ணாநது பார்ததால, வனபபு மிகுநத அனனங்கள், யானைகள், தாமரைப பூக்கள், கொடிகள், பெணணுருவஙகள் முதலிய சித்திரங்களைக கலநது எழுதிய கோலம் ஒனறு தெனபடும். கற்பாறை மேல பல நிறஙகளுடைய சாயஙகளைக் கொண்டு ஓவியம் எழுதுவதே வியபபைத் தரும் பணி. அச்சாயஙகள 1,300-வருஷஙகளாக அழியாமல, வாடாமல் இருக்குமாறு எபபடித்தான எழுதினாகளோ, அநத வழியை அறிய வழியிலலை. பழைய காலத்தில இவவித அற்புதச் சித்திரம் பலலவ அரசா ஆதரணையால எழுதபபெற்றதெனபதைவிட, தென்னிநதியா மனதை மகிழச செய்யும் செய்தி வேறுண்டோ?

சிராப்பளளிக் குனறின் நடுவில குடைந தமைத்த சிவன் கோவிலும் அற்புதமான வேலேயே. அதன் மேற் புறச் சுவரில் கற் பதுமைகள செதுக்கபபட்டிருககின்றன. பதுமைகள வெட்டி யிருககும பாகம ஏழடிச் சதுரம். நடு விக்கிரகம் மிகப் பெரியது ; கஙகாதரனை சிவனைக் கண் ணெதிரிற் கண்டாற்போல காண்பிக்கும. அவ் விக்கிரகத தின் முக ஒளியையும், நிறகும் நிலேயையும பார்ததால உயி ருடன உளள உருவம்போல தோனறும். இவவுருவம சிவ னது சடையிலிருநது விழுவது போலக காட்டியுளள கங கையை வலது கை ஒனறில ஏநதியும், பூணூலாய்ப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாமபின தலேயை மற்றோர் வலது கையால பிடித்தும், இடது கை யொன்றில உருத்திராட்சமாலேயும், மற்றொரு கையை இடுபபில தாங்கியும் நிறகும. சுவர்மேல் அமைத்திருககும் இச் சிவ விககிரகததின் வலது காலின்கீழ் முயலகனது சினனஞ சிறு விககிரகமுணடு. சுற்றி நான்கு அடியார்களை நமஸ்காரம் செய்வதாயும், மேலே இரு கநதர் வர்களும் ஒரு சிறு மனிதனும் மிதககுமாறும் செய்திருக் கிறது. அழகிய சித்திரவேலேகள நிரம்பிய நம்முடைய நாட்டில இதைவிட அதிக வேலேத் திறமான சிற்றுளி வேலே வேறு எஙகும் இலலே.

நாமக்கல்லில் மலேககோயிலகள இரண்டு உணடு. அவை களில் அரஙகநாதன் கோயில மகேநதிரன கட்டியதாகும. நரஸிம்ஹன கோயில கொஞசம் பிநதிய காலத்தில கட்டப் பெற்றது. அரஙகநாதன கோயில மகேநதிரன் செய்த கோயிலகளி லெலலாவறறிலும மிக அழகியது. இங்கிருக் கும் பளளிகொண்ட திருமாலின விககிரகத்தைவிட உயாநத செதுக்குவேலே உலகில எஙகும் இலலே யெனறு கூறலாம். குகைக் கோயிலும் அற்புதமாய்க் குடைநதது. கோயில

முன் மண்டபத்துக்கு வெளியில் மூங்கிலால் செய்த தாழ்வாரத்தைப் போல மலையைக் குடைந்து காட்டி யிருக்கிறது. இக்காட்சியை நேரில் பார்த்தால்தான் புத்திக்குப் புலப்படுமேயன்றி வர்ணிக்க முடியாது. நாமக்கல் கோயிலை ஆதிரங்கம் என்பார். கோயில்களின் சுவர்கள்மீது கைடபன் கதை, நரஸிம்ஹாவதாரக் கதை, மத்ஸியாவதாரக் கதை முதலியன அழகிய சிலைகளால் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

மகேந்திரன் கல்வெட்டுக்கள் பல அகப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வடமொழியிலும் தமிழிலும் உண்டு. அக்கல்வெட்டுக்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டில் எல்லோரும் எழுதிய கிரந்த, தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதினவை. கல்வெட்டிலுள்ள செய்யுள் சொற் சுவை நிரம்பி யிருக்கும். மகேந்திரவாடி யென்னும் கிராமத்தில் ஒரு தடாகம் வெட்டுவித்து, பின் வரும் பொருள் தரும் கல்வெட்டு இயற்றுவித்தான்:—நல்லவரெல்லோரும் மிகப் புகழ்வதும், மக்கட்கு இன்பம் பயக்கும் அழகிய மகேந்திர விஷ்ணுக்கிருகம் என்னும் முராரியினது பெருங் கற்கோயிலை மகேந்திரனது பேரூரில் மகேந்திர தடாகத்தின் கரையில் பாறையைப் பிளந்து குணபரன் கட்டுவித்தான்.

சீயமங்கலம் என்ற ஊரிலும் வடமொழிக் கல்வெட்டுண்டு. அதன் பொருள்:—அவனி பாஜன பல்லவேச்வரம் என்னும் இக்கோயிலை லளிதாங்குர மன்னன் தன் மனத்தைப் பெட்டியாயும், நன்மையை அதற்குள் வைக்கும் நகையாகவுங் கொண்டு வெட்டுவித்தான்.

மகேந்திரன் கல்வெட்டுக்களில் பெரியது சிராப்பள்ளி குகைக் கோயிலில் செதுக்கி யிருக்கிறதே. இனிய ஸமஸ்க்ருத சுலோகங்கள் கொண்டது. அவைகளில் முதலிரண்

டின பொருள் :—'நதிபபிரியனுன தேவன நயனுபிராமமான நிரையும, தோட்டஙகளெனும் மாலேகளேயும், பிரிய குணங் களேயும் உடைத்தான காவிரி நதியைக கணடு, அவள மேல காதல கொளவானெனறு பாவத்தானஜனது பெண் ஐய முறறு, பிறநத வீட்டை விட்டுவிட்டு (சிராபபளளி) மலே மேல நினறுகொணடு, இநநதி பலலவனது எனறு சொலலிக் கொணடே இருககிருள. குணபர அரசன லிஙகததைப் பூசை செய்வோன (லிஙகி) ஆனதால, (லிஙகபூசைககு) எதிா முறையில (விபரீத பக்ஷததில) இருநது திரும்பி வநத அவனது ஞானம (இநதக கோயிலில அவன வைத் துப பூசை செயத) லிஙகததால உலகமெலலாம பரவட்டும'. இநதச சுலோகததில குறிததுளள லிஙகம, லிஙகி, விப ரீத பக்ஷம், எனற பதஙகள தாகக சாஸதிரததில வேறு பொருளகளுளளவை யானதால அது சிலேடையாகும். அனறியும எதிா முறையிலிருநது திருமபினது எனபது, முனனா அபபரைத துயாவுறச செயது, பினபு மகேநதிரன சைவனுன கதையைக குறிககும.

தளவானூரில உளள மகேநதிரனது தமிழ்க கல வெட்டு, இதுவரைககும் அகபபட்டிருககும தமிழ எழுத் துககள எலலாவறறிலும் மிகப பழைய எழுத்துக்களேக் கொண்டது. அது பினவருமாறு.—ஸ்ரீ தொணடையர் தார் வேநதின நரேநதிரப போத்தரையன வெண் பேட்டின் தெனபால மிக மகிழநது கணடான சரமிகக வெஞுசிலேயன் சததுருமலலேச வராலயமெனறு ஆுக கிடமாக வாஙகு. இவ்வூா பரம்ம மஙகலவன செலவன சிவதாஸன சொலலி யது. இநதக கலவெட்டில பழைய கால எழுதது முறைகள் சில கவனிக்கத் தககவை. 'வே' எனபதற்கு 'வெ', 'ரே' எனபதற்கு 'ரெ', 'போ' என்பதறகு 'பொ', என்று முன் காலததில எழுதினரெனறு அறியலாம.

வல்லத்துக் குகைக் கோயிலில் பின் வரும் கல் வெட்டுண்டு :

பகாப்பிடுகு லளிதாஙகுரன சததுரு மல்லன குணபான்
மயெநதிரப பொதத ரெசரு அடியான
வயநதபபிரி அரெசரு மகன் கநத சென்ன
செய்வித்த தெவகுலம்.

'மயெநதிரப பொத்தரெசரு' என்றால மகேந்திரப போத்தரசா எனபது ; 'வயநதப் பிரி அரெசரு' என்றால 'வசநதப பிரிய அரசர்' எனபது ; 'தெவகுலம' என்றால 'கோயில'.

இநதககல்வெட்டுக்களில மகேநதிரனுககுக் குணபான் அவனிபாஜன பல்லவன், லலிதாஙகுரன், நரேநதிரப்போத்தரையன சத்துருமல்லன, பகாபபிடுகு என்ற பட்டங்களைக் காணகிறோம பட்டங்கள பல வைத்துக் கொள்வதில் இவ்வரசன அவா மிகுநதவனென்று தெரிய வருகிறது. மேலே உள்ளவை தவிர, நயபரன், மகேநதிரன, விக்கிரமன், கலகப பிரியன, புருஷோத்தமன, நரவாகனன், உதாரசித்தன, பிரகிருதிப பிரியன், அலுப்தகாமன், நிரபேக்ஷன், சத்திய சநதன் என்னும் பட்டஙகள் இவன் பெற்றவைகளில் சில. இவைகளில் பகாப்பிடுகு என்றால் பகைவர் மேல் இடியைப் போல விழுபவன எனபது பொருள. இது தெலுஙகு மொழி. இதைத் தவிர வேறு தெலுஙகுப பட்டஙகளும வடமொழிப பட்டஙகளும் இவனுக்கு உண்டு. கோயிலகள பறபல கட்டுவித்ததால் 'சேததகாரி' என்றும, அவைகளில சித்திரவேலை அநேகம் செய்விததால சித்திரககாரபபுலி என்றும், நாடகம், பாட்டு முதலியவற்றில மிக ஊக்கமும் அறிவும் உடையவனானதால் மத்த விலாசன, அநிததிய ராகன, விசித்திர சிததன் என்

றும், இன்னும் பல பெயர்களும் பெற்றன. ஸங்கீர்ண ஜாதி என்று மற்றொரு பெயரிருந்தால் இவன் தகப்பன் பல்லவனும் தாய் தமிழப் பெண்ணுமாய் இருந்திருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. பொருள் தெரியாத வேறு சில தெலுங்குப் பட்டங்கள் சிவி புண்டுண்டு, நிலவிலோ நய்யம்பு, பஸாம்பு என உண்டு. இவை பண்டைய தெலுங்குபோலும்.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகிருக்கும் குடுமியாமலையடிச் சார்பிலும், திருமயம் குகைக் கோயில் குடைந்திருக்கும் மலையடிச் சார்பிலும் மகேந்திரனது மற்றோர் கல்வெட்டுண்டு. அதில் ஏழு பழைய முறை இராகங்களில் பாட்டுகளின் ஸ்வரங்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கல் வெட்டின் இறுதியில் ஸ்ரீ ருத்திராசாரியனுடைய சிஷ்யனான பரம மஹேச்வரன் (என்றால், உயர்ந்த சிவனடியான்) வெட்டுவித்தது என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ருத்திராச்சாரியன் மகேந்திரனது சங்கீத ஆசாரியன் போலும். இதனால் மகேந்திரன் மற்றையகலைகளிலன்றி பாட்டிலும் பெரும் பயிற்சி உள்ளவனென்று தெரியவருகிறது. அன்றியும் 1300 வருஷத்துக்கு முன்னால் நம்முடைய நாட்டில் சங்கீதம் எவ்வாறாயிருந்ததென்று நோக்க வியக்கத்தக்கதாகும்.

பாட்டில் மாத்திரமல்ல. நாடகம் இயற்றுவதிலும் மகேந்திரன் தேர்ந்தவன். இவன் எழுதின **மத்தவிலாசப்பிரஹஸனம்** என்றோர் நூல் சில நாட்களுக்கு முன் அகப்பட்டது; அதை அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இது நகைப்புண்டாக்கத்தக்க நாடகம். இந்த நாடகத்தைப் படித்தால் மகேந்திரன் காலத்தில் மக்களின் நடைகள், வழக்கங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்று அறிந்துகொள்ளலாம். மற்றைய நாடகங்களைப்போல புராண கதைகளைப் பற்றி யல்லாமல் மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளைக் காட்டி எழுதியது. இன்னும்

எத்துணை நூல்கள் மகேந்திரன இயற்றினுனே அறிய வழியில்லை. அவைகள அகப்பட்டால் தான உண்டு.

மகேந்திரப போத்தரையனது பெருமை எத்தகையதோ ? அக்காலத்தை ஆரியவர்த்தம் முழுவதையும் ஒரு குடையினகீழ்க கொணர்ந்த பராக்கிரமம் மிகுந்த ஸ்ரீ ஹாஷதேவ சக்கரவர்த்தியை யுத்தக்தில தோறகடித்த புஜபலமுடைய புளகேசியைப் புலலலூரிலஜயித்து விரட்டியடித்த தோளவலி யுளளவன கிருஷ்ணை பெணணையாறு, கருடநதி, காவிரி முதலிய புனித நதிகள பாயும் முணடராஷ்டிரம், கமமராஷ்டிரம், தொணடைமணடலம, சோழ விஷயம், கொங்குதேசம இவையெலலாம ஆண்டவன. சமணர் செலவாக குயாகதிருந்ததால, ஒளிமங்கி, தாழ்நிலை அடைநதிருந்த சைவநெறியை உயர்நிலைக்குக கொணர்ந்த உத்தமன். உலக மிருககுமளவும் சைவர் படித்து, உள்ளம் உருகி, உய்வதற்கு உதவும் தமிழ்வேதமெனற புகழைப் பெற்ற தேவாரஙகள் பாட ஆரம்பித்த காலத்தவன். ஆரிய மொழியினது உரைநடை, எழுத்துநடை என்ற இருவகைத் தான பிராகிருத, ஸம்ஸ்கிருதஙகளில அழகிய சுலோகஙக ளென்ன, இனிய நாடகஙகளென்ன இவைகளை இயறறினவன. தமிழர் வடமொழி பயினறு, அம மொழியில அரிய நூலகளை இயறறுமாறு வழிகாட்டினவன. பாட்டில நிபுணன. கற சிறபம முதலில தமிழகத்தில பரவுமாறு செய்தவன். குளஙகளை வெட்டி, காடுகளை யழித்து தம் மக்களுககு நனமைபுரிந்த தருமராஜா.

அக்காலத்து மறுமனனர்

மகேநதிரப போத்தரையன் காலத்தில இநதிய நாடு முழுவதிலும் புதிய கிளர்சசி கிளமபி யிருநதது. ஆரியாவர்த்தமெனகிற வட இநதியாவில ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சக்கர

வர்த்தியாய் ஆண்டா னென்று முன்னமே சொன்னோம். அவன் கவிகளை மிகப் பாராட்டினான். அவனும் மகா கவி. **இரத்னாவளி, பிரியதர்சிகா, நாகாநந்தம்** முதலிய இனிய வட மொழி நாடகங்களை இயற்றினான். அவன் சந்நிதியில் புகழ் பெற்ற கவியான பட்டபாணன், **ஹர்ஷ சரித்திரம், காதம்பரி** என்ற உயரிய நடையில் எழுதின கத்திய காவியங்களையும், **பார்வதி பரிணயம்** என்ற நாடகத்தையும் இயற்றினான். இவான்சுவங் என்ற சீனத்துப் பெயரையும், தருமதிராதன் என்ற வட மொழிப் பெயரையும் பூண்ட சீன தேச யாத்திரைக்காரன் ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சந்நிதியில் பல காலமிருந்து பல வெகுமதிகள் பெற்றான். ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவனது முக்கிய பட்டணம் இப்போது கன்னோஜ் என்கிற கான்யகுப்ஜம். அவனூரில் புத்தன், சூரியன், சிவன் இம் மூவருக்கும் அழகிய கோயில்களைக் கட்டி ஸ்ரீ ஹர்ஷன் அழகிய உற்சவங்களை நடத்தினான்.

நடு இந்தியாவில் வாதாபி நகரத்தில் இரண்டாவது புலகேசி ஆண்டான். இவன் ஸ்ரீ ஹர்ஷனோடும் மகேந்திரனோடும் போராடினதைப் பற்றியும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இவன் விஷ்ணு பக்தன். சளுக்க நாட்டில் குகைக் கோயில்கள் கட்டினவன். இவனது மராட்டிய வீரர்கள் போரில் முன் வைத்த காலைப் பின்வாங்காமல் யுத்தஞ்செய்பவர். சளுக்க சேனாதிபதிகளில் எவனாவது சண்டையில் தோல்வி யடைந்தால் அவனுக்குப் புடவை கட்டி தெருவில் நடத்திவைப்பது வழக்கம். இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவ் வீரர்கள் தோற்றுப் போனால் உயிரை விட்டுவிடுவார். யுத்தஞ் செய்யும்போது சளுக்க வீரர் தாமும் சாராயத்தைக் குடித்தும், யானைகளுக்குச் சாராயத்தைப் புகட்டியும், அளவற்ற வீரத் தன்மையுடன் போர் புரிவர்.

கி. பி. 600-ம் வருஷத்துக்குச் சிலகாலம் முன்னால் பாண்டிய இராஜ்யம் களபிரர் என்பவர் கையில் அகப்பட்டு பாண்டியர் நிலை கெட்டிருந்தது. இந்தக் களபிரர் எவர், இவர் தலைவர் எவர், எவ்வாறு மதுரையைக் கைக்கொண்டனர் என்று கண்டுபிடிக்க இதுவரையில் ஆதாரம் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. மகேந்திரன் காஞ்சியில் ஆளுங்கால், களப்பிரரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியர்கள் தொலைத்து மறுபடியும் அப்பாண்டியர்கள் ஆள ஆரம்பித்தார்கள். மதுரையில் பாண்டியர் ஆட்சியை மறுபடியும் நிலைநிறுத்தின மன்னனது பெயர் கடுங்கோன் பாண்டியன். பிற்காலத்தில் பிறந்த பாண்டிய சாசனமொன்றில், "புயல் வீசும் கடலிலிருந்து கதிரவன் கிளம்பினாற்போல் கடுங்கோன் பாண்டியாதிராஜன் பூமிதேவியினது உரிமையைக் கைக்கொண்டு பிற மன்னரைத் தொலைத்து, அரசாட்சி நடத்தினான்" என்று எழுதியிருக்கிறது. இதைத்தவிர இவனைப் பற்றி வேறொன்றுந் தெரியவில்லை.

இக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கங்கைகுல மன்னவரும் பெரும் புகழ்பெற்று உயர்நிலை யடைந்தார். இக் கங்கை குலத்தார் தற்காலத்தில் தங்கம் வெட்டியெடுக்கும் இடமான கோலாற்றில் உதித்தவர். இவர் குலத்தின் ஒரு கிளையினர் கீழ்க்கரையில் வேங்கி என்னும் ஊரில் ஆண்ட கீழச்சளுக்கர் நாட்டுக்கு வடக்கும் கலிங்கத்துக்குத் தெற்குமான தேசத்தில் அரசாட்சி பெற்றார். இம்மன்னவருக்குக் கீழ்க்கங்கைய அரசரென்று இந்திய சரித்திரத்தில் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவரது முக்கிய பட்டணம் விசாகப் பட்டணம் ஜில்லாவுக்கு வட எல்லையிலுள்ள ஸ்ரீகாகுளம் என்ற ஊர்; நாகாவளி நதிக்கரையில் உள்ளது. பழைய தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கலிங்கம் என்ற பெயருடையதென

றும், மிக மெல்லிய ஆடையென்றும் சொல்லியிருக்கிற துணி இந்த ஸ்ரீகாகுளத்தருகில்தான் செய்தது ஆகும். நிகழ் காலத்திலும் இவ்விடத்தில் முற்கூறிய நெசவு கொஞ்ச முண்டு. கங்கையர் குலத்தின் மற்றோர் கிளையினர் காவிரிக்கரையில் (மைசூர் நாட்டில்) உள்ள தலைக்காடைத் தலைநகராயக்கொண்டு ஆண்டனர். இவர்கள் மேல்கங்கையர் என்று சரித்திரங்களில் பெயரிடுவர். இவர் கதம்பர் முதலிய சிற்றரசரை ஜயித்துக் கோவாபுரம் வரைக்கும் ஆண்டார். இக்குலத்தவன் இந்திரவர்மன் என்ற மகிமையுற்ற மன்னன். கி. பி. 580-இல் ஒரு புதிய காலக்கணக்கை ஏற்பாடு செய்தான். அந்த வருஷத்துக்கு இப்போது பசலி என்கிறோம். அறுப்புக் காலத்தில் பசலி என்பது ஆரம்பிக்கும்.

சமய நிலை

கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டில் (அதாவது 500 முதல் 599 வரையில்) விஷ்ணு பக்தியும் சிவபக்தியும் தமிழ்நாட்டில் மிகுந்து, வைஷ்ணவ நெறியும் சைவ நெறியும் பரவின. விஷ்ணு கோயில்களும், சிவாலயங்களும் பெருகின. ஆனால் அக்கோவில்கள் மரத்தாலும் செங்கல்லாலுமே கட்டப் பெற்றவைகள். அவைகளில் ஆகமங்கள் என்கிற வடமொழி நூல்களில் சொல்லியபடி அந்தணர்கள் பூஜையை நடத்தி வந்தார்கள். ஆகமங்களில் சொல்லிய சிவதீக்ஷையையும், வைஷ்ணவ வழிபாடுகளையும் பல சாதியரும் பெற்று, ஞானம் உதயமாகிச் சிவபக்தர்களும் வைஷ்ணவ பாகவதர்களும் நாட்டில் அதிகரித்தார்கள். நிகழ்காலத்தில் மக்கள் கொண்டாடும் சிவஸ்தலங்களும் வைஷ்ணவ ஸ்தலங்களும் அந்த ஆறாவது நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தோன்றி மகிமையோடு விளங்கின; ஆனால் இப்போதிருக்கும் கற்கட்டி

டங்கள் அப்போதில்லை. கர்ப்பக்கிருகங்களும் விக்கிரகங்களும் இப்போது போலவே அப்போதும் இருந்தன.

சைவம்

மகேந்திர போத்தரையன ஆணடபோதே அப்ப ரென்கிற திருநாவுக்கரசர் சிவஸ்தலஙகளில சிலவற்றைப் போய்ப்பார்த்து, அங்கிருக்கும் சிவமூர்த்திகளைத் துதித்துப் பாசுரஙகள பாடியுள்ளார். அப்பர் சிவபக்தி மிகுந்து, ஏனைய பொருளகளை விட்டுவிட்டு சிவனைபபற்றியே பாட ஆரம்பித்தார். இதுமுதல் வழிபடு கடவுளைத்தவிர மற்றைய பொருளகளைபபாடுவது தமிழ்நாட்டில தழைக்கவில்லை. இது முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள வரையில அகபபொருள் இயற்கைபபொருள, போர, அரசரது மகிமை முதலிய விஷயங்களைப பற்றி செய்யுள செய்வது இலலாமற் போயிற்று. சிவனைப்பற்றி அபபரும அவருககுப பின திருஞான சம்பநத மூர்த்தியும, சுநதரமூர்த்தியும் பாடின பாசுரஙகளுக்குத் தேவாரம் என்று பெயர். இபபாட்டுகள அனேகமாய் பத்துப் பத்தாய் ஆன பதிகஙகள. இவைகளுள சஙகச் செய்யுள முறையாயலலாது, ஆரிய மொழிகள, ஆரிய விருத்தஙகள், ஆரியககவி நடைகளும, புராணககதைகளும் மிகுந்திருக்கும்

ஆகமஙகளில சொலலபபடும் விஷயஙகள் சரியை, கிரியை, யோகம, ஞானம என்ற நானகு பாதஙகளென்றும். அதில முதலிரணடும கரும மார்ககம் நிறைந்தும் மற்றிரண்டும ஞானமார்ககம நிறைந்தும இருககும். ஞான நெறி மிகக் கஷ்ட மானது. கோயிலகளில தொணடு செய்து கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவது சுலபம். ஆதலால் அபபர் இறுமாபபற்று எளிய தொண்டுகளைச் செய்ய

வேண்டுமென்பதையே வற்புறுத்திப் பாடினர். உதாரண மாக அவர் பாசுரங்கள் சிலவற்றை எழுதுவோம்.

பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி
எத்தினால் பத்திசெய்கேன் என்னைநீ இகழவேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தா உன்னாடல் காண்பான் அடியனேன் வந்தவாறே.

வேதம் ஓதிலென் சாத்திரம் கேட்கிலென்,
நீதி நூல் பல நித்தல் பயிற்றிலென்
ஓதி அங்கம் ஓராறும் உணரிலென்
ஈசனை உள்குவார்க்கு அன்றி இல்லையே

சாத்திரம் பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என் செய்வீர்
பாத்திரம் சிவமென்று பணிதிரேல்
மாத்திரைக்குள் அருளுமாற் பேறரே.

நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே
நீவா நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்கு
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்து ஏத்திப் புகழ்ந்து பாடி

காண்பான் = காணும்பொருட்டு, அத்தா = தந்தையே; அடியனேன் = தொண்டனாகிய நான்; வந்தவாறே = வந்தவாறு என் (வந்தது); நித்தல் = தினந்தோறும், பயிற்றிலென் = போதித்தால் என்ன; அங்கம் = வேதாங்கங்கள் ஆறு; உள்குதல் = சிந்தித்தல்; சழக்கர்காள் = வீணர்கள், வாதிடுவோர், பாத்திரம் = உரிய பொருள், போற்றத் தகுந்த பொருள், பணிதிரேல் = பணியாவிட்டால், வணங்காவிட்டால்; மாத்திரை = கண்ணிமைக்கும் அளவு அல்லது கை நொடிக்கும் அளவு; மாற்பேறு = ஒரு சிவஸ்தலம் = திருமாற்பேறு; புலர்வதன்முன் = பொழுது விடியு

தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி என்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடை எம் மாதியென்றும்
ஆரூரா என்று என்றே அலறா நில்லே.

பூக்கைக்கொண்டு அரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக்கொண்டு அரன் நாமம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக்கே இரை தேடி அலமந்து
காக்கைக்கே இரையாகிக் கழிவரே.

தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்து நின்று
அழுது காமுற்று அரற்றுகின் றாரையும்
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக்கு இன்னம்பர் ஈசனே.

அப்பர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வடமொழி வேரூன்றி யிருந்த தென்றும், ஆரியர்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் மாறுபாடு ஒன்று மில்லை யென்றும் இவர் பாசுரங்களிலிருந்து அறியலாம்.

முன், அலகிட்டு=விளக்குமாற்றால் கூட்டி, கோவிலில் இருக்கும் விளக்குமாறுக்கு திருவலகு என்று பெயர், மெழுக்குமிட்டு= பசுவின் சாணத்தால் மெழுகி, புனைந்து=கட்டி, தொடுத்து; அலைபுனல் = அலைகளை யுடைய கங்கை, ஆதி = முதல்வன், ஆரூரா=திருவாரூரா இப்போது திருவாளூர் என்பர், பூ+கைக் கொண்டு=மலரைக் கையில் கொண்டு, நவில்கிலார்=சொல்லார் கள், நவில் (பகுதி), ஆக்கை=யாக்கையின் திரிபு=உடம்பு= சரீரம், இரை=உணவு; அலமந்து=கலங்கி (அலமரு=பகுதி) கழிவர்=இறப்பர், காமுற்று=ஆசை கொண்டு, அரற்று=வாய் விட்டுக் கதறல்; புறக்கணிப்பார்=ஒதுக்கிவிடுவார், பொருளல்ல என்று கருதுவார், கீழ்க் கணக்கு=நுட்பமான கணக்கு.

மூரி முழங்கொலி நீரானான் கண்டாய்
முழங்கழல்போல் மேனி முதல்வன் கண்டாய்
ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்
இன்னடியார்க்கு இன்பம் விளைப்பான் கண்டாய்
ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய்
அண்ணாமலை உறையும் அண்ணல் கண்டாய்
வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய்
மறைக்காடு உறையும் மணாளன் தானே

பந்தணவு மெல்விரலாள் பாகன் தன்னைப்
பாட்டோடு ஆடல் பயின்றான் தன்னைக்
கொந்தணவு நறுங்கொன்றை மாலையானைக்
கோலமா நீல மிடற்றான் தன்னைச்
செந்தமிழோடு ஆரியனைச் சீரியானைத்
திருமார்பில் புரிவெண்ணூல் திகழப்பூண்ட
அந்தணனை ஆவடுதண் துறைமேய
வானடியே அடிநாயேன் அடைந்துய்ந்தேன்.

மூரி முழங்கொலி = மிகவும் முழங்குகின்ற, 'ஏரி நிறைந் தனைய செல்வன்' = 'ஊருணி நிறைந்தற்றே' என்ற குறளோடு ஒப்பிடத் தக்கது. ஆரியன் = வட மொழிக்குரியவன், தமிழன் = தமிழ் மொழிக் குரியவன், அண்ணாமலை = திருவண்ணாமலை, வாரி மதம் = கடல் போன்ற மிகுந்த மத ஜலம், களிறு = ஆண் யானை, மறைக்காடு = வேதாரணியம், கிழக்குக் கடற் கரையி லுள்ளது. மணாளன் = நாயகன், வேதாரணியத்தில் சுவாமி மண மகன் கோலத்துடன் எழுந்தருளியுள்ளார்

அணவுதல் = தடவுதல், மெல் விரலாள் பாகன் = மெல்லிய விரல்களையுடைய பார்வதி கணவன், கொந்து + அணவு = மலர்க்

சிவபெருமானது திரு உருவத்தை எவ்வாறு பாடினு ரென்பதைக் காட்ட.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச செவவாயில குமிண்சிரிப
பனித்த சடையும் பவளம்போல மேனியில பால் [பும
[வெண்ணீறும்,
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும காணபபெறறால
மனிதப பிறவியும வேணடுவதே இநத மாநிலத்தே.

அபபாதம் காலத்துக்கு முனனிருநத சமணப புலவர்களைபபோல அவரும மணப பணபுகளைப பொருளகளாகப பாவித்துக்கூறிய பாசுரஙகளைப பாடியுளளார.

மனமெனும தோணி பறறி மதி யெனும்
கோலை ஊனறி,
சினமெனும சரககை ஏற்றிச செறி
கடலோடுமபோது

கொததுகள் நெருங்கிய, நறும=வாசனையுளள, மிடறு = கழுத்து, நீலமிடற்றன = நீலகணடன, சீரியான = கணடம் சிறபபுடையோன், புரிவெண்ணூல = திரிககபபட்ட பூணூல், ஆவடுதண்டுறை= திருவாவடுதுறை, அரன=பாவததைப போக்குபவன்,

குனித்த புருவம=வளைதத புருவம, குமிண் சிரிப்பு=புன்னகை, பனித்த சடை=ஈரம பொருநதிய சடை, வெண்ணீறு=வெண்மையான விபூதி, எடுதத பொறபாதம=தூக்கிய திருவடி, மாநிலம=பெரிய பூமி, செறிகடல=அலைகள நிறைநத கடல், மதனெனும பாறை=காமமாகிய பாறை, மறியும்போது=கலஙகும்போது, உனையுறும்=உனனைச சிநதிக்கும, உணாவு=ஞானம், = அறிவு, ஒற்றியூா=திருவொறறியூா செனனைக்கருகில் உள்ளது, வித்தி=விதைத்து, பொறை=பொறுமை, தகவு=தகுதி.

மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போது
அறிய வொண்ணாது
உனையுனும உணர்வை நலகாய்
ஒறறி யூருடைய கோவே.

மெய்யாம் உழவைச செய்து விருபபெனும்
வித்தை வித்திப
பொய்மையாம் களையை வாஙகிப பொறை
யெனுமு நீரைப பாய்ச்சித
தம்மையும் நோககிககொணடு தகவெனும்
வேலிடடுச்
செம்மையுள நிறபாராகில சிவ கதி
விளையுமனறே.

சிவபெருமானை வழிபட்டால மனிதர் அச்ச மறப் பிழைககலாம என்ற தீரமொழியை உறுத்துக் காட்டுவர்.

மண்பாதலம புகருமால கடனமூடி மற்றேழுலகும்
விணபா றிசைகெட்டிரு சுடர்வீழினு மஞசனெஞசே
திண்பா னமகனெறு நணடோந திருபபாதிரிப்புலியூர்
கண்பாவு நெற்றிககட வுடசுடரான கழலிணையே.

சுண்ண வெண்சநதனச சாநதும் சுடர்த்திங்கட் சூளாமணி
வண்ண வுரிவையுடையும் வளரும் பவள நிறமும் [யும்
அண்ணலரண் முரணேறு மகலம் வளாயவரவும
திண்ணன கெடிலப புனலுமுடையா ரொருவர்தமர்நாம்
அஞ்சுவதி யாதொனறுமிலலை; யஞசவருவது மிலலை.

மாலகடல் = பெரிய கடல, விணபால + திசைகெட்டு, விண் = ஆகாயம், இருசுடர் = சூரிய சநதிரர், அஞ்சல் = பயப் படாதே, கண்பாவு நெற்றி = கணபொருநதிய நெற்றி, கழலிணை = இரண்டு பாதங்கள், திருபபாதிரிபபுலியூர் = பாதிரி விருக்ஷத்தை

கல் நெஞ்சு கரையுமாறு அப்பர் அனேக பாசுரங்கள் பாடியிருக்கிறார்.

பழியுடைய யாக்கைதனில் பாழுக்கே நீரிறைத்து
வழியிடை வாழமாட்டேன் மாயமுநந் தெளியகில்லேன்
அழிவுடைத் தாய வாழ்க்கை ஐவரால் அலைக்கப்பட்டுக்
கழியிடைத் தோணிபோன்றேன் கடவூர் வீரட்டனாரே.

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைக்கு ஏறுமோ
அத்தனென்று அரியொடு பிரமனும்
துத்தியஞ் செய்ய நின்ற நற்சோதியே.

நூறு கோடி பிரமர்கள் நொங்கினார்
ஆறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணலெண்ணில் இந்திரர்
ஈறிலாத நல்லீசன் ஒருவனே.

பக்தியைப் பெருக்குமாறு பாடுவோர் தாம் வழிபடு கடவுளை முதல் தெய்வமாய்ப் போற்றுவது கடனே. அன்றியும் ஏனைய தமிழ்ப் புலவர்களைப் போல நீர்வளம், நில

யுடையது, புலிவியாக்கிரபாதர் = அவரால் பூஜிக்கப்பெற்றது, சுண்ணம = வெண்மை, சூளாமணி = சிரசில் அணிந்துகொள்ளும் மணி, உரிவை = புலி = அரண = மதில், அரவு = பாம்பு, தமர் = உறவினர்

யாக்கை = சரீரம், பாழுக்கே = வீணுக்கே, தெளியகில்லேன் = தெளியவில்லை, கழி = உப்பங்கழி, தேவென்று = தெய்வமென்று, அத்தன் = தந்தை, அரி = விஷ்ணு துத்தியம் = ஸ்தோத்திரம், நொங்கினார் = மாண்டார்கள், இந்திரர் = கங்கையின் மணலைப்போன்று எண்ணிலலாதவர்கள், ஈறு இலாத = முடிவிலாத, ஈசன் ஒருவன் = கடவுள் ஒருவனே.

வளங்களைக் கூறாது, பக்திக்குரியவற்றையே பன்முறையும் வற்புறுத்திச் சொல்வர். ஆனாலும் ஆங்காங்கே வருணனைக்குரிய சிற்சில குறிப்புகளும் காணலாம். சிதம்பரப் பாசுர மொன்றில்

பாளையுடைக் கமுகோங்கிப் பன்மாடம்
நெருங்கி யெங்கும்
வாளையுடைப் புனல்வந்து
எறிவாழ் வயல்தில்லை தன்னுள்
ஆளவுடைக் கூத்தன் சிற்றம்பலந்தான்
ஆடல் கண்டால்
பீளையுடைக் கண்களால் பின்னைப் பேய்த்
தொண்டர் காண்பதென்னே.

வைஷ்ணவம்

வைஷ்ணவ சமயமும் சைவ சமயத்தைப் போல பக்தி மார்க்கத்தையே உயர்வாகக் கொண்ட நெறியாகக் கூறும். ஆனால் சைவர் சிவன் அருளால்தான் வீடுபெற இயலு மென்றும், வைஷ்ணவர் விஷ்ணுவின் கருணையினால் மாத்திரந்தான் மோக்ஷம் அடைய முடியும் என்றும் கூறுவர். முதலில் பக்தியதிகத்தால் சைவர், சிவன் விஷ்ணுவைவிட உயர்ந்தவ னென்றும் வைஷ்ணவர், விஷ்ணு சிவனைவிட உயர்ந்தவ னென்றும் போற்றினர். அப்போது சிவன் கோயிலும் விஷ்ணு கோயிலும் ஒன்றற்கொன்று அருகிலேயே உண்டாயின, அன்றியும் அப்போது கட்டின சிவன் கோயில்களின் சுவர்மேல் விஷ்ணு விக்கிரகங்களும், விஷ்ணு கோயில்களின் சுவர்மேல் சிவ விக்கிரகங்களும்

கமுகு = பாக்கு மரம், மாடம் மாளிகை; புனல் = நீர்; தில்லை = சிதம்பரம்; பீளையுடைய கண்கள் = அழுக்குடைய கண்கள்.

நிரூபிப்பது உண்டு. பிற்காலத்திலோ (கி. பி. 1000-க்குப் பின) சைவர்க்கும வைஷ்ணவர்ககும பகை மிகுநது, இவ்வாறில்லாமல போய்விட்டது.

விஷ்ணுவைத் தமிழ்ப பாசுரங்களில பாடினவர் களுககு ஆழவார்கள் எனறு பட்டப பெயர் உண்டு. இவரில முதலவர் பொய்கை யாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வாா ஆகிய இமமூவர். இவர் தொணடை மண்ட லத்தவர்; பொய்கை ஆழவாா கசசித்திருபபதியி லிருக்கும் திருவெஃகா வெனனுமதிவய ஸ்தலத்திலும, பூதத தாழ்வார் கடலமலலை (மகாபலிபுரம) எனனும் க்ஷேத்தி ரததிலும், பேயாழ்வாா மைலாபபூரிலும் அவதாரஞ செய்தவர்கள. இவா மூவரும் ஓரிரவில (தென்) பெணணை யாற்றஙகரையிலுளள திருககோவலூரில ஒரு இடைகழி* யில சேர நேர்நதது. அபபோது ஒவவொருவரும விஷ்ணு வைபபற்றி ஒரு திருவநதாதி பாடினா.

இவர்கள திருமாலைத துதிதத முறையையும் இவர் செய்யுள நடையையுங காட்ட இவரது பாசுரஙகள சில வற்றை வரைவோம. பணபுகளைப பொருளகளாய் வைத்துப பாடு முறையில பொய்கை யாழ்வார்,

வையம் தகளியா வாாகடலே நெய்யாக
வெய்யகதிரோன விளககாக — செய்ய
சுடராழியான அடிககே சூட்டினேன் சொல்மாலை
இடராழி நீஙகுகவே யெனறு

பாடினர். பூததததாழ்வாரும அவ்வகையாகவே,

* கொடுந்தமிழில் இதை ரேழி' என்பா.

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா — நன்புருகி
ஞானச்சுடர், விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான். என்று பாடினார்.

விஷ்ணுவை வழிபடுதல் எவ்வாறென்றும் அது எப்பயனைப் பயக்குமென்பதும் இப்பாட்டுகளில் பொய்கையாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறார்.

தொழுது மலர் கொண்டு தூபம் கையேந்தி
எழுதும் எழுவாழி நெஞ்சே — பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியேகை தொழுவான்
அந்தரமொன்றில்லை யடை.

நாடினும் நின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடினும் நின்புகழே பாடுவன் — சூடினும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவதற்கு
என்னாகில் என்னே எனக்கு.

நாவாயில் உண்டே நமோ நாரணா வென்று
ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே — மூவாத
மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்.

திருநாவுக்கரசர் நடையைப் போலவே பொய்கையாழ்வார் திருவாக்கும், எளிதாயும் உள்ளத்தை உருக்குவதாயும்

தகளி = விளக்கு எரிக்கும் அகல், வார = நீண்ட, கதிரோன் = சூரியன், சுட ராழியான = பிரகாசம் பொருந்திய சக்கரத்தை யுடையவன், ஆர்வம் = அன்பு, தூபம் = நல்ல வாசனையுள்ள புகை, வாழி = வாழ்வாயாக, பழுதின்றி = குற்றமின்றி, மால் = விஷ்ணு, சூடினும் = தரித்துக்கொண்டாலும், ஆழி = சக்கரம், திறம் = சிறப்பு.

இருக்குமென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இவர் நான்கு கோயில்களை முக்கியமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்

வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும் அஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகரும் நான்கிடத்தும்
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே
என்றால் கெடுமாம் இடர்.

பூதத்தாழ்வார் பக்தியின் பெருமையை,

அரியது எளிதாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்—கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றி முடித்தன்றே
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து.

என்று பாடினார். கனவிலுங்கூடத் திருமாலைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்ததாகப் பின்வரும் பாசுரங்கள் சொல்லும்.

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில் ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலுஞ் சுடராழி—கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டும் ஓட்டுவித்துப் பின்னும்
மறுநோய் பெறுவான் வலி.

பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே—மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழும் நேமி ஒளிதிகழும் சேவடியான்
வான்திகழும் சோதி வடிவு.

வெஃகா = கச்சியிலுள்ள ஒரு ஸ்தலம், கோவல் = கோவலூர், இடர் = துன்பம், கோடு = கொம்பு, கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து = கொம்பிலுள்ள மாமலரைக் கொண்டு வணங்கி, கனலும் = பிரகாசிக்கும், சுடர் ஆழி = சுடர் பொருந்திய பிரகாசம், ஊன்திகழும் நேமி = மாமிசம் தங்கிய சக்கரம், தாரகை = நட்சத்திரம், இறை = கடவுள், எழில்கொண்ட-அழகு வாய்ந்த, கார்வானம்-கரிய மேகம்.

பேயாழ்வார் திருமலையை வெகு அழகாக வர்ணிக்கிறார்

தானே தனக்குமவன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும் — தானே
எரிசுடரும் மால்வரையும் எண்திசையும் அண்டத்து
இருசுடரு மாய இறை.

எழில்கொண்டு மின்னுங்கொடி யெடுத்து வேகத்
தொழில்கொண்டு தானமுழங்கித் தோன்றும் — எழில்
நீர்மேகம் அன்ன நெடுமால் நிறம்போல [கொண்ட
காராவானங் காட்டுங் கலந்து.

திருவல்லிக்கேணிக் கடவுளைப் போற்றும் பாசுரம் மிக அழகியது.

வந்துதைத்த வெண்டிரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம்
அந்திவிளக்கு மணி விளக்காம் — எந்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்வன்
திருவல்லிக்கேணியான் சென்று

திருவேங்கட முடையானது உருவு சிவன், விஷ்ணு இவ்விருவர் உருவமும் கலந்திசைந்திருந்ததாகப் பின் வரும் பாசுரத்தில் சொல்கிறார். இவ்வொன்றினாலே இக்கோயில் மிகப் பழைய கோயிலென்று அறியலாம்.

தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால் — சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து.

திரைகள் = அலைகள், வல்லி = கொடி, ஒன்றிய = பொருந்திய, திருவல்லிக்கேணி சென்னைக்கருகிலுள்ள ஒரு வைணவத் திருப்பதி, ஒள்மழுவு = பிரகாசமுடைய மழு வாயுதம், மழு = நெருப்பு, அரவு = பாம்பு, திருமலை = இதற்குத் திருவேங்கட மென்றும் திருப்பதி யென்றும் பெயர்.

இம்மூன்று ஆழ்வார் பாடல்கள் சிறியவர்க்கும் தெரியுமாறும் பெரியவர்க்கும் மனமுருகுமாறும் உள்ளவை. ஆகையால் இப்பாசுரங்களைக் கேட்டவர் விஷ்ணு பக்தரானார்; வைஷ்ணவமும் விரைவாய்த் தென்னாட்டில் பரவிற்று. பூதத்தாழ்வார் பாடியபடி மக்கள்,

> வரைச்சந் தணக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டும்
> விரைப்பொலிந்த வெண்மல்லிகையும் — நிறைத்துக்
> ஆதிக்கண் நின்ற அறிவனடியிணையே கொண்டு
> ஓதிப் பணியத் தலைப்பட்டார்கள்.

2. நரசிங்கப் போத்தரையன்

(கி. பி. 625—650.)

போர்கள்

மகேந்திரப் போத்தரையன் காலஞ்சென்ற பின்பு அவன் மகன் நரசிங்கப்போத்தரையன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றான். உடனே தன் தந்தையுடன் போராடின புலிகேசியினது இறுமாப்பை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி அவன் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். பரியளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் முதலிய சிற்றூர்களில்* போராடி வெற்றியுற்றான் பின்பு வாதாவி நகரத்தையும் கைப்பற்றி அவ்வூரை நாசம் செய்தான். அழித்து அவ்வூரில் ஜய ஸ்தம்பத்தை நாட்டி, அதன்மேல் தன் வீரச்செயல்க

வரை = மலை, கலன் = ஆபரணம். விரை = வாசனை, பணிய = வணங்க.

* இவ்வூர்கள் இப்போது இருக்கின்றனவா என்றும் எங்கே இருக்கின்றன என்றும் தெரியாது.

ளைக் குறிப்பிட்டு ஒரு கல்வெட்டு வெட்டுவித்தான். அக் கல்வெட்டு இப்போது அழிந்துபோய்விட்டது. ஆனாலும் அதன்மேல் நரசிங்கன் பட்டப் பெயரான 'மகாமல்ல(ன்)' என்பதும் 'க்ஷிதிபுஜாம் அக்ரேஸர: பல்லவ' (அரசரில் முதல்வனான பல்லவன்) என்பதும் 'ஸ்தம்பம்ஜப' என்பதும் '(நரஸி)ம்ஹ விஷ்ணு' என்பதும் இப்போதும் காணலாம். இது நடந்தது கி. பி. 642 ல்இல. நரசிங்கப்போத்தரையனது மகனுக்கு மகனான பரமேசுவரப்போத்தரையன் அளித்த சாசனம் ஒன்று கூரம் என்னும் ஊரில் கிடைத்திருக்கிறது. அதில் நரசிங்கனைப்பற்றிப் பின்வருமாறு புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறது:—"கீழ் மலையிலிருந்து சூரிய சந்திரர் உதித்தாற்போல இப் பல்லவ குலத்து அரச பரம்பரையில் வந்தவன், தலைவணங்கா மன்னரது தலைமேலிருக்கும் சூடாமணி, தன்னை எதிர்த்த யானைக்கூட்டத்துக்குச் சிங்கம்போன்றவன், நரசிங்கப்பெருமானை அவதரித்ததுபோல தோன்றுபவன், சோழ, கேரள, களபிர, பாண்டியர்களை அடிக்கடி முறியடித்தவன், (கார்த்தவீரியனென்னும்) ஆயிரங்கையனைப்போலப் பலநூறு போர்கள் புரிந்தவன், பரியள, மணிமங்கல, சூரமார யுத்தங்களில் புலகேசியானவன் தோல்வியுற்று ஓடும்போது விஜய என்னும் மொழியை அவன் முதுகு ஆகிய பட்டயத்தின்மேல் எழுதினவன்."

இந்தப் பெரும்போரில் நரசிங்கனுக்குப் படைத்தலைவனாயிருந்து நடத்தினவர் பரஞ்சோதி என்பவர். இது பெரியபுராணத்திலுள்ள சிறுத்தொண்டநாயனார் வரலாற்றின் 6-வது பாசுரத்தால் தெரியவரும்.

மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய
வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரம் துகளாகத்
துளைநெடுங்கை வரையுகைத்தும்

மண்மணியும் நிதிக்குவையும்
பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னன எண்ணில கவர்ந்தே
இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.

•

இதுவுமன்றி நரசிங்கப்போத்தரையன் மற்றொரு போர் நிகழ்த்தினான். இதைப்பற்றி **மகாவம்சம்** என்னும் பாலி பாஷையில் எழுதியிருக்கும் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் விவரமாய் எழுதியிருக்கிறது. என்னவெனில்:—

இலங்கை அரசன் ஹட்டத்தசன் என்பான் அத்தீவினது இளவரசனான மானவம்மனைத் துரத்திவிட்டான். அவன் நரசிங்கனது சந்நிதியில் அடைக்கலம் புகுந்து, இப் பல்லவ அரசன் சளுக்கவல்லவன் புளகேசியுடன் போட்ட சண்டையில் நரசிங்கன் பக்கத்தில் நின்று போர் புரிந்தான். நரசிங்கன் நன்றியறிவும், சினேகமும் பாராட்டி மானவம்மனுக்கு மாப்படை, மக்கட்படை, மரக்கலப்படைகளை அளித்து, இலங்கைக்கு அனுப்பினான். இப்படைகள் இலங்கையில் இறங்கினவுடன் அந்நாட்டில் ஒரு பகுதியை மானவம்மன் கைப்பற்றினான். ஆனால் உடனே ஹட்டத்தசன் மானவம்மனை முறியடித்துத் துரத்திவிட்டான். மானவம்மன் காஞ்சிமாநகருக்குத் திரும்பிவர, நரசிங்கனது உள்ளத்தில் பின்வருமாறு நினைப்பு உண்டாயிற்று:— 'புகழ் பெற விரும்பும் எந்தோழன் எம் முன்னிலையில் பலகால

தண்டு = சேனை, வடபுலம் = வடநாடு, துகளாக = தூளாக, நெடுங்கைவரை = நீண்ட கையையுடைய மலையொத்த யானை, குவை = குவியல், பகட்டினம் = எருமைக்கூட்டம், பரி = குதிரை, கவர்ந்து = கைக்கொண்டு, இகலரசன் = வெற்றியையுடைய அரசன்

மிருந்தும் தனக்கு உரிய நாட்டைக் கைப்பற்ற இயல வில்லை. அவனுக்கு மூப்போ முதிர்ந்துகொண்டு வருகிறது. அவன் இத்துணைத் துன்பத்தைப் படும்போது நான் எவ்வாறு இன்பத்தை அனுபவிப்பது? இப்போதேனும் அவன் தன்னுடைமையை அடையுமாறு என் படையெல்லாம் கொடுத்து உதவவேண்டும். இல்லாவிடின் நான் உயிர்த்திருப்பது உவப்பைப் பயக்காது. இவ்வகை ஆலோசனையால் தன் படைகளை ஒன்றுகூட்டி, மானவம்மனிடம் ஒப்புவித்து, தானும் துறைமுகம் சென்றான். பின்பு தன் போர் வீரர்களைவரையும் மானவம்மனுடன் கப்பலேறிக் கடலைக் கடந்து செல்லச் சொல்லிவிட்டான். ஆயினும் தான் கூடப் போகாவிடின் போர்வீரர்கள் கப்பலேறச் சம்மதியாராதென்று ஐயமுற்று, மானவம்மனிடம் தன் ஆபரணங்களையும், காவலாளர்களையும், தனக்குரிய குடை, சாமரம் முதலிய அரச அணிகளையும் கொடுத்து, அவனை ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் கப்பலேறச் சொல்லி, கப்பல் மேல் தட்டிலிருந்து கொட்டை என்று பெயருள்ள அரச பேரிகையை அடிக்கக் கட்டளையிட்டான். முரசொலி கேட்கவே, அரசன் கப்பலேறிவிட்டான் என்று நினைத்து, வீரரெல்லோரும் பரபரப்பாய்க் கப்பலேறினார்கள். உடனே கப்பல்கள் புறப்பட்டன. அக்கப்பல்கள் கடல்மீது மிதக்கும் பேரூர்போலப் பொலிந்தன. மானவம்மனும் இலங்கை போய்ச் சேர்ந்து வெற்றி பெற்று அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டான். இச் செய்திகளைக் குறித்து ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் நரசிங்கனை இராமனைவிட உயர்வலி யுற்றவன் என்று புகழ்ந்திருக்கிறது.

நரசிங்கன் தன் தந்தையை விட அதிகமாய்க் கணக்கற்ற பட்டங்களைத் தரித்தான். அவைகளை அவன் செய்

'வித்த கோயில்களிலுள்ள கல் வெட்டுகளில் பார்க்கலாம். அப் பட்டங்களில் சிலவாவன :— மகாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமேகன், அத்தியந்தகாமன், அமேயமாயன், நயநாங்குரன் ஸ்ரீநிதி, இரணஜயன். போர்த்திறத்திலும், கோயில்கள் நிருமிப்பதிலும் தகப்பனில் தாழ்ந்தவனல்லன். நருமதை நதியின் தீரம் முதல் இலங்கை வரையில் இவனது மகிமை நான்கு திசைகளிலும் பரவி யிருந்தது.

நாட்டு நிலை

நரசிங்கப் போத்தரையன் கச்சிமா நகரில் அரசாட்சி புரியுங்கால் சீனதேசத்தி லிருந்து இவான் சுவங் (தருமத் திராதன்) என்ற சீனதேசத்தவன் இந்திய நாட்டிலுள்ள பௌத்த க்ஷேத்திரங்களில் ஸ்வாமிதர்சனம் செய்வதற் கும், ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களைச் சம்பாதிப்பதற்குமாக யாத் திரை செய்து வந்தான். இவன் காஞ்சீபுர க்ஷேத்திரத்தை யும் வந்து பார்த்தான். பின்பு சீனபாஷையில் இந்தியா நாட்டை வர்ணித்து எழுதினன். அந்நூலில் தொண்டை மண்டலத்திற்கு த—லோ—பி—து என்று பெயரிட்டிருக் கிறன். 'திராவிட' என்னும் மொழி சீனபாஷையில் தலோ பிது என்று திரிந்து வரும். ஏனெனில் சீனத்தில் 'ர' 'ட' என்னும் எழுத்துக்கள் கிடையாது. திராவிட மென்பது அக்காலத்தில் தமிழ் என்பதின் வடமொழிப் பெயர். தமிழ் என்னும் மொழி வட இந்தியரால் உச்சரிக்க முடியா மல் திராவிடம் என்று மருவி வந்தது. அவர் ஆரியமுறை கள் நிரம்பி, ஆரிய மொழி அதிகமாய்ப் பயின்ற நாடான தொண்டைமண்டலத்தைத் திராவிடமென்று பெயரிட் டழைத்தார். அவரிட மிருந்து இவான் சுவங் இப்பெயரைக் கற்று தலோ பிது என்று தொண்டைமண்டலத்துக்குப்

பெயரிட்டான். இந்த நாடு செழிப்பாய், செல்வ மிகுந்திருந்தபோதிலும், இதில் பலவகைப் பழங்களும் மலர்களும் மணிகளும் அதிகமாய்க் கிடைக்குமென்றும் இச்சீன யாத்திரைக்காரன் எழுதியிருக்கிறான். அன்றியும் திராவிட தேசத்தில் மக்கள் மனத்திடமுள்ளவர்கள். அவர்களிடம் பொய்யும் நம்பிக்கைத் துரோகமும் எள்ளளவும் இல்லை. அவர்கள் பிறர் நலத்தையே நாடுவர், கற்றவர்களைப் போற்றுவர் என்றும், அந்நாட்டில் நூறு பௌத்த மடங்களும் அவைகளில் பதினாயிரம் துறவிகளும், விஷ்ணு, சிவன் முதலிய தேவர்கள் ஆலயங்களும், சமணர்களின் ஒரு வகுப்பான நிர்க்ரந்த முனிவர்கள் கோயில்களும் பலவுண்டு என்றும் சொல்லியிருக்கிறான்.

அக்காலத்திலிருந்த மற்றோர் சீனத்தான், காஞ்சீபுரம் இந்தியாவின் தென்புறக் கடற்கரையில் சிம்மளத்தை (இலங்கையை) நோக்கி யிருக்கிறது. அதிலிருந்து கப்பல் மூன்று நாளில் சிமமளம் போய்ச்சேரும் என்று ஒரு புஸ்தகத்தில் சொல்லி யிருக்கிறான். இதனால் நாம் அறியவேண்டியதென்னவென்றால் கச்சி நகரம் அப்போது 30 மைலுக்குக் குறையாமல் பரந்து கடற்கரை வரையில் பெருகியிருந்தது. கடற்கரையிலுள்ள துறைமுகத்துக்குக் கடல்மல்லை யென்று பெயர். அவ்வூர் பெரிய நகரமாய் நரசிங்கன் காலத்தில் ஆயிற்று. அதற்கு மாமல்லன் என்னும் தன் பட்டப் பெயரை அளித்ததால் மாமல்லபுரம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இந்தப் பெயர் பிற்காலத்தில் மகாபலிபுரம் என்று மருவியது. பல்லவர் ஆட்சி அழிந்த பிறபாடு மகாபலியின் குலத்தவரென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த பெரும் பாணர் என்னும் சிற்றரசர் இவ்வூரில் ஆண்டு வந்ததால் மாமல்லபுரம் என்பது மகாபலிபுரம் என்றாயிற்று என்று

தோன்றுகிறது. இம் மல்லை யென்ற ஊர் இப்போது கொஞ்சம் கடல் கொண்டும், மற்றையது மணல் மேடிட்டும் பாழாய்ப் போயிருக்கிறது. அக்காலத்திலோ இதை "கச்சிக் கிடந்தவனூராகக் கடன்மல்லை" என்றும், "புலன் கொள் நிதிக் குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும் நலங்கொள் நவ மணிக்குவையும் சுமந்து எங்கும் நான்று ஒசிந்து கலங்கள் இயங்கும் மல்லைக் கடன் மல்லை"* என்றும் பிரபந்தம் பாடின திருமங்கையாழ்வார் பாடியவாறு பொலிந்திருந்தது. நிதிக் குவைகளும் யானைக் கூட்டங்களும் நவமணிக்குவைகளும் ஏற்றுமதியானால் நரசிங்கப் போத்தரையன் காலத்தில் புறநாட்டு வணிகம் எவ்வளவு வளர்ந்திருந்ததென்று தெரிய வரும். இந்தியாவிலிருந்து சிம்மளத்திற்கும் சீனத்திற்கும் பொருள்களைக் கப்பலேற்றிக் கொண்டுபோய் விற்றார்கள்.

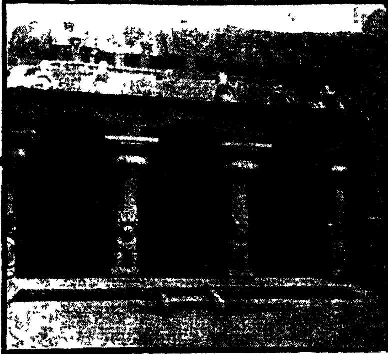
இருவகைக் கோயில்கள்

நரசிங்கப் போத்தரையன் தகப்பனைப்போல கோயில்கள் நிருமிப்பதில் மிக்க அவாக்கொண்டவன். இவன் முதலில் செய்வித்த கோயில்கள் மகேந்திரன் செய்வித்ததைப் போன்ற குகைக்கோயில்களே. ஆனால் நரசிங்கனது குகைக் கோயில்களில் சித்திரவேலை அதிகமாயிருக்கும். குகைக் கோயிலின்முன் மண்டபச் சுவர்களில் வெகு அழகிய விக்கிரகங்களும் வரிசையாய் அன்னங்களும், சிறுமணிக் கோவைகளும் வெட்டுவித்திருக்கும். அன்றியும் மகேந்

* இதன் பொருள்:—

நிதிக்குவை = செல்வக்குவியல், புழைக்கைம்மாகளிறு = துதிக்கையையுடைய யானை, நவமணிக்குவை = ஒன்பது வகையான மணிக்குவியல், நான்று ஒசிந்து = அசைந்து, கலங்கள் = மரக் கலங்கள், கப்பல்கள்.

திரன் கோயில்களின் தூண்கள் சதுரமாயும் கனமாயும் இருக்க, நரசிங்கன் கோயில்களின் தூண்களின் போதிகைகள் உருண்டு, கடிகள் வெட்டியிருக்கும். போதிகைக்குக் கீழிலும், தூணின் மேல் புறம் உருண்டும், பூச் செதுக்கியும், இலேசாயுமிருக்கும். தூண்களின் அடியில் 2 முழ உயர

நரசிம்மன் தூண்கள் (மகாபலிபுரம்)

மும் 2 முழ அகலமுமாய், திறந்த வாயுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் சிங்கங்கள் அதைத் தலைமேல் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவன் நரசிங்கனாகையால் சிங்கத் தூண்களே இவன் செய்வித்த கட்டிடங்களுக்கு அடையாளமாக அமைத்தான்.

இவ்வித சிங்கத் தூண்களுள்ள குகைக் கோயில்கள் மூன்று மகாபலிபுரத்தில் இன்னமும் பார்க்கலாம். அவை

கோயில்களென்று தெரியாமல இக்காலத்தினர் அவை கட்கு மஹிஷாஸுர மண்டபம, வராஹ மண்டபம், திரி மூர்த்தி மண்டபம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை மண்டபங்களல்ல; கோயில்களே. ஒவ்வொன்றிலும் மண்டபத்துக்குப பின்னுள்ள சிற்றறையில சிவலிங்கம் முன்பு இருந்தது. மஹிஷாஸுர மண்டபம என்பதின சுவரில் உயர்ந்த கிரீடம் பூண்ட சிவ விக்கிரகம் இருக்கிறது. அதன பக்கத்தில குழந்தை கார்த்திகேயனை மடியில வைத்துக்கொண்டிருக்கும பார்வதி விக்கிரகம உளது. பின்னால் விஷ்ணு, பிரமமா விக்கிரகங்களும் முன்னால நந்தியும் செதுக்கி யிருக்கின்றன. பக்கச சுவரில மஹிஷாஸுர வதையைக காட்டிக கலலில சிற்பம வெட்டி யிருக்கிறது. பிற்காலத்தவா இதைக கண்டே இந்தக கோயிலை மஹிஷா ஸுர மண்டபம என்றனா. இவவாறே வராஹ மண்டபச் சுவரில வராஹாவதாரக கதையும, வாமனாவதாரக கதை யும, திரிமூர்த்தி மண்டபச சுவரில திரிமூர்த்தி விக்கிரக மும உள. எனினும இவை வெறும மண்டபங்களலல; ஒவவொரு மண்டபத்துக்குப பின கர்ப்பக கிருகமும அதில சிவலிங்கம இருந்த சுவடும காணலாம

நாமக்கல மலையடியில உள்ள நரஸிமஹஸ்வாமி குகைக கோயில நரசிங்கப் போததரையன காலத்ததுபோலும். அதனது சுவரில புராணக் கதைகள சிற்பத்தால காட்டி யிருக்கும். இவையன்றித் தஞ்சைமாநகரில வெண்ணாற்றங் கரையிலுள்ள கோயிலகளிலும திரிசிராப்பள்ளி, ஸ்ரீரங் கம், கொடுமுடி முதலிய இடங்களிலும் நரசிங்கனது சிங் கததூணகள உடைந்து போனவை சிதறி இருக்கின்றன. இவன காலக குகைக கோயிலகளின் சிதைந்து போன தூண்கள போலும இச் சிதறுண்ட தூண்கள். இவை

யன்றி, கோயிலில்லாமல் பெரும் பாறைகள்மீது புராணக் கதைகளை மட்டும் காட்டும் பெரிய சிற்பங்கள் நரசிங்கன் காலத்தியவை மகாபலிபுரத்தில உண்டு. ஒரு பாறைமேல் கிருஷ்ணன கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கிப பிரஜைகளைக் காபபாற்றிய கதை முழுவதையும் காட்டியிருக்கிறது. இரண்டாவது பாறைமேல இருக்கிற சிறபம எக்கதையைக குறித்ததோ என்று நிச்சயமாய்த தெரியவில்லை. சிலர் அர்ஜுனன தவமபுரிந்த கதையென்றும, வேறு சிலர் பகீரதன கதை யென்றும, இன்னும் சிலா தேவா பூஜை செய்யும தீரததத்தைக காட்டுமென்றும சொலகிறாகள்.

அன்றியும், திரிசிராபபளளி மலையின அடியில் தென் மேற்கு மூலையில ஒரு குகைக கோயில உண்டு. அதன தூணகள நரசிஙகன காலத்துத தூணகளைப போலிருந்தா லும், அவையடிபபுறத்தில சிஙகஙகள செதுககபபடவில்லை. இக குகைக கோயிலின கிழககுப பககததில சிவன கோயி லும், மேற்குப பககத்தில விஷ்ணு கோயிலும குடைந திருககின்றனா. இரண்டு கோயிலகளுககு நடுவில பெரிய மணடபம உணடு அதனது சுவாமேல இநதிரன, சிவன, தூாகை, பிரமன, கணபதி இவவைவா விககிரகஙகள மிகக அழகியவைகளாயச செதுககி யிருககிறார்கள். கோயி லின முன மரவிட்டஙகளபோல கலலில நீணடு வெட்டி யிருககிறது. இது கூரை வீட்டின தாழ்வாரத்தில விட் டம் நீட்டிககொணடிருபபதுபோல தோன்றும. இககல் விட்டங்களின நுனியில நகைபபு உணடாககத் தகக பெருந தொநதியையுடைய குபேரன முதலிய உருவங்கள் செய் திருககின்றனர்.

திரிசிராப்பளளிககு வட மேறகே திருவெள்ளறை யென்ற ஒரு சிற்றூர உளது. அஙகுளள மலைமேல் பழைய

விஷ்ணு கோயில உண்டு. அம்மலையடியில் பெரிய குகைக் கோயில குடைய ஆரம்பித்து வேலை முடியாமல் விட்டு விட்டிருக்கிறது. இக்குகை குடையுமுன இவ்வூர்கருத திரு வானைக்கா எனறு பெயர். பினபு திருவெள்ளறை யெனற பெயர் வநதது. இவவூரில் குகைககோயில மற்றெனறில் சிவாலயம் உணடு.

புதுககோட்டைக கருகிலுளள குடுமியா மலையில் மகேநதிரனது சஙகீதக கலவெடடிறகுப பககததில் மறறோர் குகைக கோயில இருககிறது. இதனது தூண்களும் திரிசிராபபள்ளி கீழக குகைத தூணகளபோல் வேலை செய்தவை. இககோயில சுவரில பரிவாதினி எனற பெயா வெட்டியிருககிறது. பரிவாதினி யெனபது எவளோ தெரியாது. அனறியும புதுகோடடைககு இனனொரு பககததிலுளள திரு மயததில மகேநதிரன செயவித்த சிவன கோவில பக்கத்தில வைஷ்ணவ குகைக கோயில உணடு. அதுவும இக் காலததியதுதான. ஆனல நரசிஙகன செய்வித்த கோயிலகளில இருபபதுபோல வேலை அழகாயிராது.

நரசிஙகன் குடைவித்த குகைககோயிலகள ஒருவகை. இதுவனறி அவன இனனொருவித்க கோயிலகள செய்வித்தான்; அதாவது, ஒரு குனறைச செதுக்கிக கோயிலுருவம் வருமாறு செய்வித்தல. இவைகளைக ஒருககல் கோயில எனபோம். இவவகை ஒருக்கல கோயில்கள் மகாபலிபுரத்தில் இருக்கினறன. இககாலததில் இவைகளைக கோயில் என்று தெரியாமல் தேர்களைபபோல் தோனறுவதால இரதங்கள் எனறு பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை ஐநது கோயிலகள் ஒரே இடத்தில இருக்கின்றன. ஆகையால் இவைகளைப் பஞ்சபாண்டவ ரதஙகள என்று நினைத்து, தர்ம ராஜ ரதம், பீமசேன ரதம், அர்ஜுன ரதம், திரௌபதி

திருச்சிராப்பள்ளி கீழ்க் குகைக் கோயில்

ரதம், நகுல சகாதேவ ரதம என்று இவைகளுக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். இவை கல்லாலான தேர்கள் அல்லவே அல்ல.

கோயில்களைத் தேர்கள் என்று தப்பாய் நினைப்பதற்குக் காரணமென்ன? பல ஆயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் நம் நாட்டில வீடுகளும, மாடமாளிகைகளும, அரணமனைகளும், ஆலயங்களும், மரத்தாலே கட்டினார்கள். ஏன்? காடுகள் அடர்த்தியாய் வளர்ந்து, அவைகளில இருள், ஆச்சா, தேக்கு முதலிய பலமுள்ள மரங்கள் சுலபமாயக் கிடைத்ததாலதான். அவ்வாறு கட்டிய மரக்கட்டடங்களைக் கொத்து வேலையைக் கொண்டு பலவித விக்கிரகங்கள், கோலங்கள் முதலிய சித்திர வேலைகளைச் செய்து அழகுறச் செய்தார்கள். சிற்றுளி வேலைக்காரர் மிகுந்து, கோயில்களின் தூண்களிலென்ன, சுவர்களிலென்ன, வாயிற்படிகளிலென்ன, விமானத்தின் மேலென்ன, எங்கே சரிப்பட்டாலும அங்கே, அற்புதமான அழகுள்ள திருப்பணிகள் செய்தார்கள். இது இப்படியிருக்க, தேர்கள், மக்கள் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஊர்வலம் வரும் நகருங் கோயில்களாகையால, தேர்களையும் கோயில விமானங்களைப் போன்றிருக்குமாறு செய்தார்கள். நரசிங்கன் பெருங்கல்லைச் செதுக்கிக் கோவிலுருவமாய்ச் செயவித்தபோது, அதை விமான உருவமாய்ச் செய்தான. நடுவில சிற்றறையில் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தான. காலக்கிரமததில சிவலிங்கம் அச்சிற்றறைகளி லிருந்து நஷ்டமாக, ஜனங்கள் இவைகளை ஒருக்கல கோயில என்று மறந்து இரதங்கள் என்று நினைக்க இடமுண்டாயிற்று.

இதில் மற்றொரு விஷயம் கவனிக்கத் தக்கது. வெகு காலம் மரத்தால் கோயில கட்டி, பின்பு கல்லால் கட்டின

போது, மரததில் செய்த வேலே யெல்லாம் கல்லிலும் செய்தார்கள். மரத்தில் எளிதாய்ச் செய்யக் கூடிய வேலே கல்லில் செய்வது கஷ்டம். ஆயினும் வேலேத் திறத்தைக் காட்ட மர வேலேகளேயெலலாம கலலில செதுககிஞர்கள். திரிசிராபபளளியில மகேநதிரன குகைக கோயிலில மரத்

பஞசபாணடவ ரதஙகள்

தால் சுலபமாயக கட்டும் வேலியைப போல் கல்லில் செதுக்கிக் காட்டி யிருககிருாகள. நாமககல கோயிலில, வளேநத மூஙகிலகளே வைததுப போடட தாழ்வாரம் போல் மலேயில் குடைநது தெடுததிருககிருாகள. திரிசிராப்பளளி கீழ்க் குகையில் மர விட்டம் போல கல நீட்டிக்கொண

டிருக்கும். இவ்வாறு மரத்தில செய்ய வேண்டிய வேலையைப் போல கலலில செய்திருக்கும்.

மகாபலி புரத்திலுள்ள இவ்வைநது ஒருககல் கோயில்களில மிகப பெரியது தாமாராஜ ரதம. மூனறு அடுக்காய் செய்து, சிததிர வேலைகள நிரம்பியிருககும். இரண்டாவது அடுககின நடுவில காபபக கிருகம வெட்டி யிருக்கிறது. அது மாடப புரையைப போல சிறியது. அதனடியில ஸோமஸ்கநத விககிரகம செதுககி யிருககிறது. பீமசேன ரதத்துக்கு முனனும பினனும மணடபஙகள் செய்திருக்கிறது. அர்ஜுனன ரததுககும, திரௌபதி ரதத்துக்கும கலநது ஒரு முன மணடபமும, யானை விககிரகமும், சிங்க விக்கிரகமும மாறி மாறியுளளது திரௌபதி ரதம எனபது தாக்கை கோயில தாககைககுக கீழ வேலைககார விக்கிரகம ஒனறு உணடு. வேலைககார னொருவன அரசனுககு உணமையாயப பணி செயயும அடியான. வேலைககா ளெப்போதாவது அரசாககு உதவாமற போனால துயரவுற்று தஙகள கழுததைக காளி கோயிலில அறுததுககொணடு காளிககுத தாஙகள பலியாவா. இநதத திரௌபதி ரதம் கூரை வீட்டைப போல கலலில வெட்டியது. நகுல சகாதேவ ரதம வேலை ஆரமபிததது முடிககாமல விட்டு விடபபட்டது.

நரசிஙகன, கோயிலகள மாததிரம அலலாமல, கோட்டைகளும கட்டினன. காஞசீபுரததில அவனது கோட்டை இருநதவிடம தெரியாமல பட்டணம் அபிவிருததி யாகிவிட்டது. திரிசிராபபளளிக கடுதத லாலகுடிககுச சமீபத்திலுள்ள பெருவளநலலூர் கிராமததைச சோநது பல்லவரம் எனறு ஒரு சிறறூா இருக்கிறது. பலலவரம பலலவபுரமெனபது மருவி வநதது. இவ ஊரில நரசிஙகபபோததரை

பேன் காலத்தில கோட்டையொனறு பாறை மேல் கட்டி பேது இருநததது. இக் கோடடை இபபோது முழுவதும கழிநதுவிட்டது; ஆனால அதன அஸ்திபாரம் மாததிரம் காரககலாம. அதில பலலவா காலததுப பெருஞ செஙகல கிடைககும. இப பலலவாம பலலவாது சோழ நாட்டுத லைநகா போலும. இவ ஆருக கருகில பலலவருககும், ஞககருககும அடுத்த அரசன காலததில பெரும் போா கழநதது. அதைப பறறி அநத அரசன சரிததிரததில சாலவோம பலலவாம பாறைமேல தேயநதுபோன கல வட்டு ஒனறுணடு. அது இநத யுதததததைப பறறியதோ, லலவ அரசரைப பற்றியதோ எனறு கணடுபிடிகக டியவிலலை.

சமய நிலை: வைஷ்ணவம்

நரசிஙகபபோததரையன காலத்தில தொணடைமண் ததில வைஷ்ணவ முறை கொஞசம பரவியது. அப்போ நத ஆழ்வாா பகதிசாரா எனகிற திருமழிசையாழ்வாா. ருமழிசையெனகிற மஹீஸார க்ஷேத்திரததில பிறநதவர். பல சமயஙகளையும் ஆராயக் கருதி, லோகாயதம, பௌத் தம, சமணம் முதலியவைகளில ஒனறெனறுயப புகுநது, அவ்வநூலகளைப பயினறு, பின்பு அச் சமயஙகளில பறறு குறைநது சைவா ஆனா, அபபோது சிவவாககியா எனறு பெயர் பெறறார். சில காலம சிவ பக்தராயிருக்க, பேயாழ் வார் இவரை வைஷ்ணவ ராககினா. திருமழிசை யாழவார் சிஷ்யன கணிகண்ணனெனபான. ஒரு நாள ஒரு பலலவன் கணிகண்ணனைப் பார்த்து, "உமது பரமகுருவை யான சேவிககுமாறு இஙகு அழைததது வா வேணடும்" என்றான். அதற்குக் கணிகண்ணன, "நம் ஆசாரியார் ஒருவரிடததும் எழுநதருளார்" எனறு கூறிவிட்டான்.

பலலவன், "என்னை அங்கு அழைத்துப போயாயினும் அவரது கருணைக்கு இலக் காககுவித்து அவ ரருளால் நான எபபோதும இளமைப பருவத்தில இருக்குமாறு செய்ய வேணடும" என்று வேண்டினன. அதறகும அவன உடன படாமல, "உன்னைப போல இம்மைப பயனையே எதிர் நோககி நிற்பாரை ஆழவார கண ணெடுததுப பாரத்தலும் அரிது" என்று மறுததுவிட்டான. பினபு பலலவன வருந தியு சிநதையனாய் கணிகணணனைப பாரதது, "எனககு அழியாத யௌவனம உணடாகுமாறு நீயாவது ஒரு கவி பாட வேணடும" என்று வேணடினன அதற்குக் கணி கணணன, "நாராயணனைப பாடுவேனே ஒழிய நரனைப பாட மாட்டேன" என்றன பலலவனுககுக கோபம் வநது, "என நகரததினின்று உடனே வெளியே போ" வென்று, உததரவிட்டான இதைக கணிகணணன ஆழவாரிடஞ் சொலல, அவர "நானும பெருமானை எழுநதருளிககொண்டு உனனுடன வருவேன" என்று,

கணிகணணன போகின்றன காமருபூஙகசசி
மணிவணணா நீ கிடக்க வேணடா — துணிவுடைய
செநநாபபுலவனும போகினறேன நீயுமுன்றன
பைநநாகபபாய சுருட்டிக கொள்.

என்று பாடி, புறபபட்டார். கடவுளது விககிரகம போய் விட்டதால ஊரினது பொலிவும குறைநதது. அபபோது பலலவன ஆழ்வாரைத திரும்பிவரப பிராாததித்தான. ஆழ்வார் மறுபடியும,

கணிகண்ணன போககொழிநதான காமருபூஙகசசி
மணிவண்ணா நீ கிடககவேண்டும்—துணிவுடைய
செநநாபபுலவனும பாககொழிநதேன நீயுமுனறன
பைநநாகப பாய்பபடுததுக் கொள்.

என்று பாடித் திரும்பிக கசசி வநதடைநதார்.

திருமழிசைப்பிரான் பாடியது நான்முகன் திருவந்தாதியும், திருச்சந்த விருத்தமும் ஆகும். அந்தாதியில் மற்ற சமயங்களைப் பின் வருமாறு இகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பௌத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில் — வெறியாய
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார்
ஈனவரே யாதலாலின்று.

நாராயணன் என்னையாளி நரகத்துச்
சேராமல் காக்கும் திருமால்தன் — பேரான
பேசப்பெறாத பிணச்சமயர் பேசக்கேட்டு
ஆசைப்பட்டாழ்வார் பலர்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில் கடவுளைப் பற்றி

தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்கவெண் தடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மை நின்கண் நின்றதே.

உலகு தன்னை நீ படைத்தி உள்ளொடுக்கி வைத்தி மீண்டு
உலகு தன்னுளே பிறத்தி ஓரிடத்தை யல்லையால்
உலகு நின்னொ டொன்றி நிற்க வேறு நிற்றி யாதலால்
உலகு நின்னை யுள்ள சூழல் யாவருள்ள வல்லரே.

அயர்த்தார் = சோர்ந்தார், செப்பில் = கூறுமிடத்தில், ஈனவர் = தாழ்ந்தவர், ஆளி = ஆள்பவன், பிணச்சமயர் = பிணத்தை யொத்த சமயத்தவர்.

அரங்கம் = அலை, நீர்மை = தன்மை, உள் ஒடுக்கி = உள்ளே அடக்கி, ஒன்றி = பொருந்தி, நிற்றி = நிற்கின்றாய், சூழல் = சூழ்ச்சி.

சக்கரகையனைக காண்பதைப்பற்றி,

புனபுல வழியடைதது அரக்கு இலச்சினைசெய்து
நனபுல வழிதிறநது ஞானநறசுடர் கொளீஇ
என்பிலெள்கி நெஞசுருகி உள்கனிநது எழுநததோர்
அனபிலனறி ஆழியானை யாவர்காண வலலரே.

வேங்கடத்தையும குடநதையையும் கலநது பாடினதும் மிக அழகாயிருக்கும்

செழுங்கொழும பெரும்பனி பொழிநதிட உயர்நதவேய்
விழுநதுலாந தெழுநதுவிண புடைக்குமவேங் கடத்துள்நின்று
எழுநதிருநது தேனபொருநது பூமபொழில தழைககொழும்
செழுநதடங குடநதையுள கிடநதமாலு மலலையே.

சமயநிலை : சைவம

நரசிஙகப போததரையன காலததில சோணாட்டில சைவம மிகப பரவிறறு. வாதாவி நகரைக கைபபற்றி அழிதத பரஞசோதி எனனும படைததலைவா, வைராககியம் பிறநது அரசனகீழ் தொணடு செயயும வேலையைவிட்டுச் சிவனுக்கு ஈடுபட்டு, தஞசாவூா ஜில்லாவிலிருக்கும் திருச் செஙகாட்டான குடியில பரமசிவனுககுப பணி செய்யத் தொடஙகினா. சிவனடியாரானபின இவரை, சிறுததொண்

புனபுலவழி = புனமையைத தரும பஞசேநதிரியஙகளின வழி, புனமை = இழிவு, பஞசேநதிரியஙகள = மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, இலசசினை = முததிரை, கொளீஇ = கொளுததி, எள்கி = இழிதது, ஆழியான = சக்கரமுடையவன.

வேய் = மூஙகில், விணபுடைககும = மேகததைத தீணடும், வேங்கடம் = திருபபதி, பொழில = சோலை, தடம = விசாலமான, குடநதை = கும்பகோணம.

டர் எனபர். அவ்வூரில கணபதீச்சுரம் எனற கோயிலைக் கட்டுவித்து அதில நாடோறும கடவுளைத தொழுது வநதார். ஒருநாள இவர் பகதியைச் சோதிபபதறகுச் சிவ பெருமான் பைரவ வேஷம பூண்டு இவா வீட்டுககுப போனதும், அபபோது பக்தி மிகுநது தன மகன சீராள தேவனைக கறியாககி அரனுககுப படைத்ததும், உமாம கேசன் உள்ளம உவநது, பிளளையைப பிழைககச செய்து சிறுதொணடனாககும, அவா மனைவிககும, மகனுககும வீட்ளித்ததுமான காதை பெரிய புராணச் செய்யுளில சொலலியிருபபது சைவா எலலோாககும தெரியும்.

மறறோா சிவனடியாா, அறுபததுமூவரிலும மிகப் பெயர் பெறறவரான திருஞான சம்பநதமூாததி நாயனா் எனனும பெரியாா இககாலததிலே யிருநதாா. இவா பிரம புரமெனறும், திருபுரமெனறும் மாறு பெயாகளுளள சீர் காழியில பிறநது, மூனறு வயதில அரனருள அடைநது, பாசுரங்களைப பாடததொடஙகினாா. சோழநாட்டில அலைநது சிவஸ்தலஙகள பலவறறில சிவனைததொழுது இனிய தேவாரங்களைப பாடினாா. அபபோது சோழநாடு பலலவர் கீழிருநதது. ஆதலால சமபநதா சரிததிரததில சோழ அரசரெவரையும அவா பாாததகதாகக் கதை ஒனறுமிலலை. பாண்டிய அரசனிடத்துககுப போனதாகவும், அவன முன னிலையில நினறு சமணருடன வாது செய்து வெனறதாயும் பெரிய புராணம சொலலும. இப பாணடியனை நினறசீர் நெடுமாறனெனபார்கள. இப பாண்டியன மனைவியின பெயர் மஙகையாக்கரசியாா். இம் மஙகையர்ககரசியாரும் குலச்சிறையாரெனற மநதிரியுமாான திருஞான சம்பநதரை ஆதரிததார்கள். இவரிருவரும சைவசமயததைச் சாாநத வர்கள். பாணடியனோ சமண முனிவாகளை வழிபட்டவன ;

அதனால் அவன முன்னிலையில் சமணர் மிகுந்த செல்வாக்குடன வாழ்ந்தார்கள். பாண்டியனைச் சிவனடியானுக்க நினைத்து அவன மனைவியும அமைச்சனும ஞானசம்பந்தரை மதுரைககு அழைத்தாரகள. அவா அபபோது இளம்பிராயத்தினர். இவர் மதுரை சோந்து, சமணருடன வாது செய்யப புறபபட்டபோது மஙகையாககரசி "சமணாகள வயதில் முதிாந்து மிகவும் செலவாககுப பெறறிருககினறனரே. இக குழந்தையை என செயவரோ" என்று சிறிது ஏஙகினள். இதை யறிந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமி அவளைத தேறற, சமணர்களின இழிவையும தமககுளள தெய்வத்துணையையும் பல பாசுரஙகளில பாடினா. அவை யொனறில,

மானினேர்விழி மாதராய் வழுதிககுமா பெருந்தேவிகேள்
பாலன வாயொரு பாலனீஙகிவனெனறு நீபரிவெய்திடே
லானைமாமலை யாதியாய விடங்களில பலவல்லல்சே
ரீனாகட் கெளியேன லேனறிருவா யானிறகவே

என்றார். மற்றொன்றில,

சநது சேனனுமிநது சேனனுநதரும சேனனுங கருமைசேர்
கந்து சேனனுங கனகசேனனு முதலதாகிய பெயர்கொளா
மநதி போறறிரிந தாரிபததோடு செநதமிழ்ப பயனறிகிலா
வநதகர்கெளியேன லேனறிரு வாலவாயாணிற்கவே.

என்றா. மறுபடியும்,

மானின நோவிழி = மானினகணணைப போன்ற கண், வழுதிக்கு = பாண்டியனுககு, மாபெருந்தேவி = பட்டமகிஷி, பரிவெயதிடேல = வருந்தாதே, ஆனை மாமலை = மதுரைககடுதத மலை, ஈனர்கள் = தாழ்நதவாகள், எளியேன் = தாழ்ந்தவன்.

முதலிரணடு வரியில் வநதுளளவைகள சமணாகளின பெயர்களாம. மநதி = குரஙகு, ஆரியததோடு செநதமிழ்பபயன = வடமொழி தமிழ்மொழியில் உள்ள நூல்களின் பயன்.

கூட்டிஞர் கிளியின விருத்த முறைத்ததோ ரொலியின்றெழீற்
பாட்டுமெய் சொலிபபக்கமே செலுமெக்கா தங்களைபபல்லறங்
காட்டியே வருமாடெலாஙகவர் கையரைக கசிவொனறிலாச்
சேட்டைகட கெளியேனலேன திருவாலவா யரனிற்கவே.

இனனும ஒரு பாடடில்,

கனகநநதியும புட்பநநதியும பவணநநதியுங குணமா
சுனகநநதியுங குணகநநதியு நிவணநநதியு மொழிகொளா
வனகநநதியர் மதுபொழிநதவமே தவம்புரிவோ மெனுஞ
சினகருக கெளியென லேனறிருவாலவா யானிறக்வே

இவ்வாறு பல பாசுரஙகளைப பாடி மஙகையாககரசி மனதைத்தேறறி, சமணாகளுடன வாதஞசெய்யத தொடங்கினா. இவவாதம மூனறு வகைபாய நிகழநதது. முதலில் பாணடியனுக்கு நேர்நத சுரத்தைப் போககுவதற்கு இரு திறததாரும முயனறா: பினபு அவரவா ஓலையை நெருபபி லிடடும், நீரில போடடும பாரததாா. இமமூனறு முறையி லும சமபநதரே வெறறி பெறறா. அதனுல பாணடியன் சிவனடியானுயினன. அரசனும குடிகளும சைவராயினர்.

இம் மனனனுககுப பல படடப பெயர்கள் உண்டு. அவை அரிகேசரி, அசமசமன, மாறவாமன, அலஙகிய விககிரமன, அகாலகாலன. இவன தகபபன சடையன் (ஜடிலவாமா) செழியன, வானவன, செஙகோல சேநதன் (ஜயநதன) எனற படடஙகளுளளவன. ஜயநதன தகபபன்

கிளியின விருததம = ஒரு நூல (நரிவிருததம போன்றது போலும்.) மாடெலாம = பககஙகளெல்லாம், கையா = வஞசகர், சேட்டைகள = தீய காரியஙகள்.

நநதி என்பது சமணர்களுக்குள்ள ஓர் பட்டப பெயர், அவமே = வீணே, சினகர் = சமணா.

மாறவர்மன், அவனி சூடாமணி, பாண்டிய குலத்தை நிலை நிறுத்தின கடுங்கோன் பாண்டியாதிராஜனது மகன் மங்கையர்க்கரசியார் புருஷனான அரிகேசரி மாறவர்மன். பட்டாபிஷேகம் பெற்றபோது ஹிரண்ய கர்ப்பம், துலாபாரம் முதலிய வைதிக கர்மங்களைச் செய்து அந்தணர்களுக்குப் பொற்குவியல்களைத் தானஞ் செய்தான். நெல்வேலி யென்னும் ஊரில் வில்வேலி என்பவன் கடல் தானையையும், பாழி, செந்நிலம் என்னும் ஊர்களில் நிகழ்ந்த போர்களிலும் வென்று, கேரள மன்னனையும் தோற்கடித்து உறையூரையும் கைப்பற்றினான்.

திருஞான சம்பந்தர் சிஷ்யனான பின்பு,

"அந்நாளிலாளுடைய பிள்ளையாரருளாலே
தென்னாடு சிவம்பெருகச் செங்கோலாய்த்து"

ஆண்டா னென்று **பெரிய புராணத்தில்** சொல்லி யிருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் **திருத்தொண்டத் தொகையில்** இவனை,

"இறைக்கொண்ட சிந்தையா னெல்வேலி
வென்றநின்றசீர் நெடுமாற னடியார்."

என்று பாடினார்.

பின்பு திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மதுரையில் தங்கியும், பாண்டி நாட்டிலுள்ள சில திருப்பதிகளைத் தரிசித்துப் பாசுரங்கள் பாடியும், சில காலங் கழித்தனர். பின்பு திரும்பிச் சோழனுடைய தலங்களுக்குச் சென்றனர். திரிசிராப்பள்ளி போய், அவ்வூர் மலைமேல் உள்ள தாயுமான சுவாமியைப்பற்றி அழகிய பாட்டுகள் பாடினர். அதிலொன்று,

நன்றுடையானைத் தீயதில்லானை நரைவெள்ளே
றொன்றுடையானை யுமையொருபாக முடையானைச்
சென்றடையாத திருவுடையானைச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடையானைக் கூறவென்னுள்ளம் குளிருமே.

இப் பாட்டிலுள்ள 'நன்றுடையான்' 'தீயதில்லான்' என்னும் பெயராக இரண்டு குளங்களுண்டு. நன்றுடையான் குளம் மேல் விசாரணையில்லாமல் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. தீயதில்லான் குளத்தைப் பிற்காலத்தினர் தூர்த்து அதன் மேல் வீடுகள் கட்டியுள்ளார். மற்றோர் பாட்டில்,

கைம்மக வேந்திக் கடுவனோடு கூடிக் கழை பாய்வான்
செம்முக மந்தி கருவரையேறுஞ் சிராப்பள்ளி
வெம்முக வேழத் தீருரி போர்த்த விகிர்தா நீ
பைம்முக நாகமமதியுடன் வைத்தல் பழியன்றே.

திருவையாற்றைப் பாடின பாசுரங்களில் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
யறிவழிந்திட் டைமேலுந்தி
யலமந்த போதாக வஞ்சேலென்
றருள்செய்வா னமருங் கோயில்

நரைவெள்ளேறு = வெண்மையான ரிஷபம், உமை = பார்வதி.

மகவு = குட்டி, கடுவன் = ஆண் குரங்கு, மந்தி = பெண் குரங்கு, கரு வரை = கரிய மலை, வேழம் = யானை, விகிர்தன் = மேலானவன், நாகம் = பாம்பு, மதி = சந்திரன்.

வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட
முழவதிர மழையென்றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவையாறே.

சிறுத்தொண்டர் வாழ்ந்த ஊரான திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள கணபதீச்சரத்தைப் பாடினது.

செடிநுகரும் சமணர்களுஞ் சீவரஞ்சேர் சாக்கியரும்
படிநுகராது அயருழப்பார்க்கு அருளாத பண்பினனைப்
பொடிநுகரும் சிறுத்தொண்டர்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதீச்சரத்தானே. [டாகக்

தான் பிறந்த ஊரான சீகாழியை வர்ணிக்கும் பாசுரங்களில் சில அழகிய வரிகளை வரைவாம்:—

"நலமார்வெள்ளை நாளிகேரம் விரியாதே நறும்பாளை
சலமார் கரியின் மருப்புக்காட்டுஞ் சண்பைநகரே."

"எண்ணார் முத்தமீன்று மரகதம் போற்காய்த்துக்
கண்ணார் கமுகு பவளம் பழுக்குங் கலிக்காழி."

புகாரென்னும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தருகில் பல்லவனீச்சரமென்று ஒரு திருப்பதி உண்டு. எந்தப் பல்லவன் கட்டினனோ தெரியாது. அவ்வூர் பாசுரத்தில் ஒன்றுவது:—

புலன் = பொறிகளால் உணரப்படுவன, பொறி = மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, ஐ — கபம், அலமந்தபோது = கலங்கியபோது, மடவார் = பெண்கள், முழவு = மத்தளம், அலமந்து = கலங்கி, முகில் = மேகம்

செடி = துன்பம், சாக்கியர் = பௌத்தர், சிறுத்தொண்டர் = சிறந்ததொண்டர், கடிநகராய = காவலுடைய நகரமாய், கணபதீச்சரம் = திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள ஆலயத்தின் பெயர்.

நாளிகேரம் = தெங்கு, சலமார் கரி = கோபம் அமைந்த யானை, சண்பை = சீர்காழி, கமுகு = பாக்குமரம், காழி = சீர்காழி.

அடையாதார் தம்புரங்கள் மூன்றுமாரழலி லழுந்த
விடையாரா மேனியராய்ச் சீறும் வித்தகர்மேயவிடங்
கடையாரா மாடநீடி யெங்கும் கங்குல்புறந்தடவப்
படையாரா புரிசைப் பட்டினஞ்சேர் பல்லவனீச்சரமே.

வேதாரணியத்தில் அப்பர் திருக்கதவைத் திறக்கும்படி அருமையான பாசுரங்களைப் பாடினர். அவைகளில் ஒன்றாவது :—

பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ
மண்ணினார் வலஞ்செய் மறைக்காடரோ
கண்ணினா லுமைக்காணக் கதவினைத்
திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்மினே.

திருஞானசம்பந்தர் அக்கதவினையடைக்கும்படி பல அரிய பாசுரங்களைப் பாடினர். அவைகளில் ஒன்றாவது:—

சதுரம் மறைதான் றுதிசெய்து வணங்கு
மதுரம் பொழில்சூழ் மறைக்காடுறைமைந்தா
விதுநன்கிறை வைத்தருள் செய்க வெனக்குன்
கதவந் திருக்காப்புக் கொள்ளுங் கருத்தாலே.

திருஞானசம்பந்தர் சோணாட்டிலுள்ள ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு வடக்கே தொண்டைநாட்டுத் தலங்களை வணங்கச் சென்றனர். அவ்வாறு போகும்போது மயிலாப்பூரைச் சென்றடைந்தார். அங்கே சிவநேசச் செட்டி

ஆரழலில = மிகுந்த நெருப்பில, விடையயர் மேனியராய = இடபத்திலேறியவராய, வித்தகர் = சிறப்புடையவர், மாடம் = மாளிகை, கங்குல் = இருள், புரிசை = மதில்.

பண்ணினேர் மொழியாள் = யாழின் இசையை யொத்த சொற்களை யுடையவள், திண்ணமாக = திட்டமாக, சதுரம்மறை = நான்குமறைகள், திருக்காப்பு இடுதல் = கதவைச் சாத்துதல்.

யாரெனபவர் ஒருவர் இருநதார். அவருககிருநத ஒரு புதலவி பாமபிஞல தீணடபபட்டு இறநதுவிட்டாள. அவள் எலுமபை ஒரு குடததில அநதச் செட்டியார் எடுத்துவைத்திருநது திருஞானசமபநதர் முன கொணடுவநது வைததார். உடனே அவர் திருமயிலாபபூரிலுள்ள கபாலீசர் சநநிதியில அநத எலுமபு நிறைநத குடததைக கொணடுவரச் செய்து கடவுளைபபோறறி அரிய பாசுரஙகளைப பாடினர். எலுமபும் பெணணுருவம பெறறது கணடார் அனைவரும கசிநது உருகிக காழியில அவதரிதத ஞானசமபநதரைப போறறினர்.

அஙஙன மெழுநதுநினற வணஙகினை நோககுவாரகள
ஈஙகிது காணீரெனன வறபுத மெயதுமவேலை
பாஙகுருமு தொணடராமெ ராகாவென னபபாரமேல
ஓஙகிய வோகையுமபா னாடிலுன யுறறதனறே.

இபபடிச திருஞானசமபநதர் மயிலாபபூரில இருககுமபொழுது வைஷ்ணவப பெரியாராகிய திருமஙகை மனனனைச சநதிததாரெனறு கூறுவாரகள. சநதிதத காலததில பாடிய பாடடுகளாகச சில பாடடுகளைக கூறுவாரகள. அவைகள எமமடடும உணமையோ தெரியவிலலை. ஆராயநது அறியவேணடும.

3. பரமேச்சுரப்போத்தரையன்
(கி. பி. 650—690)

சளுக்கருடன போர்

நரசிஙகபபோத்தரையன மகஞன மகேநதிரன் நீண்ட காலம் ஆண்டதாகவாவது, யாதேனும உயரநத வேலை செய்ததாகவாவது காணேம். இம்மகேநதிரன மகன் பரமேச்வரன், மகேநதிரன் அரசனுயும் பரமேச்வரன் இள

வாசனுயு மிருநதபோது இவர்க்கு ஒரு விரோதி தோன்றி ஞன். இவன் புளகேசிமகன் விக்கிரமாதித்தியன். தநதை நரசிங்கனுடன் போர்செய்து இறநதது முதல சளுககவம் சத்தை மறுபடி நிலைநிறுத்த வேண்டுமெனறு முயனறு கொணடே யிருநதான. புளகேசி இறநது 10-வருஷ மாவ தற்கு முன்னரே சளுகக இராஜயத்தைப பிரபலமுறச் செய்தான. சளுகக வம்சத்தினது முதல விக்கிரமாதித்திய ஞன இவன அளித்த பல சாசனஙகளில ஹைதராபாத், அதறகடுத்த கத்வால, இவ்வூரகளில அகபபட்டவைகளைக் கொணடு இவன சரித்திரததை அறியலாம். தன இராஜ் யத்தை ஸ்தாபிததவுடன ஸ்ரீவலலவஞன விககிரமாதித் தியன நரசிஙகன்து புகழைக கெடுததது, மகேநதிரனது பெருமையைக குறைசது, அவன மகன ஈசவரனை ஒடுககின தாக அச்சாசனஙகளில சொலலியிருககிறது; எனறுல் நரசிஙகன அழித்த வாதாவியைப பிடித்துககொணடு, சளுக்கர் மகிமையை மறுபடி பெருககினதால நரசிஙகன் புகழைக கெடுததானெனறு அறிய வேணடும. பினபு மகேநதிரனைப போரில தோறகடித்து அவன பெருமை யைக குறைததான போலும பினபு காஞசீபுரததைப பிடித் துக் கொண்டு பரமேசவரனைத தனககுக கீழ் சிறறரசஞய் வைத்தான. மேலும சாசனஙகளில "தெனனுடெனனும் மஙகையின் ஒட்டியாணமான காஞசியைப பிடித்து, அவளை வசபபடுத்தி, மணம் புரிநது ஸ்ரீ தேவியின அனபைப பெற் றுன" எனறும், "ஈசவரப் போத்தராஜாவை வெனறு, உடைக்க முடியாதுயர்நத மதிலகளும், தாண்ட முடியாத அகழ்களும் சூழும் காஞசி யெனனும் தெனனுட்டினது ஒட்டியாணத்தைப பற்றிக்கொண்டான்" எனறும சொல்லி யிருக்கிறது. அன்றியும், 'இரணரஸிகன்', என்றுல் போர் செய்வதில் பற்றுடையவன் என்றும், 'இராஜமல்லன்', என்

றுல மகாமல்லன் குலத்தை யழித்தவன என்றும், பட்டங் களைத் தரித்தான். விக்கிரமாதித்தியன காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்ததைபபற்றி அவன மகன விநயாதித்தியன் கொடுத்த சாசனம (ஸோரப எனனும ஊரில அகபபட்டது) ஒனறில பினவருமாறு சொலலியிருககிறது. "விக்கிரமாதித் தியனது பாதபதுமஙகள, வேறெருவரையும வணஙகாத காஞ்சி மனனனது அணிசெ நிறைநத முடியின கிரணம் எனனும் நீரைத தெளிககப பெறறன.'

பினபு விக்கிரமாதித்தியன சோழ தேசத்தின மேல் படையெடுத்துச சென்றுன். இதைபபறறி மேலே சொல் லிய கத்வால சாசனத்தில பினவருமாறு கூறியுள்ளது. "பலலவ குலத்தின பெருமையை யழித்து, பரமேசுவரனை ஆளாககி, சோளிக விஷய (சோழ தேச)த்தையும் கைக் கொணடு, காவிரித தெனகரையிலுள்ள உரகபுரம (அதா வது உறையூர) சோநது அஙகே சில நாள தஙகினுன்." இநதச் சோழரது பணடைய காலத்துத் தலை நகரத்தில் தஙகி யிருககுமபோது, கத்வால சாசனத்தில சொலலி யிருக் கும தானத்தைச செயதான. இது விக்கிரமாதித்தியன் பட்டாபிஷேகம பெறறு 20 ஆணடுகளான பினபு, அதா வது சகாபதம 596-ம (கி பி 674) வருஷத்தில நிகழ்ந் தது. உறையூரினினறு புறபபட்டு, பாணடி நாட்டிலும் வெற்றிககொடியை நாட்டுவதறகாக மதுரை நோக்கிப புறப் பட்டான். அபபோது மதுரையாண்ட பாணடியன நெடு மாறன மகனுன ஜடிலவாமாவெனகிற கோச்சடையன் ஆவன. இநதக் கோசசடையன மதுரையிலிருநது புறப் பட்டு திருச்சிறுபபள்ளிக்கு அருகாமையிலிருக்கும் மரு தூரில் மகாரதன் விக்கிரமாதித்தியனது கடல்போன்ற சேனையைத் தேக்கி, மங்கல புரத்தில் அவனைத் தோல்வி

யடித்தான. இரணரஸிகனே வென்றதால இரணதீர னென்னும் பட்டத்தைப பாண்டியன் பெற்றான. இநத விஷயத்தை வேளவிககுடியில அகபபட்ட பாண்டிய சாசனம் ஒன்றிலிருநது அறியலாம.

விக்கிரமாதித்தியன தோலவியுற்றுத திரும்ப, இது தான சமயமென்று, பரமேச்வரன் திரிசிராபபளளிக் கருகிலுள்ள பலலவரத்தில தன கோட்டையில பெரும் படையைச சோத்து அவனே எதிர்ததான. அடுத்த கிராமமான பெருவள நலலூரில மகா யுத்தம் நடநதது. இநத யுத்தத்தைப பின்னால சொலலபபோகிற கூரம் சாசனத்தில வடமொழிக கத்திய காவியான காதமபரி நடையை யொத்த உயாநத நடையில வாணிக்கிருககிறது. அதிலிருநது சில மொழிகளே யெடுத்துக கூறுவாம். "வீரரும குதிரைகளும யானைகளும கணககற்றவை நடநது போனதால கிளமபின தூளி சூரியனே மறைகக, அவனெளி சநதிரனது கோட்டைபோல மஙகிறது. முரசொலி இடியைபபோல அச்சம உண்டாககிறது உறையிலிருநது உருவின வாளகள மினனலபோல கணகளேப பறிததன. யானைகள மேகமபோல அசைநதன; அநதரத்தில மழை வநததுபோல தோனறிற்று. உயரமான குதிரைகள ஓடுமபோது கடலின அலேகள போல தோனறின; அவை நடுவில யானைகள வநது கடலேக கலககினதுபோல் ஆயிற்று. கடலில கோரமான ஜநதுககள வருமபோது உண்டாகும் சுழலேப்போல இருநதது. சமுத்திரத்தினின்று சஙகுகள புறபபட்டாறபோல வீரர்கள சஙகுகளேத் தூக்கி ஊதினாகள். கத்திகளும் கேடயங்களும் ஆகாயத்தில் சுழனறன. பகைவர்கள் வீழ்நது இறநத காட்சி, காண்டா மிருகம் செடிகளேயும், மரங்களேயும்

முறிந்தெறிவதுபோல தோன்றியது. வில் வீரர்கள் அசோக, நாக, திலக, புன்னாக மரங்கள் நிறைந்த காடுகளைப்போல் நின்றார்கள். வீரர் வில்லை வளைத்து அம்பை விடுத்த போது காட்டில் காற்று தடைபட்ட காலத்தில் உண்டா கும் பேரொலிபோல பெரும் முழக்கம் உண்டாயிற்று. யானைகள் ஒன்றோடொன்று மோதியபோது தந்தங்கள் குத்தி மாட்டிக்கொண்டு நின்றன. குதிரைவீரர்களது வாள்கள், ஒன்றோடொன்று சிக்கிக்கொண்டு அவர் அசைய முடியாமல் நின்றார்கள் மற்றைய வீரர் ஒருவருடைய மயிரை ஒருவர் பிடித்திழுத்தனர் தண்டாயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதின உதிரமும், யானைகளின் மத நீரும் தரையில் விழுந்து கலந்ததால், பூமி மஞ்சள் பூசினாற் போலாயிற்று. கைகளும், தலைகளும், கால்களும், துடை களும், பற்களும் வெட்டுண்டு உதிர்ந்தன. இருதரத்தாரும் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அலைந்தோடி விழுந்தார்கள். நதியார் யோடும் இரத்தத்தின் மேல் பாலம்போல நின்ற யானைகள்மீது உள்ள வீரர்கள் போராடும் காலத்தில், ஸ்ரீதேவி சந்தேகம் என்கிற ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்துகொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஆடினாள். அடிபட்ட வீரர் உயிருடன் இருந்தாற்போல கையில் வாளை ஏந்தியே, உதடு உதறி, கண் சிவந்து, நின்றார்கள். கிரீடங்களும், புஜ பந்தங்களும், மாலைகளும், வளையல்களும் நசுங்கி, உடைந்து தவிடு பொடியாயின. கூஷ்மாண்டர்கள், அரக்கர்கள், பிசாசங்கள் முதலியவர், இரத்தத்தைக் குடித்து, மதிமயங் கினார்கள். முரசையடிக்கும் போது தாளம் போட்டாற் போல தலைவெட்டுண்ட முண்டங்கள் கூத்தாடின. விக் கிரமாதித்தியன் பல லட்சம் வீரருடன் வந்த அரசன், ஒண்டியாய்க் கந்தையைப் போர்த்திக்கொண்டு, போர்க் களத்திலிருந்து ஓடிச் சென்றான்.

பரமேச்சுரப் போத்தரையன விக்கிரமாதித்தியனைப் பின தொடர்நது அவனூரைக் கொள்ளை யடித்தான் போலும. ஏனெனில அவன மகன இராஜஸிம்ஹன தநதை யின பட்டததி லொனறுக ரணரஸிகபுரோமாத்தனன் எனறு ஒரு கல வெட்டில் வெட்டி யிருககிறுன.

கூரமசாசனம

மேலே விவரமாய்ச சொலலியிருககும் பெருவளநல ஊர் யுததத்தின வரலாறை கூரமசாசனததிலிருநது எடுத தெழுதினேம இககூரம சாசனநதான மகேநதிரப போத் தரையன் குலததார கொடுதத முதல தாமரபபட்டயம் ஆகும. இது தமிழிலும ஆரியததிலும கலநது எழுதினது. இப பட்டயததின முதலிரணடு சுலோகங்களில பரமேச் வரனை கடவுளைத தோததிரஞ செயது பினபு பலலவர் புகழைப பினவருமாறு போற்றி யிருககிறது. "பலலவ குலத்தார பூமியைக கஷ்டததினினறு காபபாறறட்டும. அககுலத்தில தருமததிறகு எதிர நடையில இருபபவரா வது, ஸோமயாகம செயயாதவராவது, யுதத தணடததை அநியாயமாய எடுததவராவது, போலியறததினராவது, தானஞ செய்யாதவராவது, நாவினுல பொய் சொனனவ ராவது, போரில பயநதவராவது இருநததாகக் கேள்விப பட்டதிலலை."

பினபு இச்சாசனததில பல்லவர் குல உறபத்தியைப பற்றி எழுதியிருக்கிறது. பல ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன பல்லவரை நிலைகெட்ட க்ஷத்திரியர் என்று புராணங் களிலும் தரும சாஸ்திரங்களிலும் சொலலி யிருக்கிறது. கச்சிபபலலவரது பிராகிருத சாசனங்களில் அசுவத்தாமா வுக்குப் பல்லவனெனறு மகன் பிறநதானென்றும், பல்லவன்

பின்னோர் பல்லவரென்றும், பாரத்துவாஜ கோத்திரத்து க்ஷத்திரிய ரென்றும் கூறியுள்ளது. சில நூற்றாண்டுகளாய் பல்லவர் நிலை உயர, கூரம் சாசனத்தில் இவரை இன்னும் உயர்த்திப் பின் வருமாறு கூறினர். "பிரமனிடத்திலி ருந்து அங்கிரஸ் தோன்றினார்; அவரிடமிருந்து பிருஹஸ் பதி; பின்பு பாரத்துவாஜா; பின்பு துரோணர்; பின்பு அளவற்ற புகழுக்கு இருப்பிடமான அசுவத்தாமா; அவரிட மிருந்து குலத்தின் துயரத்தை தூரத்தி யடித்த பல்லவன்; அவனிடமிருந்து சகலபுவன வல்லவ பல்லவ குலம் பிறந் தது." பல்லவன் என்ற குலத்தின் பெயரை ஒரு மனிதன் பெயராக வைத்துச் சொன்னார்கள். இந்த வம்சாவளி சிறிது காலத்தில் என்ன விநோதமாய் வளர்ந்ததோ அடுத்த சாசனங்களில் தெரியும்.

ஆட்சிமுறை

அக்காலத்தில் எல்லா மனிதரும் ரதகஜதுரகபதா தியான நால்வகை நிலைப்படையை வைத்திருந்தார்கள். பர மேச்சுரப் போத்தரையனும் அவ்வாறே வைத்திருந்தான். அவனுடைய சொந்த யானைக்குப் பெயர் 'அரிவாரணம்.' அதாவது, பகைவரைக் கொல்வது, அதன் முதுகு மேல் தங்கத்தில் கலனிழைத்த சேணம் போட்டிருந்தது. மலை மேல் அருவிகள் இடைவிடாது ஓடுவது போல அதன் மத நீர் எப்போதும் ஓடும். அதன்பின் பல் ஆயிரம யானைகள் தொடரும். அரசன் குதிரைக்குப் பெயர் 'அதிசயம்,' அதா வது, உயர்வுற்றது: அதற்கும் கலனிழைத்த சேணமுண்டு. காதில் சாமரங்கள் கோத்திருந்த நூறாயிரம் குதிரைகள் அதன் பின் ஓடும்.

அரசாட்சி நடத்த அக்காலத்தில் நாட்டைக் கோட் டங்களாகவும், கோட்டத்தை ராஷ்டிரங்களாகவும், ராஷ்

டிரத்தைக் கிராமங்களாகவும், பிரித்திருந்தார்கள. கூரம் என்கிற கிராமமானது ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டத்தில் நீர்வேளூர் என்ற மணணியவாநதர ராஷ்டிரததில் இருநதது. இநதக கூரம் சாசனததால தானம கொடுத்த கிராமமான பரமேசுவர மஙகலமானது மணையூரக கோட்டததில பனமா என்று பெயாகொணட மணணியவாநதர ராஷ்டிரததில இருநதது. மணணியவாநதர ராஷ்டிர மெனறால மலைகள நடுவிலிருககும நாடு எனறு பொருளபோலும்.

இதுவுமனறி அககாலததில நிலததைதக குழிகளாகவும் பட்டிகளாகவும அளநது வருததாாகளெனறு கூரம சாசனத்தால் அறியலாம. குழி எனறால 576 சதுர அடி கொண்டது. படடி எனறால ஒரு ஆட்டு மநதையை மறித்து வைககத தகக அளவுளள நிலம போலும. பெரிய நிலத தாககுகளைப பொன கொடுத்து வாஙகினதாகவும இச் சாசனததால் தெரிய வருகிறது.

பலலவ அரசா கோயிலகளைக் கடடி அவைகளுக்கும் அநதணர்களுககும மானியம் விட்டது தவிர, நனசெய நிலஙகளைச் செவவையாயச் சாகுபடி செயய வாயககாலகள வெட்டி நிலததுககு நீரப பாயச்சலை விருததி செய்தாாகள. நாட்டுககுப பொதுவாக நாடடுககால, ஊற்றுகாலகள வெட்டி, நீர பாய்சசிககொளள விதிகளும் செயதார்கள. குளஙகளையும் வெடடினாாகள. மண்டபஙகளில பாரதம் முதலியன படிதது மககளுககுச் சொலல ஏறபாடு செய்தார்கள. கோயிலகளைப பழுது பாாததால (நவகாமம்) நடககும் பொருட்டும் பொருளுதவி செய்தார்கள். கிராமஙகளில் பொதுச் செலவுககாக 'ஊராள்ச்சி, செக்கு, தறிகள, கூலம் (கடை) தரகு, கததிக் காணம்' இவைகளிலிருநது வநத வரும்படியை வழங்கினார்கள்.

கூரம் சாசனத்திலிருந்து கோயிலுக்கு மானியம் விட்டு ஸ்தாபித்த தருமத்தைச் சரிவர நடத்துவதற்கு ஏற்பட்ட முறையையும் அறியலாம்:

“ஊறறுக காட்டுக கோட்டத்து நீர் வேளூர் நாட்டுக் கூரமும ஞமமணம பாகமும் [சேர்ந்த கிராமங்களில] விச்சாவிநீத பலலவரசன விலைககாணம கையில கொடுத்து .. ஆயிரத்திருநூறறுக குழிப்படியால விறறுககொண்ட நிலம, தளி எடுப்பதற்கு ஒரு சுட்டத்தலைப பாடகத்துள் சூளை மேட்டுப பட்டியும ஊருள மணடகம எடுத்த நிலத்தோடுகூட ஐநதேகாலபட்டி நிலமும விறறுககொணடு, விசசாவிநீத பலலவ பரமேச்சுரகரம எடுத்து எரி தொணடி, இத்தளி வழிபாடு செயவாரககு இருககும மனையும மனைப்படப்பும வகுத்து, இதனுள மிககநிலம ஒழுககவிககு விளை நிலமாகவும, இந்நிலத்துககு [கீழபா] லெலலை முதுகாட்டு வழியின மேறகும தெனபா [லெலலை ஊ]ர புகு [வழியின் வடககு] ம், மேலபா லெலலை ஊர புகு வழி நினறும வடக்கு நோககி நாட்டுககாலு (க) கே போன வ[ழி]யின கிழக்கும், வடபாலெல்லை நாட்டுககாலின தெறகும, இந்நான கெலலை யகத்து[ம],த்தளி[யு]ம ஏரியும வழிபாடு செயவாரககு மனையும மனைப்படப்பும நீககி, மிகக நிலமும சூளை மேட்டுப் பட்டியும ஒழுக கவிககு விளை நிலமாககொடுத்தது, இத்தளிக்கு வேணடும தேவகருமம நவகருமஞ செயவதறகும, இருபதினமா சதுரபபேதிகளுககும பிரமதேயங கொடுபபதறகும் மனையிற கோட்டத்துப பனமா நாட்டு பரமேச்சுர மஙகலத்துடன அகப்பட்ட வளையில சுறறு நிலம அத்

வித்யா விநீதன என்பது பரமேசுவரன பட்டப் பெயர். காணம் — பொன். தளி — கோயில். விசசா — வித்யா; விச்சை — ஞானம். நவகருமம் — புதுப்பித்தல்.

தனையும் இருபத்தைந்து பங்காய், இதனுள் மூன்று பங்கும் கூரத்துத் தளிக்கு [தே]வ [கரும] நவகருமஞ் [செய்]வதாகவும், கூரத்து மண்டக[த்து]க்குத் தண்ணீர்க்கு ந்நீக்கும் ஒரு பங்காகவும், இம்மண்டகத்தே பாரதம் வாசிப்பதற்கு ஒரு பங்காகவும், நின்ற இருபது பங்கும் இருபதின்மர் சதுர்வேதிகளுக்குப் பிரமதேயமாகக் கொடுத்தது. இவ்வூர் மனையும் மனைப்படப்பும் ஊராளச்சியும் செக்கும் தறி[யும்] கூலமும் தரகும் கத்திக்காணமும் மற்றும் பொதுவினால் உள்ளதெல்லாம் இப்பங்கு இருபத்தைந்தின் வழியாலே பங்கிட்டுண்பாராகவும். இவ்வூர் பரமேச்சுரத் தடாகத்துக்குப் பாலாறு நின்றும் தோன்றின பெரும் பிடுகுகாலி[ன] புழுதிப் பாடும் [தலை]வாயும் தலைப்பெழையும் ஊ[ற]று[க்]காலும் தோண்[டின நில] மெல்லாம் பரமேச்சுர மங்கலத்து நி[ல] மாக.''

இந்தச் சாசனத்தில் சில எழுத்துகளைத் தற்காலத்து முறையாக மாற்றியும், அழிந்துபோன எழுத்துகளை உத்தேசமாயும் எழுதியிருக்கிறோம். சாசனக் கடைசியில் பத்து வரிகள அதிகமாய் அழிந்துபோயின. அவைகளிலிருந்து தானம் வாங்கினவர்களில் ஒருவன் பெயர் அனந்த சிவாசாரியனென்றும், மற்றொருவன் பெயர் புலல்சர்மா வென்றும் தெரியவருகிறது.

கூரம் சாசனம் எழுதி ஏறக்குறைய 1250 ஆண்டுகளாயின. ஆனாலும் அப்போதைய தமிழிற்கும், இப்போதைய தமிழிற்கும் எள்ளளவேனும் வேற்றுமை இல்லவே

சதுர்ப்பேதி = சதுர்வேதி ; நான்மறைகளையும் ஓதினவர். பிரமதேயம் = பிராம்மணர்களுக்குத் தானமாய் கொடுத்த நிலம். இச்சாசனத்திற்கண்ட சில மொழிகளுக்கும் தொடர்மொழிகளுக்கும் உரிய பொருள்கள் திட்டமாய் விளங்கவில்லை.

யில்லை. ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய பாஷைகள் இத்தகையனவல்ல. 1250 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஆங்கிலமானது இக்காலத்தில் கொஞ்சமேனும் புலப்படாது. ஐரோப்பிய மொழிகள் நாளடைவில் வேகமாய் மாறிக் கொண்டே யிருக்கும். தமிழோ அவ்வாறல்ல. கி. பி. 650-ல் வழங்கின தமிழினது இலக்கண முறையாவது, பேச்சு நடையாவது இப்போது வரையில் மாறவில்லை. கொஞ்சம் வடமொழிச் சொற்கள் அதிகமே தவிர வேறு எவ்வித மாறுபாடுங் கிடையாது.

மொழி நடை மாறாது போயினும் எழுத்து முறை கொஞ்சம் மாறியிருக்கிறது. அதைக் காட்டக் கூரம் சாசனத்திலிருந்து சில வரிகளைச் சாசனத்திலிருக்கும் வகையாகவே, தேய்ந்துபோன எழுத்துக்களைத் தெரிந்த மட்டும் சேர்த்துக் காட்டுவோம்.

ஊ [ற] றுக்காட்டுக் கொட்டத்து நீர்வெளூர் நாட்டுக் கூரமும் ஞம்மனம் பாக்குழ [ஞகக ைத] [உ] விச்சாவி நீதப் பல்லவர்சன வில்லக்காணங் கெயிக் கொடுத்து [ச்சி] . செய்து ஆயிரத்தி [ரு] றூற றுக் குழிப்படியால விற்றுக் கொண்ட நிலம் த[ளி] எடுப்பதற்கு ஒடு சுடக் கொண்ட நிலம் தலைப்பாடகத்துள் குளமெட்டிப்பட்டியும ஊருள மண்டகம எடுத்தி நிலத் தொடுங் கூட அயிந்தெத்தாப பட்டி நிலமும விற்றுக் கொண்டு விசசாவிநீத பல்லவ பரமேசுவரகரம எடுத்து எரி தோண்டி இத்தளி வழிபாடு செயவாரக்கு இருக்கும மடெயும மனபபடப்பும் வருத்து இத நுள மிகக நிலம் ஒழுக்க விக்கு விளைநிலமா [க] வும் இந் நிலத்துக்கு முன பக்கத்தில இதையே இக் காலத்திய நடையில் அச்சிட்டிருக்கிறது அதனுடன் ஒத்துப்பார்த்தால் அப்போது 'எ', 'ஒ', 'ே', என்ற எழுத்

துக்களில்லை யென்றும, 'ந', 'ன' இவைகளை வித்தியாச மில்லாமல வழங்கிறைரென்றும் அறியலாம்.

சமய நிலை

பௌத்தமும் சமணமும குறைந்து, ஏறக்குறைய தற் காலத்திலிருப்பதுபோல கோயிற்பூசை, சமய நிலை முதலி யவை ஏற்பட்டன என்று இந்தச் சாசனத்தில தெரிய வரு கிறது. ஏனென்றால இச்சாசனத்தாலே கோயிலில பூஜா ஸ்தாபன, குலாடம, கந்த, தூப, ஹவிருபஹாரபலி, சஙக, படாஹ முதலிய கிரியைகள நடப்பதற்கும, உதகம, அக் கினி, பாரதம், ஆககியானம் இவைகளுககாகவும, ஒரு கிராமததைக கொடுத்தான. இந்தக் கிரியைகள இப்போ தும் கோயிலகளில நடக்கின்றன.

நரசிஙகன பஞசபாண்டவா இரதஙகளில முககியமான தான தர்மராஜ ரததததில இரண்டு அடுக்கு தஸ்துகளைத் தான முடித்திருந்தான. பரமேசுரன மூன்றுவதை்புங கட்டி முடித்து அதனமேல் அத்யநத காமபலலவேசவரகரு ஹம் என்றும, 'ரணஜப, என்றும வெட்டுவித்தான. ' அத் யநத காமன ' 'ரணஜயன', இவவிரணடும பரமேச்சரன படடஙகள். இது தவிர இன்னும அனேக படடஙகள அவ னுககு உண்டு. இவைகளுககுச சிவபரமாயும, அரசன பர மாயும பொருள தருமாறு, சிலேடைகள நிறைந்த 11 வட மொழி சுலோகங்களை அரசன எழுதுவித்தான. மகாபலி புரததில கணேசாலயம் என்று ஒரு ஒருக்கல கோயில் கட்டி, அதினமேலும் இந்தச் சுலோகங்களைக கல்வெட்டாக வெட்டுவித்தான. அவைகளின் பொருளாவது :—

1. காமனை யழித்த சிவன உற்பததி, ஸ்திதி, நாசத் துககுக்காரணன. அகாரணன, அத்யந்தகாமனுக்கு வேண் டியதெல்லாம் கொடுப்பானாக.

2. மாயையற்றவன், **சித்ரமாயன, குணபாஜனன், ஸ்வஸ்தன,** நிருத்திரன, நிரீசன, **பரமேச்வரன.**

3. கால பெருவிரலால கைலாசத்தையும் தசானனை யும் பாதாளம வரைக்கும் இறங்கும்படி அழுத்தின அஜ னைத் (தலைமேல) **ஸ்ரீநிதி** வசிக்கிறான.

4. பகதி நிறைந்திருக்கிற மனதில பவனேயும், கை மேல பூமியை அழகிய நகை போலவும், தாங்கியிருக்கிற **ஸ்ரீபரன** வெகு காலம் வெற்றியுறுவாஞக.

5. சத்ரு மணடலத்தை ஜயித்து **ரணஜயன** என்று பெயர்பெற்ற **அதயந்தகாம** ராஜா இந்தச் சமபுககிருகத்தைக் கட்டுவித்தான்.

6. மாஙகளைப போல ஸ்தாணு; (ஆனாலும) அறி வுள்ளவன. கலையற்றவன, (ஆனால) ஸோமன. பாகவ தாத்மா; ஆகாஸ தேஹி; பயஙகரன (பீமன), மஙகளகரன (சிவன), நன்மை செய்வோன (சஙகரன), காமனைக் கொன றவன்; இததகைய சிவன ஜயிபபாஞக.

7. **தருணாஙகுரன்** ஜயிபபாஞக, அவன இராஜராஜன; ஆனாலும (இராஜராஜ னெனகிற குபேரனைப போல) அவ லட்சணனலல, (சககரவாததியாயும ஜ்ஞாததனுயுமான விஷ்ணுவைப போலல்லாமல) சககரவாததியானாலும் ஜனங் களை வருததாதவன; (சநதிரன தாரகைகளுககு அதிபதி யானாலும அஸ்வஸ்தனுயிருகக), இதன தாரகாதிபதி (அதா வது பாதுகாபபோருககு அரசன) ஆனாலும் **ஸ்வஸ்தன** (தன்னிலையிலுள்ளவன்).

8—9. **ஸ்ரீமான அத்யந்தகாமன்** தன விரோதிகளது கர்வத்தை யழித்தவன; **ஸ்ரீநிதி, காமராகன், ஹ**ராராதனத்

தில் ஆஸக்தி யுடையவன்; இவனது அபிஷேக ஜலமும், மணிகளாலான தாமரைகளும், நிறைந்த தடாகம் போன்ற விசாலமான தலை மேலே சங்கரன் எப்போதும் குடி கொண் டிருக்கிறான்.

10. அவன் சங்கரனை அடைய விரும்பி, இந்தப் பெரிய சிவ மந்திரத்தைத் தன் பிரஜைகளின் காமங்கள் நிறைவேறக் கட்டுவித்தான்.

தன் மார்க்கத்தில் நடக்காமல் காப்பாற்றும் சிவன் எவ னுடைய இருதயத்தில் இராஜ்ஞை அவனுக்கு ஆறு முறை திக் (சாபம்) அத்யந்த காம பல்லவேச்வரகருஹம்.

மேலே பொருள் எழுதிய பதினொரு சுலோகங்கள் வெகு சமத்காரமாய்ப் பல அர்த்தங்களை தருமாறு செய் தவை. அரசனையும், சிவனையும் ஒரே பெயரிட்டுச் சொல்லி யிருப்பதி லிருந்து அரசனது பலமும், சிவ பக்தியும் எவ்வ ளவு உயர்ந்திருந்த தென்று அறியலாம். சிவனைத் தலையில் தூக்கிக்கொண் டிருந்தா னென்று சொன்னது உருத்திராட் சத்தாலான சிவலிங்கத்தைத் தலை முடியாக அணிந்திருந் தான் என்ற பொருளைக் கொண்டது.

ஒருக்கல் கோயில்களைத் தவிர, மகேந்திரனைப் போல் மலையைக் குடையாமலும், நரசிங்கனைப் போல மலையைச் செதுக்காமலும், மலையை யுடைத்துக் கற்பாறைகளை ஒன்று மேல் ஒன்றை அடுக்கிப் பரமேச்சுரன் கோயில் கட்டுவித் தான். இதுதான் தென் னிந்தியாவில் கட்டுவித்த முதற் கற்கோயில். இந்தக் கோயிலைக் கூரம் என்னும் கிராமத்தில் கட்டுவித்தான். இதற்காகத்தான் கூரம் சாசனம் பிறந்தது. இக் கோயிலுக்குப் பெயர் வித்யாவிநீத பல்லவ பரமேச்வர கரம். வித்யாவிநீத பல்லவ னென்பதும் இவனது பட்டப்

பெயரில் ஒன்று. இக் கோயிலில் பகவான் பரமேஷ்டி பிணகபாணியைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். இக் கோயில் சுவர்களை மாத்திரம் பாறைகளால் கட்டி, மேலே ஓடு போட்டு மூடினான். ஆகையால் கி. பி. 690-ல் முழுவதும் பாறைகளால் கட்டிடம் கட்டத் தென்னிந்தியாவில் ஆரம்பிக்கவில்லை என்றறிய வேண்டியது. இந்தக் கோயில் இடிந்து போய், அதனது கற்களைக் கொண்டு இப்போது ஒரு மண்டபம் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதைக் கூரத்தில் இன்னும் பார்க்கலாம்.

மற்ற மன்னர்கள்

பரமேசுரப்போத்தரையன் காசியில் ஆண்டபோது மதுரையிலாண்ட பாண்டவர் பலம் அதிகரித்து வந்தது. விக்கிரமாதித்தியன் பாண்டிய நாட்டின் மேல் படையெடுத்துப் போக முயன்றபோது, பாண்டியன் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு எதிர் வந்து மநாரதன் என்று பட்டம் தரித்த சளுக்க விக்கிரமாதித்தியனது கடல் போன்ற தானையை மருதூரில் தேக்கி, மங்கலபுரத்தில் தோற்கடித்தான் என்று முன்னமே சொன்னோம். இப் பாண்டியனது பெயர் கோச்சடையன். வட மொழியில் ஜடிலவர்மா பல பட்டங்களையுந் தரித்தவன். அவையாவன :— தென்னவன், வானவன், செம்பியன், சோழன், கானடகன், கொங்கர் கோமான், இரணதீரன். இரணதீரனென்ற பெயர் இரணரஹிதனை விக்கிரமாதித்தியனை ஜயித்ததால் வந்தது. சோழன், கர்ணாடகன், கொங்ககோமான் என்ற பட்டங்களும் தரித்ததால் சோணாடு, கன்னட நாடு, கொங்க நாடு, இவைகளில் இவனது செல்வாக்கு பரவி, இந் நாட்டார் இவனுக்கு ஒருவாறு கீழ்ப்படிந்திருந்தார் என்று நினைக்கலாம். பாண்டியர் செல்வாக்கு கிரமமாய் உயர உயர, பல்லவரது செல்வாக்கு இந் நாடுகளில் மங்கத் தொடங்கிற்று என்றும் ஊகிக்கலாம்

பரமேச்சுரன கச்சியிலும், கோச்சடையன மதுரையிலும் ஆண்டுகொண டிருககுஙகால, இவ ரிருவர் இராஜயஙகளுககு நடுவில காவிரிககுத் தெனபா லிருககும நாட்டில் முத்தரைய குல மனனாகள தோனறினாகள. இக குல முதல மனனன பெயா குவாவன மாறன, அவனுககு மாறன எனற பட்ட மிருநததாலும, மாறன எனபது பாணடியர் பலருககுப பெயராதலாலும முத்தரையா குலம பாண்டியா குலததின கிளையாகும் முதலில பாண்டிய நாட்டில முததுக குளிககும கடலோரஙகளில சிற்றரையா யிருநததால முததரைய ரெனறு பெயா வநதது போலும. பினபு 7-ம் நூற்றுணடில பாணடியரை விட்டுப பிரிநது பலலவருடன சோநது, அவா ஆதரவையைக கொணடு தனி யாட்சி பெறறு அரசா ஆனா. இவா மீனவா எனற பட்டம பெறறவரெனறும, மதுரை அரசரிலிருநது வேறாய் வநதவ ரெனறும் புதுககோட்டைககருகிலுளள நாரததா மலையில உளள ஒரு கல வெட்டில சொலலியிருககிறது. அவவாறு வேறுபட்ட பினபு பலலவருடன சோநதால குவாவன மாறன பலலவர் பட்டஙகளையும தரிததது, பெரும பிடுகு முததரையன எனற பெயரையும வைததுககொணடான. அககாலததில சிற்றரசா தஙகளுககு உதவி செயயும பேரரசா பட்டஙகளைத் தரிபபது வழககம. பெரும பிடுகு எனபது பரமேசசுரன பட்டஙகளில ஒனறு; அவன பரமேச்வர தடாகம் ஒனறு ஒரு ஏரி வெட்டுவிததபோது அதற்குப் பாலாற்றிலிருநது நீா பாய பெருமபிடுகு கால எனறு ஒரு வாய்ககால் வெட்டுவிததான. அநதப பெரும்பிடுகு எனற பெயரைக குவாவனமாறன முததரையனும வைததுக கொண்டான. அவனது தலைநகாஙகள தஞசாவூரும், அதற் கடுத்த வல்லமும் இக் குவாவன்மாறன மகன இளங்கோவதிரையன் பரமேச்சுரன.

முத்தரையர் ஆண்ட நாட்டுக்கும், பாண்டி நாட்டுக்கும் நடுவில் கோனாடு என்று ஒரு நாடு உண்டு. அது இப்போது புதுக்கோட்டைச் சீமையின் ஒரு பகுதி. அக்காலத்தில் இருக்குவேளிர் என்பவர் அதை ஆண்டார். இவரது தலைநகரம் கொடும்பை என்ற கொடும்பாளூர். கொடும்பை உறையூரிலிருந்து மதுரை போகும் வழியிலுள்ளது என்று சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கச்சியிலிருந்து மதுரை போகும் மார்க்கத்தில் முறையே திருப்பாதிரிப்புலியூர், குடந்தை, தஞ்சை, உறையூர், கொடும்பை உள்ளன. இக்கொடும்பையில் தொன்று தொட்டு வேளிர் சிற்றரசாய் ஆண்டார்கள்.

4. ராஜஸிம்ஹன்

(கி. பி. 690 — 710.)

பரமேசுவரன் மகன் ராஜஸிம்ஹன். இவனொரு பல்லவராஜன் காலத்தில் யாதொரு சண்டையும் நடக்கவில்லை. கோயில் கட்டுவதைத் தவிர இவன் செய்தது வேறொன்றும் இல்லை. ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் இவனைப் பின்வருமாறு புகழ்ந்திருக்கிறது: "பரமேச்வரனது* அங்கங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி மணிகளைக அவதரித்ததால் உண்டானவன். தேக பலத்தாலும், இவன் பெயர் உலகெல்லாம் பரவியதாலும், நரஸிம்ஹ அவதாரத்தின் தன்மையைப் பெற்றவன். இந்த க்ஷத்திரிய சூடாமணியானவன் தேவர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் ஐசுவரியம் கொடுத்துத் தன் கீழிருக்கும் பூதேவியைச் சதுர்வேதம் கற்ற பிராமணர்கள் அநுபவிக்குமாறு செய்தான்." மற்றோர் சாசனத்தில் இவன்

* சிலேடை (1) கடவுள் (2) பரமேச் சுரப் போத்தரையன்

பரம மஹேச்வரனென்று சொல்லியிருக்கிறது. மற்றொன்றில் மகேந்திரனுக்குச் சமானமானவனென்றும் காஞ்சியில பிராமணர் கடிகை (கல்லூரி)யை மறுபடியும் ஏற்படுத்தினனென்றும், கைலாசத்தை ஒத்த கைலாசநாத சுவாமி கோயிலெனகிற சந்திரசேகராலயத்தைக் கட்டினனென்றும் கூறியிருக்கிறது.

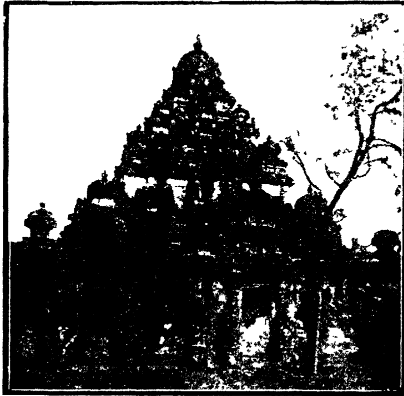
பல்லவ அரசருக்கு ஈச்வர பக்தி, பிராமண ஆதரணை, அதிகரிக்க, அதிகரிக்க, பிராமணர்களும் அரசர்களை உயர்த்தி வைத்து, அவர் வம்சாவளிகளை விஸ்தரித்து எழுதத் தொடங்கினர். கைலாசநாத சுவாமி கோயிலின் வெளிப்புறத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் அவ வம்சாவளியைப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறது —பிரமனுக்குப்பின் அங்கிரசர். அவர் பின் சக்கரன் புரோகிதனும் தேவர்களுக்குக் குருவுமான பிரகஸ்பதி, அவர்பின் பயங்கரமான பலமும் மூன்றுலகிலும் கௌரவம் பொருந்திய சம்யு; பின்பு முனிவர் தலைவனும் பல்லவ குலத்துக்கு மூலமுமான பாரத்துவாசர், இவர்பின் பாண்டவரும் கௌரவரும் வணங்கிய ஆசாரியனான துரோணர். பின்பு அரசநிலையையும் கர்வத்தையும் அழித்த அசுவத்தாமா. பின்பு அவன் மகன் பல்லவன்; மனுவைப்போல் குல முதல்வன், தைரியமும் விஜயமுங்கொண்டு, உலகெல்லாம் ஆண்ட (பல்லவ) அரச குலத்தை ஸ்தாபித்தவன். இம்மன்னவர் பிரமண்ணியர், கலியுகத்தின் மதத்தை அடக்கினவர், சத்தியவாசகர், கம்பீரமுடையவர், திரிவருக்கமும் தெரிந்தவர், மூத்தவர்க்குச் சேவை செய்வதில் ஊக்கமுடையவர், காமன் முதலிய உட்பகையாரை அடக்கினவர், அஸ்திரவித்தையை அறிந்தவர், திடமுள்ளவர், நயவிநயமடைந்தவர்.

இதற்குப்பின் இக்கல்வெட்டில் ராஜஸிம்ஹனைப் பல சிலேடைகளுடன் பின்வருமாறு துதி செய்திருக்கிறது.

அந்தணர்க்கு அளவற்ற தானம் அளித்ததால் அவரது நன்றியறிவை அளவுக்கு அடங்காத விதமாய்க் காட்டிப் போற்றினார் போலும். இத்துதியில் தடித்த எழுத்தில் அச்சிட்ட மொழிகள் இருபொருளுடையவை:—புராரியான சிவனுக்குக் குகன் பிறந்தாற்போல், பல்லவ குலமன்னன் உக்கிரதண்டனுக்கு **ஸுப்ரஹ்மண்யனும்**, **குமாரனுமான** அத்யந்த காமனென்னும் பல்லவ அரசன் பிறந்தான். இவன் தன் சக்தியினால் பகைவர் கூட்டத்தைத் துமித்தவன், **பதுநயன்**, சைவநெறியில் நடந்து **மலத்தை** எல்லாம் தீர்த்தவன். காமனைப்போல் பெண்டிரைக் களிப்புறச் செய்தவன். வாஸவனைப்போல் அவர்களைப் பரிபாலித்தவன். மூன்று வேதங்களையும் வழிபடுவோன். மாதவனைப் போல முனிவர், பிராமணர், தேவர் இவரது பகைவர் இருதயத்தைக் கிழித்தவன். வித்தனைப் போல நல்லவர்க்குத் தனம் ஈந்து களிப்பித்தவன். கிருதயுகத்தில் தேவரைக் கண்டவன். கண்வர் முதலியவரால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவன். துஷ்யந்தர் முதலான இராசர் ஆகாயவாணியைக் கேட்டாரானால் ஆச்சரியமில்லை; நற்குணம் பறந்தோடிப் போன கலியுகத்தில் அந்தவாணியை ஸ்ரீபான் கேட்டது வியப்பைத்தருவதே. நயவிக்கிரமங்களால் மதம்பற்றின அரசரைத் தாழ்த்தி, முகம் கடுத்ததால் மாத்திரமே அவரை மதிமயங்கச் செய்யும் ரணஜயன் வெகுகாலம் ஜயமுற்றிருப்பானாக. அவன் புருஷோத்தமனைப் போல் பாவக்கடலில் மூழ்கிக் கலியென்

ஸுப்ரஹ்மண்யன் =(1) குமாரக்கடவுள் (2) நல்ல பிராமணன்.
குமாரன் =(1) முருகன் (2) மகன்.
பதுநயன் =(1) கடவுள் (2) அரசன்.
மலத்தை =(1) மும்மலங்களை ஆணவ, மாயை, காமிய மலங்களை
வித்தனை = குபேரனை

கிற பயங்கரமான மகரமானது மக்களை விழுங்கும்போது அவரைக் காப்பாற்றினன். இவ்வரசன் நயத்தாலும் வீரத்தாலும் உலகை வென்று பகைவரைக் கொன்று, அரசரை அழித்து உலகத்தை அனுபவித்து, இந்த விசாலமான ஹராமந்திரத்தைக் கட்டினன். இது அவன் புகழைப் போலும் ஆனந்த நகையைப் போலும் இருக்கிறது. சர்ப்ப

கைலாசநாத சுவாமி கோயில்

ராஜனது சுழன்ற உடலை ஆபரணமாய்க் கொண்ட தேவ அசுரகணங்கள் போற்றும் சங்கரன் இந்த ராஜஸிம்ஹ பல்லவேச்வராலயத்தில் வெகு காலம் குடிகொண்டிருக்கட்டும். விருஷபத்தை அடையாளமா யுள்ளவன். எப்போதும் இந்த ராஜஸிம்ஹேச்வரக்கோயில் சன்னிதானம்

கொடுப்பானாக; இதன் சிகரம் மேகத்தைத் தடவுகிறது. இது கைலாசத்தின் அழகைப் பறிக்கிறது; இதைக் கட்டினவன் ராஜாதிராஜா, நாற்புறத்திலும் அதிகாரம் செலுத்தினவன், விரோதிகளென்னும் யானைக்கூட்டங்களுக்கு ராஜஸிம்ஹம், ராஜஸிம்ஹன், ரணஜயன், ஸ்ரீபரன், சத்ருகாமுகன், ஏகவீரன், சிவசூடாமணி (இவ்வகை 250 பட்டங்களுக்குக் குறையாமல் இக்கோயிலைச்சுற்றி வெட்டியிருக்கிறது), இவன் வெகுகாலம் உலகத்தைப் பாதுகாக்கட்டும்.

மேலே இருப்பதில் ஆகாயவாணியை இவ்வரசன் கேட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது இது என்னென்று **பெரியபுராணத்தில்** பூசலார் நாயனார் கதையைப் படித்தால் தெரியும். இந்தச் சிவனடியார் சிவ பக்தி மிகுந்தவர். சிவனுக்குத் தான் ஒரு கோயில் கட்டவேண்டுமென்று அவாக் கொண்டிருந்தார்; எனினும் ஏழைத்தனத்தால் கட்டமுடியவில்லை. ஆகையால் கோயிலைத் தினந்தோறும் கட்டுவதாக மனதில் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கக் கச்சியில் ராஜஸிம்ஹன் கைலாசநாதஸ்வாமி கோயிலைக் கல்லால் கட்டிமுடித்துக் கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்து, நாளை வைத்துச் சித்தமாயிருந்தான். அப்போது **பெரியபுராணத்தில்** சொல்லியபடி,

காடவர்கோமான் கச்சிக் கற்றளி யெடுத்து முற்ற [வான்
மாடெலாஞ் சிவனுக்காகப் பெருஞ்செல்வம் வகுத்தல்செய்
நாடமா லறியாதாரைத் தாபிக்கும் அந்நாள் முன்னாள்
ஏடலர் கொன்றைவேய்ந்தார் இரவிடைக் கனவிலெய்தி,

கற்றளி = கற்கோயில், மாடெலாம் = பக்கமெல்லாம், வகுத்தல் = ஏற்படுத்தல், மால் = விஷ்ணு, தாபிக்கும் = ஸ்தாபிக்கும், நிலைநாட்டும், ஏடலர் = இதழ்கள்விரிந்த, வேய்ந்தார் = அணிந்தவர்.

நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த
நன்று நீடாலயத்து நாளைநாம் புகுவோம் நீயிங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்துபின் கொள்வாயென்று
கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர் கோயில் கொண்டரு
[ளப்போந்தார்.

அவ்வாறே இராஜஸிம்ஹன் செய்தான். பெரியபுராணக் கதையும், கல்வெட்டும் தனியே இக் கதையைக் குறிப்பதால், இவ்வாறு வியப்பான செய்தி நிகழ்ந்ததென்பதற்குத் தடையில்லை.

இந்தக் கோயிலைத் தவிர வேறு கோயில்களையும் ராஜஸிம்ஹன் கட்டினானாகத் தெரியவருகிறது. கடல்மல்லை யென்னும் மகாபலிபுரத்தில் கடலருகில் ஒரு கோயிலுண்டு. இதில் 11-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ராஜராஜசோழனென்பான் மூன்று திருப்பதிகள் உண்டென்றும், அவைகளுக்கு முறையே, க்ஷத்திரிய பல்லவேசுவரம், ராஜஸிம்ம பல்லவேசுவரம், பள்ளிகொண்டருளிய தேவராலயம் என்று பெயர்கள் என்றும், கல்வெட்டில் எழுதிவைத்திருக்கிறான். நிகழ்காலத்தில் இக் கோயில்கள் பாழாய்ப் போயின. இந்த க்ஷேத்திரங்களைக் குறிக்க இரண்டு பலிபீடங்களும் ஒரு கற்கொடிமரமும் உண்டு. கடலை நோக்கி யிருக்கும் ஒரு சிவலிங்கம் உண்டு. அது க்ஷத்திரிய பல்லவேசுரக்கோயிலி லிருந்தது, ஜலசயனம் என்று மற்றோர் பெயருண்டு. இதற்கு மேற்கில் உள்ள பள்ளிகொண்ட விஷ்ணு விக்கிரகம், தலசயனமென்ற பள்ளிகொண்ட தேவாலயத்தினது போலும். முற்காலத்தில் சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயில்கள் மிக அருகில் இருப்பது வழக்கம்.

நெடிதுநாள் = நீண்டநாள், ஒன்றிய = பொருந்திய, போந்தார் = போனார்.

இந்த விஷ்ணு கோயிலைத் திருமங்கை ஆழ்வார்,

பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனோடு
இணங்குதிருச் சக்கரத்தெம் பெருமானார்க் கிடம்விசும்பில்
கணங்களியங்கும் மல்லைக்கடல் மல்லைத் தலசயனம்
வணங்குமனத் தாரவரை வணங்கென்தன் மடநெஞ்சே.

என்று பாடியிருக்கிறார். மூன்றும் கோயிலைச் சேர்ந்தது பலிபீடந்தான் இருக்கிறது. அதைச் சுற்றி அத்யந்த காமன், அபராஜிதன், ஏகவீரன், சிவ சூடாமணி, சண்ட சனி, பேரரசர் தாக்காத வலிபடையோன், காமனைப் போல் எல்லோரையும் களிப்புறச் செய்பவன்; அப்ரதிமன், அவனி பூஷணன் என்று இருப்பதால் அதுதான் இராஜஸிம்ஹ பல்லவேசவரம் நின்றவிடம். இக் கோயில்கள் ராஜஸிம்ஹன் கட்டினவை.

இவை தவிர, மகாபலிபுரத்துக்கு இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள சாளுவன்குப்பத்தில் அதிரண சண்டேசவரம் என்ற குகைக் கோயில் உண்டு. அதிரண சண்டன் என்பது இராஜஸிம்ஹன் விருது ஆனபடியால் இந்தக் குகைக் கோயிலை இவன்தான் கட்டியிருக்கலாம். இக் குகை மேல் பரமேச்வரனது மகாபலிபுரக் கல்வெட்டின் பிரதியையும் வெட்டியிருக்கிறது. ஆதலால் சாளுவன் குப்பம் குகைக் கோயிலைச் செய்வித்தவன் இராஜஸிம்ஹனோ, அவன் தகப்பனோ என்று நிச்சயமாகச் சொல்வது மிகக் கஷ்டமாகிறது.

இந்தக் கோயில்களன்றி விழுப்புரத்துக்கு 16 மைலிலுள்ள பானைமலையில் ராஜஸிம்ஹன் கட்டின கோயி

பிணங்களிடுகாடு = சுடுகாடு, பிஞ்ஞகன் = சிவபெருமான், விசும்பில் = ஆகாயத்தில், கணங்கள் = கூட்டங்கள், சயனம் = படுக்கை.

லொன றுண்டு. அன்றியும் காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள ஐராவ தேச்வரன் கோயிலும், கைலாசநாத சுவாமி கோயிலுக் கரு கில் ராஜஸிம்மஹன் மனைவி ரங்கபதாகை கட்டின நித்திய விநிதேச்வரம் என்னும் சிறு கோயிலும், மகாபலிபுரத்தில இவர் மகன் மஹேந்திரன் கட்டின முகுந்த நாயனார் கோயி லும் இக்காலத்தியவை

மமன சிங்கத் தூண்கள்

இராஜஸிம்மஹன கோயில்களெல்லாம் தூரத்தி லிருந்து பார்த்தால் தர்மராஜ ரதத்தைப் போலவே தோன்றும். ஆனால் அதைப்போல் குன்றைக் கோயிலுருவமாய்ச் செதுக் கியதல்ல, கற்பாறைகளைக் கொண்டு கட்டியவை. வர வரச் சிறுத்து உயரும் அடுக்குகளுடையவை. கர்பபக்கிருகம்

வேறு, கோபுரம் வேறு என்று இராது ; நான்கு பக்கங்களிலும் புரைகளில் சிவலிங்கமிருக்கும் ; திருவாட்சிகள் ஒற்றை வளைவு உள்ளவை. கோயிலுக்குள் பிரதிஷ்டை செய்த சிவ லிங்கங்கள் 8, அல்லது 16 பட்டைகள் தீர்ந்தவை சில பக்கங்களில் காடி வெட்டியவை. சிவலிங்கத்துக்குப் பின்சுவர் மேல் ஸோமஸ்கந்த விக்கிரகம் இருக்கும். இவையெல்லாவற்றையும்விட முக்கியமான அடையாளம் என்னவென்றால், தூண்களுக்கு அடியில் பின்காலமீது எழுந்து நிற்கும் * சிங்கங்கள் வெட்டியிருக்கும். சில சிங்கங்கள் சுண்ணாம்பினால் கட்டியிருக்கும் இவ்வகைச் சிங்கங்கள் தூண்களினின்று தறித்துப் போனவை சோழநாட்டில் பல ஊர்களில் உண்டு. அங்கெல்லாம் ராஜஸிம்ஹன் கோயில்கள் கட்டி, அவைகள் சிதைந்து போயின போலும்.

சமயநிலை

திருஞான சம்பந்தருக்குப்பின் ஒரு நூற்றாண்டு வரைக்கும் சிவனடியார் எவரும் தேவாரம் பாடினவரில்லை. ஆயினும் சைவநெறி தொண்டைமண்டலத்தில் மிகப் பரவியது. பல்லவச் சிற்றரசர் இருவர் சிவபக்தி மிகுந்து சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தவராதலால் அவரை அறுபத்துமூவரில் சேர்த்தார். அவர்கள் ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனாரும், கழற்சிங்க நாயனாரும். இவர் சரித்திரத்தைப் **பெரியபுராணத்தில்** படிக்கலாம். இவருள் ஐயடிகள் சில பாசுரங்கள் பாடினார். அவைகளைப் பதினோராம் திருமுறையில் சேர்த்திருக்கிறது.

வைஷ்ணவம் இக் காலத்தில் சோழமண்டலத்தில் பரவியது. ஸ்ரீ ரங்கத்தில் திருப்பாணாழ்வாரும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் விஷ்ணுவைப் புகழ்ந்து பாசுரங்கள் பாடினார்கள். இவருள் திருப்பாணாழ்வார் பாணர் ; இழிந்த

குலத்தவர் ஆகையால் கோயிலுக்குத் தூரமாய் நின்றே கடவுளைத் தொழுவார். தன் காலைத் திருவரங்கத்தில் வைக்கக்கூடாதென்று அவர் நினைத்ததால், அவர் அரங்கநாதனைக் கண்ணுறக் காண முடியாமலிருந்தது. கடைசியில் இவர் பக்தியால் ஆச்சரியமுற்ற லோகசாரங்க முனி இவரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு அரங்கமா நகருளானைச் சேவிக்கச் செய்தார். திருப்பாணாழ்வார் பாடினது ஒரே பதிகம். அதன் கடைப்பாசுரம்,

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரது மற்றொரு பெயர் விப்ரநாராயணன். இவர் நந்தவனம் வைத்தும் பெருமாளுக்குப் பூ, திருத்துழாய் வளர்த்துச் சமர்ப்பித்து வந்தார். இவர் இயற்றிய நூல்கள், **திருமாலையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும்.** இந்நூல்களின் நடையைக் காட்ட இரண்டு பாசுரங்களை எழுதுவோம்.

பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தே யென்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகமாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

கொண்டல் = மேகம், கோவலன் = இடையன், கவர்ந்தானை = கொள்ளைகொண்டவனை, அண்டர்கோன் = தேவநாயகன்.

அச்சுதன் = அழிவில்லாதவன், அமரர் = தேவர், ஆயர் = இடையர், முரலும் = சப்திக்கும், ஆலும் = ஆடும், அணவும் = தடவும், மிண்டர் = புறச்சமயத்தவர், களிற்றீட்டம் = ஆண்யானைக் கூட்டம், பிடி = பெண்யானை.

வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை
கொண்டல மீதணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை
அண்டர்கோ னமருஞ்சோலை அணிதிருவரங்கமென்னா
மிண்டர்பாய்ந்துண்ணுஞ்சோற்றைவிலக்கிநாய்க்கிடுமினீரே.

இவை இரண்டும் திருமாலையிலுள்ளவை.

கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந் தணைந்தான்
கனையிரு ளகன்றது காலையம் பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமல ரெல்லாம்
வானவ ரரசர்கள் வந்துவந் தீண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தன ரிவரொடும் புகுந்த
இருங்களிற் றீட்டமும் பிடியொடு முரசும்
அதிர்தலி லலைகடல் போன்றுளதெங்கும்
அரங்கத் தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

இவை திருப்பள்ளியெழுச்சியிலிருந் தெடுத்தவை. அந்நூல் முழுவதும் இயற்கை வர்ணனை நிறைந்திருக்கும்.

5. பரமேச்சுரப் போத்தரையன்

(கி. பி. 710—717)

இவன் ராஜஸிம்ஹன் மகன். சிலகாலமே ஆண்டான். முதலாழ்வார்கள் மூவரும் கச்சிமாநகரிலுள்ள விண்ணகரத் திருப்பதியை அதிகமாய்ப் பாடினார்கள். விண்ணகரம் என்றால் விஷ்ணுக்கிருஹம். இக்கோயிலைத் திருமங்கையாழ்வார் பரமேச்சுர விண்ணகரமென்று பாடினார். ஆதலால் பழங் கோயிலை இப் பரமேச்வரன் புதுப்பித்துக் கட்டினான்போலும். இக்கோயிலுக்கு இப்போது வைகுண்டநாதப் பெருமாள் கோவில் என்று பெயர்.

பரமேச்சுரப் போத்தரையன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்தான். அவனுடன் நரஸிம்ஹவிஷ்ணுவின் குலமும் முடிவுற்றது.

பல்லவர் சரித்திரம்

(மூன்றாம் பாகம்)

(கி. பி. 717 முதல் — 900 வரையில்)

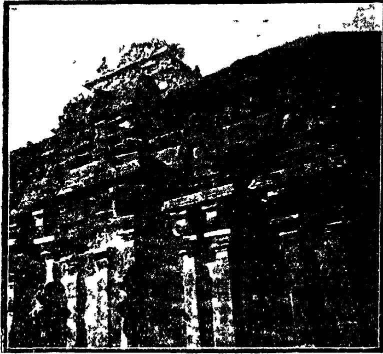
---

1. நந்திவர்ம பல்லவமல்லன்

(கி. பி. 717 — 779)

இரண்டாம் பரமேச்வரன் இறந்தபோது சிம்மாதனம் ஏறத்தக்க மகன் அவன் பட்டமகிஷிக்காவது, வேறு மனைவிக்காவது பிறக்கவில்லைபோலும். மேலும் பரமேச்வரன் தனக்குப் பிற்காலம் அரசுபுரிய எவ்வித ஏற்பாடும் செய்யாமல் விண்ணகரப் பெருமாளைத் தொழுதுகொண்டே உயிர் விட்டான். அதனால் மந்திரிகளும், கடிகையாரும் (அதாவது கற்றறிந்தவர்களும்), நகரத்தாரும், குறுநில மன்னர்களும் கூடி, பல்லவ அரசகுலத்தில் பிறந்த ஹிரண்யவர்மன் மகன் நந்திவர்ம பல்லவனை அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். முற்காலத்தில் நாட்டில் உயிர்நிலையிலிருந்தவர்கள் கூடி, அரசனைத் தெரிந்தெடுத்து அபிஷேகம் செய்வித்தல் இந்நாட்டில் வழக்கமாயிருந்ததென்று அறியவேண்டியது. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததென்பதை வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலிற் சுற்றிப் பதுமைகள் வெட்டிப் பல்லவர் சரித்திரத்தைக் காட்டியிருப்பதினின்றும், அதன் கீழுள்ள கல்வெட்டி

விருந்தும் அறியலாம். கல்வெட்டு அழிநதுபோயிருந்தாலும பினவரும் மொழிகள தெளிவாய் இருககினறன :—பரமேசவரப் போததரையன, சுவர்ககஸ்தன, மகா மாததியர், சடிகையார, ஹிரணயவாம மகாராஜா, ஸ்ரீமலலன, ரணமல்லன, பரமேசவரன நானபோவேன எனறு தொழுது நினற இடம, தரணிகொணட பூசா, நகரததார, முததரையர், அபிஷேகம இமமொழிகளைககொணடு நடநததெனனவென்று அறியலாம

வைகுணடப பெருமாள் கோயில்

நநதிவாம பலலவமலலனை 'சுதத' மாதாவினினறும் உறப பானவனெனறு ஒரு சாசனததில் சொலலியிருக்

கும்பகோணததின் அருகில் உள்ளது. இபபோது நாதன் கோயில் என்று பெயர்.

கிறது. அதனால் அசுத்த மாதாவினின்று பிறந்தவனொருவன் இவனுக்கு எதிரியாயிருந்தானென்று ஊகிக்கலாம். அவ்வாறு எதிர்த்தவன் பெயர் சித்திரமாயன்; பரமேச்சுரனது வைப்பாட்டி மகன் போலும். சில தமிழரசர் உதவியைக் கொண்டு சித்திரமாயன் பல்லவமல்லனோடு போர் புரிந்து, அவனை நந்திபுரக் கோட்டையில் முற்றுகைபோட்டான். அப்போது பல தலைமுறைகளாய் இடைவிடாது பல்லவருக்குத் தொண்டுசெய்துவந்த பூசான குலத்தில் உதித்த உதயசந்திரன், வெஃகா வென்ற வேகவதிக்கும் வில்வலனூருக்கும் நாதன், போர்க்களம் சேர்ந்து, அல்லி மலரைப்போல ஒளிக்கும் வாளால் சித்திரமாயனையும் மற்றையவரையும் கொன்று, நந்திவர்ம பல்லவ மல்லனுக்கு உதவிபுரிந்தான்.

இந்தப் போரில் சித்திரமாயனுக்குச் சகாயஞ் செய்தவரில் சிறந்தவன் சளுக்க விக்கிரமாதித்தியனைத் தோற்கடித்த பாண்டியன் கொச்சடையனது மகனான மானதேர் மாறன் அரிகேசரி. இவன் சித்திரமாயனுக்கு உதவிசெய்து அவனை அரசனாக்கினால், தனக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பானென்றும், தான் மகாராஜாதி ராஜாவாகலாமென்றும் நினைத்தான். சித்திரமாயன் இறந்தபின்பும், அரிகேசரி மாறவர்மன் யுத்தத்தை நிறுத்தவில்லை. நெடுவாயில், குழுமடை, மண்ணைக் குறிச்சி, திருமங்கை, பூவாலூர், கொடும்பாளூர், சங்கரமங்கை இவ்வூர்களில் அரிகேசரியானவன் பல்லவனை வென்றதாகப் பாண்டிய சாசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆயினும் இவ்வூர்கள் சிலவற்றில் பல்லவன் பாண்டியனை வென்றதாகப் பல்லவ சாசனங்களிலும், கீழே மேற்கோளாய்க் காட்டியிருக்கிற திருமங்கை மன்னன் பரமேச்சுரவிண்ணகரப் பாசுரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது.

இவ்வாறு ஒரே யுத்தத்தில் இருதரத்தாரும் ஜயம் பெற்றதாக அவரவரது சாசனங்களில் கூறி யிருப்பதால், ஒருவர் சாசனம் பொய் என்று நினைக்க வேண்டுவதில்லை. ஏனென்றால், பெருவளநல்லூர் யுத்தத்தைப்போல ஏதோ ஒன்றிரண்டு போர்கள், நாட்டைப்பற்றிக் கொள்வதற்கோ, இழந்த நாட்டை மீட்கவோ நிகழ்ந்தவை. மற்றவையவை யெல்லாம் எவர் உயர்ந்தவர், எவர் தாழ்ந்தவர், எவர் மகாராஜாதிராஜா என்றும் அசுவமேதயாகம் செய்யத்தக்கவர் என்றும் ஏற்படுவதற்காக நிகழ்ந்தவை. இத்தகைய போர்கள் தரும சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுந் தருமயுத்த விதிப்படி புரிந்தவையே யன்றிப் பலவீரரைக் கொன்று இரத்தப்பிரவாகம் ஓடுமாறு நடந்தவையல்ல. இரு பக்கத்தாரும் சமான பல முற்றிருந்ததால் இருவரும் வெற்றி பெற்றதாகச் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். இது பிசகல்ல.

பல்லவ மல்லனது போர்களைப் பற்றித் திருமங்கை யாழ்வார் பரமேச்சுர விண்ணகரப் பதிகத்தில் பாடியிருக்கிறார் என்றும் அப்பாசுரங்களை எழுதுவாம்:—

சொல்லுவன் சொற்பொருள் தானவையாய்ச்
சுவையூ றொலிநாற்றமுந் தோற்றமுமாய
நல்லரன் நான்முகன் நாரணனுக்கிடந்தான்
தடஞ்சூழ்ந் தழகாயகச்சி
பல்லவன் வில்லவ னென்றுலகில்
பலராய்ப் பல வேந்தர் வணங்கு கழற்
பல்லவன் மல்லையர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே.

சுவை = ருசி, ஊறு = தொடுதலால் உண்டாகும் உணர்ச்சி, ஒலி = சப்தம், நாற்றம் = வாசனை, தோற்றம் = காட்சி, அரன் = சிவன், நான்முகன் = பிரமன், நாராயணன் = விஷ்ணு.

வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் அழிந்துள்ள கல்வெட்டில் "நான் போவேனென்று தொழுது நின்ற இடம்" என்றதும், இப்பாசுரத்தில் "பல்லவன் மல்லையர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரம்" என்பதும் ஒரே விஷயத்தையே குறிக்கின்றன :—

கார்மன்னு நீள்விசும்பும் கடலும் சுடரும்
நிலனும் மலையும் தன்னுந்தித்
தார்மன்னு தாமரைக் கண்ணனிடம்
தடமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
தேர்மன்னு தென்னவனை முனையிற் செருவில்
திறல்வாட்டிய திண்சிலையோன்
பார்மன்னு பல்லவர் கோன்பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே

தேர்மன்னு தென்னவனென்றால் மானதேர்மாறன், தேருக்குக் குதிரை கட்டிப்போட்டினவன். பாண்டியர் வெகு காலமாய்ப் பாரசீகத்திலிருந்து குதிரைகள் வரவழைத்து வழங்கினவர்.

உரந்தரு மெல்லணைப் பள்ளி கொண்டான்
ஒருகால் முன்னம் மாவுருவாய்க் கடலுள்
வரந்தரு மாமணி வண்ண னிடம்
மணி மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
நிரந்தவர் மண்ணையிற் புண்ணுகர் வேல்
நெடு வாயிலுகச் செருவில் முன்னாள்
பரந்தவன் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பர மேச்சுர விண்ணகர மதுவே.

கார் = மேகம், விசும்பு = ஆகாயம், சுடர் = சூரிய சந்திரர், தார் = மாலை, தென்னவனை = பாண்டியனை, செருவில் = யுத்தத்தில், திண்சிலை = பலம் பொருந்திய வில்.

தூம்புடைத் திண்கை வனதாள களிற்றின்
துயர்தீர்த்து அரவம வெருவ முனநாள்
பூம்புனற பொய்கை புககானவனுக கிடநதான்
தடஞ் சூழ்ந தழகாய கசசி
தேம் பொழிற குனறெயில தெனனவனைத்
திகைபபச செருமேல வியநதனறு செனற
பாமபுடைய பலலவர்கோன பணிநத
பரமேச்சுர விணணகர மதுவே.

பாமபெனபது அக காலத்துக கஙகை குல மன்னனிட மிருநது பலலவமலலன பெறற ஆதிசேஷ வடிவமுள்ள ஓர் இரத்தின மாலை இதைப பற்றிய பினனால சொலவோம்.

இலகிய நீணமுடி மாவலிதன பெருவேளவியில
மாணுருவாய முன நாள
சலமொடு நிலங கொணடவனுக கிடநதான
தடஞ் சூழநதழ காயகசசி
உலகுடை மனனவன தெனனவனைக
கனனிமாமதிள சூழகருவூர வெருவ
பல படைசாய வென்றான பணிநத
பரமேசசுர விணணகர மதுவே.

இக கரூர யுததததைப பற்றி ஒரு சாசனஙகளிலும்

உரம் = வலிமை, அணைப பளளி = ஸாபப சயனம, மா = விலங்கு, செருவில் = போரில், பணிநத = வணஙகிய, தூமபு = துவாரம, அரவம வெருவ = பாமபு பயபபட, பொயகை = தடாகம், தென்னவன = பாண்டியன், செரு = போர்.

மாண உருவாய = மாட்சி தஙகிய உருத்தாங்கி, வெருவ = பயப் பட, குடைத்திறல் மனனவன = இராமன, கடலை யடைத்தவன் = சேது கட்டினவன், பிரானதிடம் = தலைவனுக்கு உரிய இடம்.

குடைத்திறல மனனவனைப் ஒருகால
குரங்கைப படையா மலையாற கடலை
யடைததவ னெநதை பிரான திடம
மணி மாடஙகள குழநதழ காயகசசி
விடைததிறல வில்லவன நெனமெலியில
வெருவச செருவேல வலஙகை பிடிதத
படைத்திறற் பலலவர்கோன பணிநத
பரமேசசுர விணணகரமது வே.

நெனமெலி யெனபது தெலுஙகு நாட்டில உளளது போலும்.

இநதப போர்களில வெறறி யடைநதது மனறிப் பலலவமலலனது சேனைபதியான உதயசநதிரன நிமபவனம், சூதவனம, நெலவேலி (எனறால மேற கூறிய நெனமெலி, திருநெலவேலியலல, ஏனெனில திருநெலவேலி பாண்டியன கீழிருநதது) சூரவழுநதூர முதலிய இடஙகளில போர செயதது ஜய மடைநதான. நெனமெலிப போரில உதய சநதிரனை உதயனெனனும சவர அரசன எதிர்த் தான. உதயனது யானையின கொமபை உதய சநதிரன பிடிதது அடிககபோது அநத மதநீரால இவன பலமுறற தோளகள நனைநதன. அநத மேல சவர அரசனது மயி லிறகாற செயத பிரகாசமான கணணாடிக கொடியை, உதய சநதிரன பற்றிககொணடான. சவராமகாநதிககும, கோதா வரிககும நடுவிலுளள நாட்டில இருபபவாகள. ஆகையால, நநதிவாம பலலவ மலலனது கொடிகள மகாநதி வரையில பறநதன. இவ்வாறு பெறற சாமராஜயததைக கொணடா டும் பொருட்டு பலலவ மலலன அசுவமேத யாகம செய்யத் தலைபபட்டான. சாஸ்திரப பிரகாரம் ஒரு குதிரையைத்

தேவர்க்கு அர்ப்பணம் செய்து, அவிழ்த்து விட்டபோது, அது வடக்குத் திக்கு நோக்கிச் சென்றது. அப்போது வேங்கி நாட்டில் கிழக்குச் சளுக்க மன்னன் இரண்டாம் விஷ்ணுவர்த்தன் என்ற விஷ்ணு ராஜன் ஆண்டுகொண் டிருந்தான். அவன் பல்லவ மன்னனைத் தன் சக்கரவர்த்தி (சமராட்) யென்று ஒப்புக்கொண்டவன். எனினும் விஷ்ணு ராஜன் கீழிருந்த பிருதிவி வியாக்கிரன் என்ற நிஷாதகுல நிலமன்னன் அசுவமேத யாகக் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டான். இந்தப் பிருதிவி வியாக்கிரன் இப்போது பஸ்தா என்று விசாகபட்டணம் ஜில்லாவிற்கு மேற்கேயிருக் கிற நாட்டை ஆண்டவன். 'நாகவம்சி' என்ற குலத்தைச் சார்ந்தவன். வியாக்கிரலாஞ்சனம் உடையவன். இவன் குதி ரையைக் கட்டிவிடவே, உதயசந்திரன் அவன் மேல் படை யெடுத்து, அவனை வென்று, விஷ்ணுராஜன் நாட்டிலிருந்து துரத்தியடித்து, முத்து மாலைகள் என்னன, இவைகளை யெல் லாம் பறித்துக்கொண்டான். பின்பு கி.பி. 738-ம் ஆண்டில் நந்திவர்ம பல்லவமல்லன் அசுவமேத யாகம் செய்து நிறை வேற்றினன். அப்போது அந்தணர்களுக்குத் தானங் கொடுத்த சாசனமான உதயேந்திர சாசனத்திலிருந்து இந்த விருத்தாந்தங்களை ஊகித்தெடுத்திருக்கிறோம்

அசுவமேதம் நடத்திச் சக்கரவர்த்தியானாலும், பல்லவ மல்லன் புரியவேண்டியிருந்த போர்கள் நிற்கவில்லை. சளுக்க மன்னனுடன் போர் ஒன்று நேர்ந்தது. கி.பி. 733-ம் ஆண் டில் இரண்டாவது விக்கிரமாதித்தியன் என்பான் சளுக்க மன்னனானான். இவன் முதல் விக்கிரமாதித்தியனுக்குக் கொட்பேரன். சிம்மாதனம் ஏறினவுடனே தன் பிரபிதா மகன் பெருவளநல்லூரில் பல்லவனால் அடைந்த தோல்விக் குப் பழி வாங்கக் கச்சி நகரைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று

புறப்பட்டான். இந்தக் கதையை அவன் மகன் இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் கொடுத்த கேந்தூர் சாசனத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது. "சாம்ராஜ்ய இலட்சுமி அவன்மேல் அன்பு பாராட்டி அபிஷேகம் பெற்றவுடன் ஆனந்தம் அடைந்து தன் இயற்கைப் பகைவனுயத் தன் முன்னோர்கள் பெருமை யைக் குறைத்த பல்லவனது குலத்தை வேரோடு களையத் தீர்மானம் செய்தான். துண்டகவிஷயம் (தொண்டைமண்ட லம்) விரைவில் போய்ச் சேர்ந்து போர் துவக்கினவுடனே தன்னை எதிர்த்த பல்லவ அரசனை நந்திபோத்தவர்மனை வென்று, அவனது கடுமுகவாதித்ரம், சமுத்திர கோஷம் என்ற வாத்தியங்களையும், மதம் பிடித்த யானைகளையும், தம் கிரணங்களால் இருளைத் தொலைக்கும் மாணிக்கக் குவியல்களை யும் கைப் பற்றினன். தென்திசைமாதின் ஒட்டியாணம் போன்ற காஞ்சியை அழிக்காமல் அதனுள் புகுந்தான். பிரா மணர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் அளவற்ற தானம் செய்து சந்தோஷப்படுத்தினன். நரசிம்மனால் கட்டின ராஜஸிம்மேச் வரன் கோயிலுக்கும் மற்றைக் கோயில்களுக்கும் பொற்குவி யல்களைத் திருப்பிக்கொடுத்துப் புண்ணியம் சம்பாதித்தான். எதிர்க்க முடியாத வன்மையுடன் பாண்டிய, சோழ, கேரள, களபிராதி மன்னர்க்குத் துன்பமுண்டாக்கினன். கீர்த்தி யாகிய ஐயஸ்தம்பத்தை நாட்டினன்." இவ்வாறு கேந்தூர் சாசனத்திலிருப்பது, பழங்கன்னட மொழியில் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியனே ராஜஸிம்மேசுவரன் கோயிலினது தூண் ஒன்றின்மேல் வெட்டுவித்திருக்கிற கல்வெட்டினால் உறுதி பெறும். அதில் விக்கிரமாதித்திய சத்தியாசிரியன் (சத்தியாசிரியன் என்பது சளுக்கமன்னரது பட்டம்) காஞ் சியைப் பிடித்து ராஜஸிம்மேசுவரன் கோயில் தனத்தைப் பார்வையிட்டுக் களித்து, திரும்பி சுவாமிக்குக் கொடுத்து விட்டான் என்று சொல்லி யிருக்கிறது.

இந்தச் சளுக்க அரசன் மகன் இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன். தான் இளவரசனயிருந்தபோதே காஞ்சியைப்பிடித்து பல்லவன் வலிமை முறித்தது, அவனை ஒரு மலையிலுள்ள கோட்டையில் ஒளிந்துகொள்ளச் செய்தது அவனது யானைகளையும் இரத்தினங்களையும் தனத்தையுங் கைக்கொண்டு தன் தந்தைக்குக் கொடுத்ததாக ஒரு சாசனத்தில் சொல்லியிருக்கின்றான். எனினும் சிக்கிரத்தில் சளுக்கர் வலி குறைந்து பல்லவ மல்லன் கச்சியில் ஆண்டுகொண்டிருக்கையிலேயே, கி. பி 760-ல் சளுக்க வம்சம் அழிந்து அவரது நாட்டை ராஷ்டிர கூடர் பற்றிக்கொண்டனராகையால் கீர்த்திவர்மன் சொல்லை நம்ப இடமில்லை.

நந்திவர்மபல்லவமல்லன் 62 ஆண்டுகள் ஆண்டான். அவனது கல்வெட்டுகள் பல அகப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் அவனது 21-ம் ஆண்டில் அளித்த உதயேந்திர சாசனமும், 22-ம் ஆண்டில் அளித்த காசாக்குடி சாசனமும் 58-ம் ஆண்டில் அளித்த தண்டன் தோட்டச்சாசனமும் அவன் சரித்திரத்தைக் கண்டறிய முக்கியமானவைகள். உதயேந்திரம் சாசனத்திலிருந்து அறியக்கூடிய விஷயங்கள் மேலே கூறி யிருக்கிறவை.

இப்போது காசாக்குடி சாசனத்திலுள்ள விஷயங்களை எடுத்து வரைவோம். முந்திய பல்லவ சாசனங்களைவிட இதில் பல்லவ வம்சாவளியை அதிகமாய்ப் பெருக்கி எழுதியிருக்கிறது கவனிக்கத்தக்கது. பிரமன் முதல் அசுவத்தாமா வரையில் பல்லவர் முன்னோரென்று சொல்லப்படுவோரொவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு சுலோகத்தில் விவரமாய் வாணித்திருக்கிறது. பின்பு பல்லவன் என்பவன் பிறந்தவாற்றைக் குறிக்கும் ஒரு புதிய கதை யொன்றை சில அழகிய சுலோகங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது:— “அசு

வதகமா முனிவினது தவத்கால இநதிரன கன பதவி போய்விடுமெனறு அஞசி மேனகையை அவனிடம அனுப் பினை. அகனால அபபோது ஒரு பலலவ மஞசததின மீது (அதாவது கொடிகளாலான கட்டிலின மேல) நாடு சிறி தேனும துனபமுறு வணணம ஆணட ஸ்ரீ பலலவன பிறந தான. இதறகுமுன உணடான சாசனஙகளில உளள வமசா வளிகளில பலலவன அசுவததாமாவின மகன எனற ஒரு தொடாமொழியானது இபபோது ஒரு கதையாய் வளாநது விடடது. அனறியும இபபுதுக கதையைப பரமேசசுர விணணகரக கோயிலில பதுமைகளால காட்டி யிருககிறது.

பினபு, "பிராமண குலததில பிறநதாலும க்ஷததிரியத தனமை நிறைநதிருநதான. இடி மேகததில நநது பிறந தாலும அதன திககுணம போகுமோ?" எனற சுலோகம் காசாககுடி சாசனததில இருககிறது. இதனால பலலவா பிரம க்ஷததிரிய சாதி எனறவாறு. இவவாறே திருவெளள றைக கோயிற கலவெட்டில தநதிவாமப போததரையன தனனைப பிரமக்ஷததிரிய குலததவன எனறு சொலலியி ருககினறுன ஸ்ரீ பலலவனுககுப பினபு இச்சாசனததில ஒரு புதிய பெயரை நுழைததிருககிறது. அதாவது, "பல் லவனுககுப பிறநதவன அசோகவாமன. அவன தன சூழ் நத வேநதரை அசோகராயும, எதிாததவரைச் சசோக ராயும, மதியைபபோல விளஙகி, யசோகளஙகளையும வாழந தான." மகத தேச மனனனைய, பலலவா தெனனிநதியா வுககு வருவதறகுச் சில நூறறுண்டுகளுககுமுன வாழநத அசோகன தெனனிநதியாவிறகூடத தன கலவெட்டுத் தூணகளை நாட்டியிருநததால அவனையும பலலவர் முன னோாகளில சேர்த்துவிட்டார்கள.

இச்சாசனத்தில் இதற்குப பின்பு பல்லவமனனரெல்லோரையும சேர்ததுப பின வருமாறு புகழ்நதிருககிறது:—
"அவன சார்பில வலியுற்றுக களையற்ற பலலவ குலககோா தோனறினா. அவா திருமாலினது குறையவதாரம்போனறு புவி மணடலததைக கைக்கொளவதில விடா வீரமுற்று வருணாசிரம தருமஙகளைப பரிபாலிதது, கஙகை வநதிறங கினறபோல பூமியைபபவனம் செய்தாா இககுல மனனா குமரனைப போனறவா, ஏனெனில அவனது சகதி (வேல) பிறரால எதிாகக முடியாதது இவா சக்தியும (பலமும) அவவாறே. அவன மகாசேனன. இவா மகாசேனா (பெருமபடையுடையவா) அவன பதமததை (தாமரை போலும சேனையை யுததததில ஏறபாடு செயது நிறுததது முறையை) உறபவம செயதான, இவா பதமததிலிருநது (வநத பிரமனினறு) உறபவம ஆனவா அவன சுபபிரமணியன, இவா நற்செயகைகள நிறைநதவராதலால சுபபிரமணியர். நெருபபைபபோனற இவா தோளவலி பகைவா வீரம எனற கடல நீரை உறிஞசிவிடடது. 'இவா புகழெனனும சநதிர வெளிசசம கலிகாலப பாவமெனகிற இருளை நீககிறறு. இவரது உயிா நடையும இடையறா வெறறியும இவரது தோழா நேசததை அதிகரிககச் செய்தன. வலையில மீன சிககுவதுபோல யுவதிகள இருதயம இவருடலழகில கட்டுணடது சநதன மரததின வாசனைபோல இவர் புகழ எஙகும் பரவியது வானுலக விருக்ஷஙகளின வனபபைப பூவுலகினது மரஙகள மறைகக இயலாததுபோல இவரது குடை நிழலை மனனா எவரும குறுககிட இயலாது. சூரியன கிரணஙகள எலலோருககும பயன படகுமாறு, இவரது ஒளிமறறவாககு உதவிபுரியும. (ஸமஸ்கருத) வியாகரணத்தில உளள பாககுறி; பரதயய, ஆகம, குண, வருததி, அபவாதமினமைபோல, இவர் பிரஜை (பாகிருதி), அனபு (பரதய

யம்) அதிசம் (ஆகமம்), குணம் தனம் (வ்ருத்தி), இவைகளைப் பெற்று அபவாதமில்லாமல் இருந்தார்கள். நந்தவனம் பாரிஜாத மரத்தை உடைத்தாயது; எனினும் இவர்கள் அபாரிஜாதநந்தனர்கள், அதாவது, ஜயிக்கப்படாமல் எல்லோருக்கும் ஆனந்தம் அளிப்பவர்கள் கருகமம (என்றால் கார்காலம்) ஜலமுடையது, ஆனால் இவர்கள் கருகமர் (ஆகமங்கள் படித்தவர்) ஆனாலும் ஜடம் (அவிவேகம்) இல்லாதவர்கள். இந்திரன் சுவர்க்கம் ஆண்டாற்போல் இவர்கள் சக்கரவாள பர்வதம் சூழ்ந்து ஏழு தீபங்களும், சமுத்திரங்களும் நிறைந்த உலகை யாண்டார்கள் வடமொழிப் பயிற்சி பல்லவ அரசர் சன்னிதியி லிருந்த பண்டிதர்களுள் அதிகமாய் இருந்ததென்று காட்ட, இச் சாசனத்தில் உள்ள சிலேடை மிகுந்த சுலோகங்களை ஒரு மொழி இரு பொருள் தெரியுமாறு மொழி பெயர்த்து எழுதியிருக்கிறோம்.

இச் சாசனத்தில் மன்னவனைப் புகழ்ந்திருக்கும் விதம் கவனிக்கத் தக்கது:— ஸ்ரீதரன், போரில் விஜயன் (அர்ஜுனன்), கலைஞானத்தில் காணிஸுதன் (இவனைப் பற்றி **காதம்பரி, தசகுமார சரிதை** என்னும் இவ்விரு வடமொழிக் கிரந்தங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது) கார்முகத்தில் இராமன், வாரண, தந்தி வாத்திய விஷயங்களில் வத்ஸராஜன், வாமவிலோசனார் நடுவில் காமன், கவிபந்தத்தில் நயபரன் (பிருகஸ்பதி), பிரஜைகளை ஆனந்திப்பதில் தருமன் (யுதிஷ்டிரன்), நமது சுவாமி பல்லவ குலத்தை உத்தாரணம் செய்தவர். சாத்விக சார்வபௌமன் (பிறவிமன்னன்), அழகன், மறப்போரிலும், விநய குணங்களிலும் உயர்ந்தவன், விஜயவிருத்தியுடையவன், ஹிரண்யன் மகன், பீமவாக்கஸ்தன், ஹரிசாரணன், சுத்தமாதாவின் மகன், இலட்சண முற்றவன், ரோஹிணி புத்திரன், நரேந்திரன்.

இவன் அளித்த குடிமிகோணத்துக் கருகிலுள்ள தண்டன் தோட்டத்துச் சாசன மொன்று உண்டு. அதில் இவனைத் துதித்தவாறு :— ஸ்ரீமான், புத்திமான், பகைவர் கூட்டத்தை ஜயித்தவன், வலிமைக்கு இருப்பிடம், நான்கு சமுத்திரங்களினது தீரம் வரையில் வெற்றியுடன் சென்ற கஜங்களையுடையவன், நந்திவாமன் என்ற அவன் பெயர் நான்கு திக்குகளிலும் நிறைந்திருக்கிறது. யுத்தத்தில் சர்வ சாஸ்திரங்களினது பிரயோகம் தெரிந்தவன் என்று பெயர் பெற்றவன். இவனை வணங்காத ராஜா மிருநாமசு, அதாவது இறந்த கிரணங்களையுடைய ஸோமராஜா (சந்திரன்) தான். இவனுக்கு விரோதமான நாடு அமரருலகே; இந்திரனையொத்த இவ்விறைவன் உலகை ஆண்டபோது பிரஜைகளால் அடையமுடியாத இடம் நரகம் ஒன்றே, ஹரி சக்கரத்தைத் தாங்கினதுபோல, கண்மையுள்ளார் கூட்டமென்கிற சக்கரத்தைப் பெற்றிருந்தான், தேவர் இந்திரனைப் பின் தொடர்வது போல அறிவுள்ளார் இவனைச் சுற்றியிருந்தார்; இவன் பூமிக்கு நாதன், நன்னடக்கைமேல் மிகப் பற்றுள்ளவன், ஏகவீரன் என்று அவனுக்குப் பட்டம் உள்ளது. ஆகையால், பகைமன்னர் இவனைக்கண்டு போரிலிருந்து ஓடி விடுவர். இவன் கீர்த்தி பத்துத் திக்கிலும் பரவியது.

இவ்விரு சாசனங்களிலும் பலர் நாட்டை ஆண்டவர்களையும், ஆளாதவர்களையும் அரசனது முன்னோர்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இதற்குப்பின் பிறந்த சாசனங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் அவ்வாறே வம்சாவளியை வளர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

ஆட்சி முறை

நந்திவர்மபல்லவன் தானங் கொடுத்த நிலங்களைக் குறிக்கு முறையை ஆராய்ந்ததால் அரசு முறை எத்தகைய

ஏற்பாடாய் நிகழ்ந்ததென்று தெரியவரும். அக் காலத்தில் தானங்கொடுத்த கிராமங்களுக்குத் தானங் கொடுக்கும் போது புதிய பேரிடுவது வழக்கம். உதயேந்திர சாசனத்தால் தானம் செய்யப்பெற்ற கிராமத்துக்கு உதயேந்திரமங்கலம் என்று பெயரிட்டார். காசாக்குடிச் சாசனத்தால் தந்த கொடுக்கொள்ளி கிராமத்திற்கு ஏகதீரமங்கலம் என்று பெயரிட்டார். தண்டன்தோட்டச் சாசனத்தால் தானம் கொடுத்தபோது அதற்குத் தயாமுகமங்கலம் என்று பெயர் வைத்தார். இந்தச் சாசனங்களில் மூன்று நாட்டுப் பகுதிகள் பெயர்களைக் காணலாம் (1) மேல் அடையாறு நாடு (வடமொழிப் பெயர், பச்சிமாசிரய விஷயம்) (2) ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டம் (வடமொழியில் உதகவன கோஷ்டம்). (3) சோழ நாட்டு ஆளத் தென்கரை நறையூர் நாடு. இதனால் தேசத்தைக் கோட்டங்களாயும், நாடுகளாயும் பிரித்து ஆண்டார் என்று அறியலாம்.

உதயேந்திரம் சாசனத்தில் நிலம் தவிர, இரண்டு ஜல யந்திரங்களையும் தானம் செய்தான். தொண்டைமண்டலம் ஆறுபாய்ச்சல் அதிகமில்லாமல் இருந்த நாடாகையால், இயந்திரங்களைக் கொண்டு நீரை இறைத்து விவசாயம் செய்தார் என்று தெரியவருகிறது. அக்காலத்தில் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து, நீர் இறைத்துப் பாய்ச்சுவதில் திறம் அதிகமாய் அடைந்த காரகாத்த வேளாளர் என்பார் சோழமண்டலத்தில் குடியேறி நீரிறைத்து வேளாண்மை செய்தார்கள். பல்லவர் நீர் பாய்ச்சுவதற்காக பல முயற்சிகள் செய்தாரென்பதற்கு, அடையாளம் அவர் பல குளங்களை வெட்டினதும், அவைகளுக்குச் சக்கர தீர்த்தம், உரகஹ்ரதம், சிந்துவாரஹ்ரதம், திரையனேரி முதலிய தனிப்பெயர்களையிட்டு, அப்பெயர்களை இராஜ்யக் கணக்குகளில் பதிந்து

வைத்ததும் ஆகும். ஆறுகளுக்கும் கால்வாய்களுக்கும் இவ்வாறே சேயாறு, வேகவதியெனகிற வெஃகா, தூரசரித்து, க்ஷீரநதி எனற அரும் பெயாகளுண்டு. தண்டனதோட்டம் சாசனத்தில தானம பெறறவா தவிர வேறொருவரும் கால்வாய் வெட்டிககொளளக கூடாதெனறும நீர்வாய்ககு மேற புறததில தேககி நீரெடுததுக கொளளவேணடு மெனறும் கட்டளை யிட்டிருக்கிறதைப பாாததால அரசா நீாப பாய்ச்சலைக் குறிதது மிகக கவனமுற்றவரெனறு ஊகிககலாம.

தானம எவருககுக கொடுததாாகள எனபது கவனிககத் தககது. காசாககுடி சாசனததால தானம பெறறவன ஜேஷ்டபாத ஸோமயாஜி. அவனைப பின வருமாறு வாணித்திருககிறது:—வேதககடலைக கரைகணடவன, இனியரசம் பொருநதிய ஸாமவேததை தனது ரசத்தால கானம செய்வோன' கலபம, வயாகரணம, ஜோதிஷம, நிருகதம,சிக்ஷை, சநதோவிசிதி ஆகிய ஆறு வேதாஙகஙகளையும செவவையாய் அதயயன ஸ்வாதயாயம செயபவன, பதம், வாகயம, வஸ்து இவைகளினது தாமமதெரிநதவன, சருதி, ஸ்மருதி ரஸாயனததைப பானம செயதவன, காம காணட, ஞான காண்ட பணடிதன. உலக யுகதிகளையும கலைகளையும நனறுயறிநதவன. காவிய, நாடக, ஆககியான, இதிகாச புராணஙகளைக கறறவன, ஸாவ ஞானமும விஞஞானம உனாநதவன் ஸாவ காமாநுஷ்டான நிஷ்டையுடையவன, நனனடககை யுளளவன புவனபவனத்துககுத தீபம போனறவன. இநத வாணனையிலிருநது அககாலததுப பணடிதர் எவவளவு அதிகமாகப படிதநவரெனறும், அதிகமாய்க்கறற றிநதோா வறுமையால வருநதாமால அவரை அரசா ஆதரித்தாரெனறும அறியவேணடும் பணடிதாககுப பெணடிர் போடடுககொளளும பதககஙகளை இககாலததில கொடுககின

ரூாகளே! அதனுல் பயனென்ன; பொருளுதவி யல்லவோ அரசர் அளிக்கவேண்டும்?

தண்டன் தோட்டச் சாசனத்தால் தயாமுகனது வேண்டுகோளின்படி, குமாரன் எனகிற கோசாத்யக்ஷன (அரசன் பொக்கிஷத்து அதிகாரி)* ஆணததியாயிருந்து நந்தி வாமன 58-வது ஆண்டில் தானம் கொடுபபட்டது. இதனுல் அந்த ஊரை 308 பிராமணாகளுக்குப் பங்கு போட்டுக் கொடுத்தாாகள. தானம் வாங்கினவாகளுக்கு சதுாவேதி, ஸோமயாஜி, ஷடங்கவித, கரமவித, ஸர்வ கரதுயாஜி முதலிய பட்டங்களிலிருந்ததால் அவாகள் சிறந்த கலவி யுள்ளவாகளென்று சந்தேக மில்லாமல சொலலலாம. அவாகள் குடிப் பெயாகள பல, தெலுங்கு நாட்டு ஊாகளி விருந்து பிறந்தவைகள் உதாரணமாக, தணுக்கில, காரமபிசசேடு, இருங்கட்டி, பிணிக்கிப்பாறு, இத்தகையவை பலவுள. இதனின்று முற்காலத்தில ஆரியக் கலைகளை இத்தேசம் கொண்டு வந்து பரபபினவாகள தெலுங்கரென்று ஊகிக்கலாம். அன்றியும இவ்வாறு தெலுங்கா தமிழ நாட்டில பரவி, தமிழருடன கலந்து, தமிழராய் ஆனது ஆரிய மொழிகள தமிழில அதிகமாய்ப புகுவதற்குக் காரண மாயிற்று என்றும் அறியலாம்.

அக காலத்தில தானம் கொடுக்கு முறையைக் காசாக்குடிசாசனத்தி விருந்தும, தண்டனதோட்டச் சாசனத்தி விருந்தும் தெரிந்துகொளளலாம். காசாக்குடி சாசனத்தை முதலில வட மொழியில எழுதி, பின்பு ஊரார எலலோரும அறிந்து நடத்தி வைபபதறகாகத் தமிழில இவவாறு ஆரம்பித்து எழுதி யிருக்கிறது—"கோனேலை, யாண்டிருபத்திரண்டாவது ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்து நாட்டாருங

* ஆணததி = ஆஜஞபதி = ஆணையை நடததுவோன.

காண்க தந்நாட்டுக் கொடுக்கொள்ளி முன் பெற்றுரை மாற்றி, பிரமயுவராசன் விண்ணப்பத்தால் கோராசமன ஞணத்தியாக தேவதானப் பிரமதேயம் நீக்கிக் குடி நீக்கி சாமானிய இரண்டு பட்டிப்படியால் பாரத்வாஜ கோத்ராய, சந்தோகஸூத்ராய, பூனிவாஸஸ்தவ்யாய (பூனியில் வசிப்போனுக்கு) செட்டிரெங்க ஸோமயாஜிக்குப் பிரமதேயமாகப் பணித்தருளி விடுத்த திருமுகம் கண்டு நாட்டோம் நாட்டு வியவன * சொல்லிய எல்லை போய் படாகை வலஞ்செய்து (சுற்றி வலம் வந்து) கல்லும் கணியு நாட்டிக் கொடுத்தது" சாசனத்தின் இறுதியில் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறது—"நிலைக்களத்தாரும், அதிகாரரும், வாயக் கேட்பாரும் உள்ளிருந்து பார்த்தி (தானம்) சென்றது" பின்பு வடமொழியில் "ஸ்ரீ பரமேஷ்டி மஹாகோஷ்டாகாரியால் எழுதப் பெற்றது" என்று இருக்கிறது

இதனால் தானம் செய்யு முன் மந்திரி ஒருவன் விண்ணப்பம் செய்ய அரசன் ஆணையிட்டு, பின்பு ஆணத்தி (ஆஞ்ஞப்தி) கட்டளை யனுப்பி பின்பு ஒரு கவி பரசஸ்தி (தோத்திரம்), கவனம் செய்து, எல்லாவற்றையும் சேர்த்து, கோட்டாகாரி திருமுகம் (கோலை) அனுப்பி, பின்பு அதிகாரிகளும், வாயக் கேட்பாரும், ஊரில் வாழ்வோரும் ஒன்று கூடி எல்லையைக் குறித்து, நிலத்தை ஒப்புவிப்பது வழக்கம் என்று தெரியவருகிறது. பின்பு தட்டான் சாசனத்தைச் செப்புப் பட்டயத்தில் வெட்டி, அரசன் முத்திரையையும் இட்டுக் கொடுப்பார்.

காசாக்குடி சாசனத்தில் எல்லை முதலியவற்றைக் குறித்திருக்கும் விதத்தைக் காட்ட, அதிலிருந்து ஒரு மேற்கோளை

* வியவன என்றாலும் விசவன என்றாலும் ஏவுவான், வழி செய்வான் என்பது பொருள்.

எழுதுவாம். "கீழ்பால் எல்லை, பாலையூரெல்லையின் மேற்கும்; தென்பாலெல்லை, பாலையூரெல்லையின் வடக்கும்; மேல்பாலெல்லை, மணற்பாக்கத் தெல்லையென்னும் கொள்ளிப்பாக்கத் தெல்லையின் கிழக்கும், வடபாலெல்லை, வெளிமானல்லூ ரெல்லையின் தெற்கும், இந் நாற்பேரெல்லையுள்ளும் அகப்பட்ட நீர் நிலனும், புன்செய்யையும், உடும்போடி ஆமை தவழ்வதெல்லாம் சேயாற்றாலும் வெஃகாவினாலும் திரையனேரியாலும் நீரேற்ற வழி ஆற்றுக்காலும் வெள்ளக் காலும் தோண்டிக் கொண்டிணைப் பெறுவாராகவும். இக் காலங்களுக்கு கொலகலமும், புழுதிபாடும், பெறுவதாகவும், இக் காலங்களில் கூடை இறைத்தும் குறங்கறுத்தும், குற்றேற்றம் பண்ணியும் கொண்டிண்டார் கோக்கொள்ளும் தண்டப்படுவராகவும், மனையும் மனைப்படப்பும் பிறரும் இவரும் இவர் வழிக் கண்ணோரும் மாடமும் மாளிகையும் சுட்டிட்டிகையால் எடுத்துக்கொண்டிருக்கப் பெறுவாராகவும்"

இந்தச் சாசனங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதால் நிலவரியைத் தவிர, சில காணிக்கைகளைத் தள்ளிவிடுதல் (பரிகாரம்) என்ற வழக்கம் உண்டு என்று தெரியும். இவ்வாறு பரிகாரம் செய்த காணிக்கைகளாவன :— "செக்கும், தறியும், உல்லியக் கூலியும், பிராமணராசக்காணம், செங்கொடிக்காணமும், கல்லாலக்காணமும், கண்ணிட்டுக் காணமும், கதிர்க் காணமும், விசக்காணமும், குசக்காணமும், அரிகொழியும், நெய்விலையும், பட்டகவிலையும், பட்டிகைக்காணமும், இருமையும், நாயாடிகளும், தூதுவரும், கணிகாரத்திகளும், பணணுப்பாவெடுப்பாரும், புதுக்குதிரைக் குற்றதும், வையும் புல்லும் இருமையும், நல்லாவும் நல்லெருதும்

உல்லியர் என்றால் கிணறு வெட்டுவோர்

காணம் என்றால் காசு, பொன்.

இருமையும், நாட்டுவகை இருமையும், படாஙகழியும, கையாளும், நெடும்பறையும், பஞ்பாகும இருமையும, கரணத்தணடமும, அதிகாரத்தணடமும, பததாச சாற்றும, உழைய வளப பளளிவத்துவும் இருமையும் குவளை நடுவரியும, குவளைக காணமும, கமுகும் தெஙகும உள்ளிட்ட வலலுருவில படியமரமும, இடடனகால கோட்டிருமையும் கோயில முதலபடியால இராது இவர் தாமே உணணப பெறுவாராகவும ''

தண்டம தோட்டச்சாசனத்தில் பின வருமாறு இவைகளைச சொல்லியிருககிறது.

''செககுத தறியும உலலியககூலியும, கணணாலககாணமும, ஊரெட்டும், குசககாணமும, தட்டுககாணமும, ஈழம பூசசியும, இடையும கூலமும். தரகுபாட்டமும, புதாநாழியும், முனனிட்டு கோததொட்டுணணப பாலன எவவகைப பட்டனவும இராது இவரு பெறற பிராமணரே உணணப பெறுவாராகவும ''

இவவிரு மேறகோளகளில பொருள விளஙகாப பெயாகள பலஉள.

தணடன தோட்டச் சாசனததால ஊரைப பல பஙகுகளிட்டுப பலருககுக கொடுததாரெனறோம். சாசனம எழுதினவன ஐயசை பரமேசவரன உததரகாரணிகன. அவனுக்கு இரணடு பஙகுக கிடைததது. திருவடிகளுககு ஐநது பங்கும், மகாதேவனுககு இரணடு பஙகும, கிராமததில பாரதம் படிதது அாததம சொலவோனுககு ஒரு பங்கும, ஊர் மத்தியஸ்தாகள மூவரில ஒவ்வொருவாக்கு ஒரு பங்கும் கிடைததது. அமபலததில ''தண்ணீரட்டுவார்ககும் தீயெரிப்பானுக்குமாகப பங்கொனறு'' கொடு

பட்டது. இதனுல் ஒவ்வொரு ஊரில ஒரு அமபலம் இருநத தென்றும, அதில நிததமும் ஒரு பண்டிதன பாரதம் படிதது மககளுககு உரை சொனனுனென்றும், சணடை சச்சரவு பிறந்தால கிராம மததியஸ்தா அதை விசாரித்து ஒழிததாரென்றி இபபோது நடககுமாறு வாதஙகள நிகழ விலலை என்றும, அமபலததில நீரும நெருபபும் வைதது எலலோருக்கும கொடுததாரென்றும அறியலாம். எவனு வது கெடட ஒழுககமுடையவனுனுல அவனைச சாதியி லிருநது விலககி, அவனுககு நீரும நெருபபும கொடுபபதை விட்டுவிடுவாா. அதனுல இககாலததிலகூட ஒருவனைச் சாதி யிலிருநது ஒதுகக அவனுககு "நீரும நெருபபும கொடுகக மாட்டாா" என்ற மொழியைப பொருள விளஙகாது வழஙகு கிறேம ஏனெனறுல நெருபபுபபெட்டியும, குழாய் நீரும் அகபபடும இககாலததில இநத ஆசாரததுககு இடமிலலை.

தணடன தோட்டம கும்பகோணததுக்கு அருகிலிருக கிறது. பலலவா காலததில கும்பகோணம ஒரு தலை நகரமா யிருநதது. அவவூருககு அநதக நாதன கோயிலுககு நநதிபுரமென்று பெயா இவவூரிலிருநத கோட்டையில நநதிவாமன இருநதபோது அவனைச சிததிரமாயனும் பாண டியன மான தோ மாறனும முற்றுகை போட்டுத தோலவி யுற்றுா. பலலவருககும பாண்டியருக்கும நிகழநத போர் களில பல கும்பகோணததருகில நிகழ்நதன. ஏனெனில கும்பகோணம கசசிககும் மதுரைககும் உளள சாலையில நடுவிலிருககிறது.

சமய நிலை

சைவமும வைஷணமும பரவினதால சமணமும பௌததமும குனறியன. எனினும, கொஞசம் இருநதன. அதனுல திருமஙகையாழவாா அசசமயஙகளைத தழுவி யிருநதவர்களை இகழ்ச்சியாய்,

பொங்கு போதியும் பிண்டியுமுடைய
புத்தர் நோன்பியர் பள்ளியுள்ளுறை
தங்கள் தேவரும் தாங்களுமேயாக
என்னெஞ்ச மென்பாய்
எங்கும் வானவர் தானவர் நிறைந்த
தேத்தும் வேங்கடமேவி நின்றருள்
அங்கண்ணாயகற்கு இன்றடிமைத்
தொழில் பூண்டாயே. — என்றும்,

பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்
உண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவனார். — என்றும்,

துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச் சமணர்க்கும்
அவர்கட்கு அங்கருளில்லா வருளானே. — என்றும்,

வெள்ளியார் போதியார் என்று ஓதுகின்ற கள்ள நூல், என்றும் கூறியுள்ளார்.

இச் சமயங்களன்றி, உலகிலெல்லாம் பிரமமென்ற ஒரு பொருளே உளது. அதுவே மெய்ப் பொருள். மற்றவை பொய்ப் பொருள் என்னும் அத்துவித வேதாந்தம் என்கிற கொள்கையும் கல்விமிகுந்தோர் உள்ளத்தில் பரவிற்று. இந்த வேதாந்தத்தைக் கேரளத்தில் நம்பூதிரி குலத்தில் உதித்த சங்கராச்சாரியார் தம் வடமொழி நூல்களில் விவரமாய் எழுதியதுமன்றி, இந்தியநாடு முழுதும் யாத்திரைசெய்து எல்லோருக்கும் போதித்தருளினார். உதயேந்திர சாசனத்தின் முதல் சுலோகத்தில் இக் கொள்கையே குறித்திருக்கிறது.

போதி, பிண்டி=மரங்கள், நோன்பியர்=நோன்பையுடையவர், அங்கண்ணாயகர்=அழகிய கண்ணையுடைய நாயகர், பிண்டியார்=பௌத்தர், உண்டியான்=உணவையுடையவன், துவரித்த உடையர்-துவராடையார் - காவியாடையார், தூய்மை=பரிசுத்தம்

அதன் பொருள் :— "மூவுலகுக்குச் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார காரணமான பரப்பிரமம், ஸத்யம், அநந்தம், அநாதி, ஞானம், ஏகம் அமருந்தபரம ஜயிக்க." இந்த சுலோகத்துக்குப் பின்பு திருவிக்கிரமனையும், ஹரனையும், பத்மா, ஆர்யா, விநாயகரையும் பொருளாகக்கொண்டு துதித்திருக்கிறார்கள்.

நந்திவர்மன் காலத்தில் தேவாரம் எவரும் பாடவில்லை.

நந்திவர்ம பல்லவ மல்லன் வைஷ்ணவன் என்று முன்பு மேற்கோளாயக் காட்டின விண்ணகரப் பாசுரங்களால் தெரியவரும். அன்றியும் காசாக்குடிச் சாசனத்தில் நந்திவர்மன், அரிசரணபரன் என்றும், தண்டன் தோட்டச் சாசனத்தில் முகுந்தன திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றிற்கும் அவன் தலை வணங்க வில்லை யென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும் இவன் ஆண்ட காலத்தில் திருமங்கை மன்னன் விஷ்ணு ஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குப் போய்ப் பக்தி ரசமிகுந்த பாசுரங்களைப் பாடி வைஷ்ணவத்தைப் பரவச் செய்தார்.

பல்லவ மல்லன் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள முக்தேசவரன் கோயிலும், கூரத்திலிருக்கும் கேசவப்பெருமாள் கோயிலும், திருவதியிலிருக்கும் விரட்டானேச்வரன் கோயிலும், புதுக்கோட்டை நாட்டிலிருக்கும் குன்றாண்டார் கோயிலும் கட்டப் பெற்றன.

நந்திப்போத்தரைய பல்லவ மல்லன் காலத்தில் வைஷ்ணவமும், சைவமும் நாட்டெல்லாம் பரவியும், சமண நெறி முழுவதும் அழிந்து போகவில்லை. ஆர்க்காட்டு நகரக் கருகில் உள்ள பஞ்சபாண்டவர் மலையென்றும், திருப்பான் மலையென்றும் பெயருள்ள குன்றின் மேல் சமணர்கள் குகைகளில் வசித்திருந்தார்கள். அக் குகைகளில் சமண விக்கிர

பத்மா = இலட்சுமி, ஆர்யா = பார்வதி.

கஙகளைச் செதுக்கியிருககிறாகள். ஒனறின கீழ் பின வரும் கலவெட்டு உண்டு :— நநதிபபோததரையர்கரு ஐமபதாவது நாகநநதி குரவா இருகக பொனனியககியார் பதிமம கொட்டு விததான. புகழாலே மஙகலதது மருததுவா மகன நாராணன. இயககி எனறால யக்ஷி எனறது. வெட்டுவிததவன் பெயா நாராணா னைதால வைணவருககும், சமணருககும போரில லாமல சினேகமிருநதது எனறு ஊகிககலாம.

மறு மனனாகள்

பலலவ மலலன ஆடசியின முதறபகுதியில அரசு புரிநத பாண்டியன இறயனு ரகபபோருளுரையில் கலநதிருக் கும கோவையின நாயகனுன பராங்குசன. இவன போாகள பல புரிநதான. விழிஞம, கோட்டாறு, பூலநதை, நறையாறு, கடையல முதலிய இடஙகளில சேராருடனும், நெடுவாயல குறுமடை, மணணிககுறிசசி, திருமஙகை, பூவாலுர், கொடும பாலுா, சஙகரமஙகை முதலிய இடஙகளில பலலவருடனும், செநநிலம், பாழி, மாததூா, நெலவேலி, வலலம், மணறறி, களததூர், நெடுமஙகலம், குளநதை முதலிய இடஙகளில வேறு மனனாகளோடும் போா செய்தான். இவனுககு அரிகேசரி, இரணோதயன, விசாரிதன, சததுரு துரநதரன, விஜய சரிதன, வரோதயன, மானதன, மான தோ மாறன, எனறு பல பட்டப பெயர்களுணடு. இவனது தநதையான சடையன பரமேச்வரனுககு உதவி செய்து முதல விககிரமாதிததியனைத தோலவியடிததது, இருவரும் தோழரானதால, பரமேசவரன மகனுககு இட்டது போல் இவன மகனுன சடையன மாறன பராஙகுசனுககும் ராஜ ஸிம்ஹன எனற பெயரையும் இட்டார்கள். பராஙகுசன் காவிரியைத்தாண்டி, மலேக கொங்கநாட்டை ஜயித்து, பாண

டிகல்கொடுமுடியில் பசுபதியைத் தொழுது, பொற்குவியல்களும், மணிக்குவியல்களும் கொடுத்தான் கோஸஹஸ்ரம், ஹிரண்யகாப்பம், துலாபாரம் முதலிய வைதிக கருமங்களைச் செய்தான் கூடல், வஞ்சி, கோழி என்னும் பாண்டிய, சேர, சோழத் தலை நகர்களில் புதிய மதில்களைக் கட்டினான் மழவ நாட்டரசன் பெண்ணை மணம்புரிந்து சடையன் என்னும் மகனைப் பெற்றான். கங்கை குலத்தரசனான சிவமாறனுக்கு இவன் உறவினன் நெடுமாறன் என்று நூல்களில் வரும் அரசர்களில் இவன் ஒருவன்.

இவன் மகன் பராந்தகன், மாறன் சடையன் என்னும் பெயர் இவனுக்குண்டு மாறன் சடையன் என்றால் மாறனது மகன் சடையன் என்றவாறு இவன் கி. பி 769-ம் ஆண்டில் சிம்மாசனம் ஏறினான். தன் சாசனமொன்றில் தான் பரம வைஷ்ணவனென்று சொல்லியிருக்கிறான். மதுரையில் பராந்தகனும், கச்சியில் பல்லவ மல்லனும், இருவரும் வைஷ்ணவ மன்னரானதால் அச் சமயம் மிகப் பரவியது அப்போதே குலசேகரப்பெருமாள் என்ற கேரள மன்னனும் ஆண்டான் போலும் பராந்தகனது முதல் மந்திரி மாறன்காரி, வைத்தியகுலத்தவன், கரவந்தபுரத்தவன். கி. பி. 770-ம் ஆண்டில் மாறன்காரி ஆனைமலையில் நரஸிம்ஹாவதாரப் பெருமாளுக்கு ஒரு குகைக்கோயில் குடையச் செய்வித்து, ஒரு அக்கிராரத்தைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்து, காலஞ்சென்றான். பின்பு இவன் தம்பி மாறன் எயினன் என்னும் பாண்டிமங்கல விசையரையன் உத்தரமந்திரியாய், அக்குகைக் கோயிலுக்கு முகமண்டபம் செய்வித்து நீர்தெளித்தான். இவ்வரசனது 6-ம் ஆண்டில் சாத்தன் கணவதி என்னும் பாண்டியமிர்த மங்கலவரையன் மகா சாமந்தன் ஆனான். மாறன்சடையன் 17-ம்

ஆண்டிற்கு முன் விண்ணம், வெள்ளூர், செழியக்குடி, என்னும் ஊர்களில் போர்செய்து வெற்றி பெற்றான். அன்றியும், ஆயிரவேலி, அயிரூர், புகலியூர், இவ்வூர்களில் கொங்க நாட்டரசன் அதிகன் மேல் ஜயமுற்று, அவனுக்கு உதவியாய் வந்த பல்லவனையும் சேரனையும் விரட்டியடித்து கொங்கு அரசனை மதுரைக்குச் சிறையாய் அனுப்பினான். காவிரிக்கு வடபுறத்திலுள்ள பெண்ணாகடத்தில் காடவன்குருவனையும், ஆபவேளையும், நாட்டுக்குறும்பில் குறும்பரையும் ஜயித்தான். கோயம்புத்தூரிலிருக்கிற காஞ்சி வாய்ப்பேரூரில் ஒரு பெரிய விஷ்ணுவாலயம் கட்டினான். பின்பு வேணாடுபோய் அதன் அரசனை விண்ணுலகம் சேரச்செய்து, அவனது கோட்டையான விழிஞத்தை இடித்துவிட்டான். பின்பு கரவந்தபுரத்தில் உயர்ந்த மதில்களும் ஆழ்ந்த அகழ்களும் உள்ள கோட்டை ஒன்றைக் கட்டினான், ஆனால் இக்கோட்டையைச் சேரன் முற்றுகையிட்டு, பாண்டிய சேனையை யழித்தான்

பராந்தகனுக்கு நெடுஞ்சடையனென்று பெயருண்டு, இவன் வட்டெழுத்தென்ற பழய தமிழெழுத்தில் வெட்டுவித்த சாசனங்கள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. இவனுக்கு ராஜஸிம்ஹன் என்ற மகன் உண்டு. ஆனால் அவன் நீண்டகாலம் ஆண்டதாகக் காணோம்

பல்லவமல்லன் ஆட்சியின் நடுவில் (கி. பி. 754) 760-ல் சளுக்கர் பலம் குறைந்து, அவர் நாட்டின் ஒரு பகுதியை இராஷ்டிர கூடர் பற்றிக் கொண்டார்கள். இராஷ்டிர குலத்து முதலரசன் தந்திதுர்க்கன் என்றும், தந்திவர்மன் என்றும் பெயர் கொண்டவன்; இவன் சளுக்கர் ஆட்சியைத் தொலைத்து, அவர் நாட்டைப் பற்றிக்கொண்டு, பிருதிவீவல்லவன் என்ற பட்டத்தையும் பெற்றான். அன்றியும்

காஞ்சி, கலிங்க, கோசல, ஸ்ரீசைல, மாளவ, லாட நாட்டரசர்களை ஜயித்ததாகத் தன் சாசனத்தில் எழுதியிருக்கிறான், என்றால் இம்மன்னர்களெல்லாம் இவன் மகிமையை ஒப்புக்கொண்டு மரியாதை செய்தார்களென்பது பொருள்

பல்லவமல்லன் காலத்தில் கங்கை குலமன்னனாக இருந்தவன், சிவமாறனென்பான். இவனிடமிருந்து உக்கிரோதயம் என்ற பெயருள்ள பல இரத்தினங்கள் இழைத்த ஆதிசேஷனுருவைக்கொண்ட ஒரு மாலையைப் பல்லவன் பெற்றான் என்று தண்டன் தோட்டத்துச் சாசனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் திருமங்கையாழ்வார் "பாம்புடைப் பல்லவர்கோன்", என்று புகழ்ந்துபாடினார்.

பெரும்பாண் என்றவர் கி. பி 4-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கும் தெலுங்கு நாட்டிற்கும் நடுவில் ஆண்டார் என்றும். இவர் நாட்டுக்குப் பல்லவமல்லன் காலத்தில் மகர நாடு என்ற பெயர் உண்டு என்று தெரியவருகிறது, அரசர்க்கும் மகதேசர் என்றும், ஆறைக் காவலரென்றும், வாணாதிராயரென்றும் பெயருண்டு.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பாலாற்றின் உப நதியான நீவா நதியின் மேல் கரையில் திருவல்லம் என்ற கிராமம் இருக்கிறது. அதற்கு முன்காலத்தில் வாணபுரம் என்று மற்றொரு பெயருண்டு, பாணருடைய தலைநகராய்ப் பல காலம் வாழ்ந்தது. இதற்குத் தீக்காலிவல்லம் என்றும் பெயர் உண்டு. இந்த ஊரில் நந்திவர்ம பல்லவமல்லன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. இது திருவல்லத்தில் பல்லவர் கீழ் குறுநில மன்னராயாண்ட பாண அரசர்து நந்திவர்மன் காலத்துப் பாண அரசன் பெயர் மகாவலி வாண ராயர். அவன் கல்வெட்டு பின்வருமாறு :—

"ஓம் நமச்சிவாய ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசயநந்தி விக்கிரம வர்மற்கு யாண்டு 62-வது ஸகல ஜகத்ரயாபி வந்தித ஸுரா ஸுராதீச பரமேசுவர ப்ரதிஹாரிகருக்க மகாவலிகுலோத்பவ ஸ்ரீ மாவலிவாணராயர் வடுகவழி பன்னீராயிரமும் ஆளவாணபுரத்து வடசிகர கோயில் புதுக்குவித்து இந்நற்கு இளங்கிழவர் மகன் மன்றுடிடை அழிஞ்சிற்களம் பட்டி விலைக்கு கொண்டு கொடுத்தேன். ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டத்து அளிங்கணப்பாகத்து சிநகத்து தட்டான் மாதன் மகன் அரிதீரன் கொடுத்த தேவர்போகம். மகாவலிவாணராயர் பிடாகை (கிராமம்) வலஞ்செய்து கொடுத்தார். இது காத்தார் அடியேன் முடிமேலே இது அழித்தான் மடிகை ஏழாயிரவரையும் கொன்ற பாவத்துப்படுவான். இது அழித்தான் இப்பாவத்துக்கு அஞ்சாறையில் அன்றுள கோயிலுக்கு ஆயிரம் காணம் தண்டப்படுவோம் வாணபுரத்தோம்"

விக்கிரமாதித்திய மாவலிவாணராயர் என்னும் பாணத் தலைவன் பல்லவமல்லனின் கீழ்க் குறுநிலமன்னனா யாண்டான் என்றோம். இவனது கல்வெட்டு மற்றொன்று திருவிப்பிரம் பேடென்று பழையகாலத்தில் பெயரும், இப்போது சித்தூர் ஜில்லா காளஹஸ்தி ஜமீந்தாரியில் குடிமல்லம் என்ற பெயருமுள்ள கிராமத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறது. அது பின் வருமாறு:—

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நந்திப்போத்தரையர்க்கு யாண்டு இருபத்து மூன்றாவது விக்கிரமாதித்த மாவலிவாணராயர் வடுகவழி மேற்கு பிருதிவிராஜ்யஞ்செய்ய திருவிப்பிரம்பேடாளுங் கணத்தாருள் முள்ளிற்கிழார் வேப்பம்போழப்பாழ் இவ்வூர் ஆளுங்கணத்தாருள் குழைப்பலூர் கணியா அக்கினிசாமன் விலைசிராவணையால் (விக்கிரயசாசனத்தால்) விற்றுக்கொண்டு இவ்வூர் பரசுராமீசுவரத்து மகாதேவர்க்கு

திருவிளககு நெய்பபுறமாகக கொடுததாா. இவவூா சபையோமும் இநநிலததே இவவூாச், செக்குள்ளான எலலாம் நட்டுத் திருவிளககே வாய எணணெய் கொளவதாகப பணிநதோம.

இநதக கலவெடடில சொலலி யிருககும் ஆளுங கணத்தார் அரசனுககுப பிரதியாய ஊரின (இராஜய) பரிபாலனமெலலாம் செவவையாய்ச் செய்தாா என்றும், ஸ்ரீகாரிய (கோவில்.பரிபாலன) ததைச் சபையாா பார்தது வநதாரென்றும அறியலாம.

வைகுணடநாதப பெருமாள கோயில கலவெடடில, முததரையன என்ற மொழி இருககிறதாகச் சொனனோம. அக்காலததில ஆணட—முததரையன பெயா (இரண்டாவது) பெருமபிடுகு முததரையன இவன தான பலலவமலலனை நகரததாா அரசனாகத் தெரிநதெடுததபோது, கூட இருநது அரசனுககு அபிஷேகம 'செயவித்திருகக வேணடும். இவன இளங்கோவதியன மகன இவனுககுச சுவரன, மாறன, நெடுமாறன, தஞசைககோன, வலலததுககோன என்ற தமிழப படடஙகளும், பல வட மொழிப படடங களும உண்டு. முததரைய மனனரில அதிசமான மகிமையுற்றவன இவனே. இவன தஞசைககடுதத நியமததில பிடாரி கோயில கட்டி அதன தூணகளில கலவெட்டுகள் வெடடு விததான. அவைகளில அவன வமசாவளியையும் புகழையும பாடின பாடடுககளுணடு. பிறகாலததில, இக்கோயிலை இடிதது, தூணகளைக கலவெடடில ஒரு பகுதி போகுமபடிச சீவி, செநதலைக கிராமததுககுக கொண்டு வநது அவைகளைககொணடு சிவன கோயில கட்டி விட்டாாகள.

பெரும்பிடுகு முத்தரையனுக்குத் தலைநகர்களாய்த் தஞ்சையும் அதற்கடுத்த வல்லமும் இருந்தன. கி பி 860-இல் இவர்களின் தஞ்சையைப் பெருஞ்சோழரில் முதல்வனும் அச்சோழராட்சியை நிலை நிறுத்தின விஜயாலயன் என்பவன் பிடித்தான். அதுவரையில் முத்தரையராட்சி நடந்தது. பெரும்பிடுகு முத்தரையன் பல போர்களில் வெற்றி பெற்ற வீரன். இவன் நாட்டுக்கடுத்த நாடு கோனாடு; அதிலுள்ள கொடும்பையில் இருக்குவேளிர் ஆண்டனர். அவரைப் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் தோல்வியடித்து, அவரது நகரங்களில் ஒன்றான கண்ணனூரைப் பிடித்துக்கொண்டான். இந்தக் கண்ணனூர் என்பது ஸ்ரீரங்கத்துக் கருகிலுள்ள சமயபுரமே.

பின்பு பெரும்பிடுகு முத்தரையன் மேற்குக் கரைத் துறைமுகமான காந்தளூர்ச்சாலையில் சேரருடன் கடற்போர் செய்து ஜயித்தான். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள மணலூர், திங்களூர், வேங்கோட்டல், அழுந்தியூரிலும், புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள அண்ணல்வாயில் (அன்னவாயில் போலும்), செம்பொன்மாரி (பொன்னமராவதி)யிலும், இன்னும் மரங்கூர், புகழியிலும் யுத்தம் செய்து வெற்றியடைந்தான். இந்தப் போர்களில் சிலவற்றில் பல்லவனுக்கு உதவியாகவும், பாண்டியனுக்கு எதிராகவும் இவன் போர் புரிந்தான். பெரும்பிடுகு என்பது நந்திவர்மனது பட்டப் பெயரில் ஒன்று. முத்தரையன் இவன் கீழ் குறுநில மன்னனாகையால் இப்பெயரைத் தானும் வைத்துக்கொண்டான்.

இவ்வரசர்களைத் தவிர, வனவாசியில் கதம்ப மன்னர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். ஆனால் கங்கை குல மன்னர் செல்வாக்கு உயர்ந்து வர வரக் கதம்பரது குறைந்து, சிற்றரசரானார்கள்.

இலக்கிய நிலை

முத்தரைய வேந்தர் மற்றைய மன்னர்களைப் போல் கவிகளை ஆதரித்தார். பெரும்பிடுகு முத்தரையனைப் பாடிப் புகழ்ந்தவர் ஆசிரியர் அனிருத்தரும், கோட்டாற்று இளம் பெருமானாரும், கீழார்கூற்றத்துப் பல்தாயமங்கலத்து அமருண்ணிலையாயினக் குவாவன் காஞ்சனும், பாச்சில்வேள் நம்பனும் ஆவர். அவர் பாட்டு நடையைக் காணச் செந்தலைக் கல்வெட்டு தவிர வேறு வழியில்லை. அக் கல்வெட்டும் சிதைந்து அழிந்து போயிருப்பதால் பல பாட்டுகள் முழுவதும் அகப்படவில்லை. ஆனாலும் பின்னிருக்கும் மேற்கோள்களிலிருந்து செய்யுள் நடையை அறியலாம். அவைகளில் அவன் போர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது.

வாளமருள் வாகைப் பூக்குஞ்சிக்
கழல் கண்ணிக்
கோற்றமாறன் றஞ்சைக் கோன்
கோளாளி மொய்ம்பிற்
கொடும்பளூர் காய்ந்த தெரிந்தான.

எரிவிசும்பு மிரு நிலமாய்த் தென்பவான் மாறன்
செருவேன் மற்றங்கனன்று சீறக் கொடி மாட்டத்தண்
கொடும்பைக்கூடாத மன்னர் நெடுமதிலெடுத்த நீறு.

எண்கினிருங் கிளையு மேற்றகரிய வேய்வண்ணைச்
செருமாறன் வாள்காய்த்தி விண்படர்வான் செய்
நாடு தாழ்ந்த மாட்டக்கண்ணனூர்க் கோநா
டர்புக் கொளிந்த குன்று.

வாகைப்பூ = வெற்றிமாலை, குஞ்சி = கூந்தல், கழல் கண்ணி = மணக்கும் மாலை, ஆளி = சிங்கம், மொய்ம்பு = பலம், எரி = நெருப்பு, விசும்பு = ஆகாயம், செரு = போர், கனன்று = கோபித்து.

பல்லவமல்லன் காலத்துக் கவிகளில் எல்லோரிலும் மிக உயர்ந்தவர் திருமங்கையாழ்வாரே. இவருக்குப் பிறந்த போதிட்ட பெயர் நீலன், கலியன் என்றும் மற்றொரு பெயருமுண்டு. சோழ மண்டலத்தில் திருமங்கை நாட்டிலுள்ள கள்ளக்குடியில் ஒரு சேனைத் தலைவனது மகன். சில நாள் குறுநில மன்னனாய் வாழ்ந்து, பின்பு திருமாலிடத்து அன்பு மிகுந்து ஊரூராய் யாத்திரை செய்து, 88 திருப்பதிகளிலுள்ள விஷ்ணு அவதாரங்களைப் பற்றிப் பல பாசுரங்களைப் பாடினார். இவர் இயற்றிய நூல்கள் (1) பெரியதிருமொழி, (2) திருக்குறுந்தாண்டகம், (3) திருநெடுந்தாண்டகம், (4) சிறிய திருமடல், (5) பெரிய திருமடல், (6) திருவெழுக்கூற்றிருக்கை. இவர் காலத்திலேயே இவரை எல்லோரையும்விடப் பெருங் கவி என்று அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டு இவருக்கு 'நாற்கவிப்பெருமான்' என்று பட்டமிட்டார். அவரும் தன் கவியை 'கலியன் சொன்ன சங்கமுகத் தமிழ்மாலை' என்று சொல்லியிருக்கிறார். தமிழ்நாட்டில் வைஷ்ணவரும் மற்றவரும் இவர் பாடல்களை மிகக் கொண்டாடுவார். அவற்றில் இனியவை சிலவற்றைக் கீழே எடுத்து வரைவோம். நாராயண நாமத்தின் மகிமையைப் பற்றி,

எம்பிரானெந்தை என்னுடைய சுற்றம்
எனக்காக என்னுடைய வாணாள்
அம்பினா லரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி
அவருயிர் செகுத்தவெம் மண்ணல்
வம்புலாஞ் சோலை மாமதிள் தஞ்சை
மாமணிக் கோயில் வணங்கி
நம்பிகாள் உய்யநான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம்.

வாணாள் = வாழ்நாள், வெருக்கொள = அச்சங்கொள, செகுத்த - ஒழித்த, வம்புலாம் - வாசனைநிறைந்த, உய்ய-பிழைக்க.

குலந்தரும் செல்வந் தந்திடும்
அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள் விசும்பருளும்
அருளொடு பெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்
பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்
நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம்.

திருவேங்கடப் பாசுரங்களும் மிக அழகியவை.

தாயே தந்தை யென்றும் தாரமே கிளை மக்களென்றும்
நோயே பட்டொழிந்தேனுன்னைக் காண்பதோராசையினால்
வேயேய்ப்பூம் பொழில் சூழ் விரையார் திருவேங்கடவா
நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே.

வந்தாயென் மனம் புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய்
நந்தாத கொழுஞ்சுடரே எங்கள் நம்பீ
சிந்தாமணியே திருவேங்கடம் மேய
எந்தாய் இனி யானுன்னை என்றும் விடேனே.

திருவல்லிக்கேணிப் பெருமாள் கோயில் பல்லவர் கட்டின தென்று பின்வரும் அரைப் பாசுரத்தால் தெரியவரும்.

மன்னுதண் பொழிலும் வாவியும் மதிளும்
மாடமாளிகையும் மண்டபமும்
தென்னன் தொண்டையர் கோன் செய்த நன்மயிலைத்

நிலந்தரம் = அழிவு, நீள் விசும்பு = வீடு, தாரமே = மனைவியே, வேய் = மூங்கில், மன்னி = நிலைபெற்று, எந்தாய = என தந்தையே, தண் = குளிர்ந்த.

எனினும் இப்போதிருக்கும் கோயில் பிற்காலத்தில் இடித்துத் திருப்பிக் கட்டப்பெற்றது. திருச்சித்திர கூடத்திலும் பல்லவன் பணிந்தான்.

பைம்பொன்னும் முத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து
படை மன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த
செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்ததில்லைத்
திருச்சித்திர கூடஞ் சேர்மின்களே.

திருவரங்கப் பாசுரங்களின் அழகைக் காட்ட இரண்டு பாசுரங்களை எழுதுவாம்

பொய்ய வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்ந்நின்ற வித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில் போல திகழ்வண்ண மரகதத்தின்
அவ்வண்ண வண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

பொன்னும் மாமணியும் முத்தமும் சுமந்து
பொருதிரை மாநதி புடைசூழ்ந்து
அன்னமாடுலவு மலைபுனல் சூழ்ந்த
அரங்கமா நகரமர்ந்தானை
மன்னுமா மடமங்கையர் தலைவன்
மானவேற் கலியன் வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும்
பழவினை பற்றறுப்பாரே

திருவரங்கப் பாசுரமொன்றில் பல்லவர் கோனொருவனைப்பற்றிச் சொல்லி யிருக்கிறது.

திருச்சித்திர கூடம் என்பது சிதம்பரம், பொய்ய வண்ணம்=பொய்யின் தன்மை, புலனைந்தும்=ஐம்பொறிகள், வித்தகனை=மேலோனை, முகில்போல=மேகம்போல, திரை=அலை, பனுவல்=பாட்டு, பழவினை=பழமையாகி வரும்வினை.

துளங்கு நீண் முடியரசர் தம் குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு
உளங்கொ ளன்பினோ டின்னருள் சுரந்து
அங்கோடு நாழிகை யேழுட னிருப்ப
வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவர்க்கருளிச்
செய்தவாறு அடியே னறிந்து உலக
மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
அணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே.

நந்திவர்மன் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஏழு நாழிகை தொழுது அரங்கத்தம்மான் அருளைப் பெற்றான் போலும். கும்ப கோணத்துக்கடுத்த நந்தன்கோயிலையும் இவன் தொழுதான்.

தந்தை மனமுந்து துயர்நந்த இருள்வந்த
விறலந்தன் மதலை
எந்தையிவ னென்றமரர் கந்தமலர் கொண்டு
தொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழ வோசை மழையாக வெழுகார்
மயில்களாடு பொழில்சூழ்
நந்திபணி செய்தநகர் நந்திவிண்ணகரம்
நண்ணு மனமே.

திருநறையூர்ப் பதிக மொன்றில் அக் கோயில் கோச் செங்கண்ணன் தொழுததென்று பாடியிருக்கிறார். இக் கோச்செங்கண்ணன் சிவனடியார் அறுபத்துமூவரில் ஒரு வன். கி. பி. 600-க்கு முன் சைவர், விஷ்ணுவைத் தாழ்த் திப் பேசுவதும், வைஷ்ணவர் சிவனை இழித்துப் பேசுவதும்

குரிசில் = ஆண்மக்களுள் சிறந்தவன், தொண்டை மன்னவன் = தொண்டை நாட்டரசன், பொழில் = சோலை, நந்த = கெட, விறல் = வலிமை, அமரர் = தேவர்கள், கந்தமலர் = வாசனை யுடைய மலர்

கிடையாது. அதனால் செங்கணான் விஷ்ணு கோயில் இரண்டிலும் தொழுதான். திருநறையூர் பாசுரத்தில் இரண்டை வரைவாம் :—

அம்பரமும் பெருநிலமும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலும் குலவரையு முண்டகண்டன்
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல்பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகும்
செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

முருங்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னைகேள்வன்
மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்றுவென்றிச்
செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்
சிரந்துணித்தான் திருவடிநும் சென்னிவைப்பீர்
இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண் தோளீசற்கு
எழில்மாட மெழுபதுசெய் துலகமாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

தாண்டகம் முதலில் பாடியவர் திருநாவுக்கரசர். திருமங்கை மன்னன் அதைப்போல திருமால்மீது தாண்டகம் பாடினார்.

வடமரம் = ஆலமரம், வகுளம் = மகிழமரம், செம்பியன் = சோழன், முருங்கு = முள் முருங்கை, இதன் மலர் சிவந்திருக்கும், செருக்களம் = போர்க்களம், துணித்தல் = வெட்டுதல், செவ்வை நில்லாது = செம்மையாய் நில்லாது, தீவினையேன் = கொடிய வினையுடையேன், பணியாய் = கட்டளையிடுவாய், முகில் = மேகம், அத்த = (எட்டாம் வேற்றுமை) தந்தையே.

சித்தமும் செவ்வை நில்லாது என்செய்கேன் தீவினையேன்
பத்திமைக் கன்புடையேன் ஆவதே பணியாயெந்தாய்
முத்தொளி மரகதமே முழங்கொளி முகில்வண்ணா என்
அத்த நின் னடிமையல்லால் யாதுமொன் றறிகிலேனே.

என்பது குறுந்தாண்டகத்தின் நடையைக் காட்டும்.

அன்றாயர் குலமகட்கரையன் தன்னை
அலைகடலைக் கடைந்தடைத்த அம்மான் தன்னை
குன்றாத வலி யரக்கர் கோனை மாளக்
கொடுஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்து குலங்களைந்து
வென்றானைக் குன்றெடுத்த தோளினானை
வரிதிரை நீர்விண்ணகரம் மருவிநாளும்
நின்றானைத் தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை
நெடியானை யடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே.

என்பது நெடுந்தாண்டகத்தினின்று எடுத்தது.

திருமங்கைமன்னன் பாடல்கள் சிலவற்றில் திருமாலை நாயகனாயும் பக்தனைத் தன்னை நாயகியாயும் வைத்துப்பாடியிருக்கிறார். இப்பாசுரங்களில் அகப்பொருட்சுவை வரும். உதாரணமாகத் திருநாகைப்பாசுரம் ஒன்றை வரைவாம்.

பிணியவிழ் தாமரை மொட்டலர்த்தும்
பேருளாளர் கொல் யானறியேன்
பணியுமென் னெஞ்சம் இதென்ன கொல் தோழீ
பண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோம்

அரையன் = அரசன், அம்மான் = சிறப்புடையோன், குன்றாத வலி = குறையாத பலம், அரக்கர் = அசுரர், சிலை = வில், சரம் = அம்பு, திரை = அலை, அலையை யுடையநீர், குடந்தை = கும்பகோணத்தின் திரிபு, பிணி = கட்டு, மொட்டு = அரும்பு, அலர்த்தும் = விரியச் செய்யும், கொல் = அசைச்சொல், பணியும் = வணங்கும்.

அணிகெழு தாமரையன்ன கண்ணுமங்கையும்
பங்கய மேனிவானத்து
அணிகெழு மாமுகிலேயு மொப்பர்
அச்சோ ஒருவ ரழகியவா.

இக்காலத்தில இறையனாரகப் பொருளுரை எழுதப பெற்றது. இறையனாரகப்பொருள் என்பது மதுரைக் கோயிலினது பீடத்தின கீழ மூன்று செப்பு இதழ்களில் வெட்டியிருந்தது. ஒரு பாண்டிய அரசனுக்கு அகப்பட்ட தென்றும் அதற்குரை நக்கீரனா இயற்றினாரென்றும், அவர் அதைத் தம்மகனா கீரங்கொற்றனார்க் குரைத்து, முறையே தேனூரகிழார், படியங்கொற்றனார், செல்வத் தாசிரியா, பெருஞ்சுவனார், மணலூராசிரியர், புளியங்காய்ப பெருஞ் சேந்தனார், செல்லூரா ஆசிரியா, ஆணடைப பெருங் குமரனார், திருக்குன்றத்தாசிரியர் மாதவாளனார், இள நாக னார், முசிரியாயர் நீலகணடனார் பயினமுரெனறும் இவ்வுரை யில் எழுதி யிருக்கிறது. இப்பொழுது கிடைதத அச்சிட் டிருக்கும் உரை நீலகண்டா விரித்தெழுதிய தெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவவுரையில உதாரணத்திற்காக 329 பாக்க ளடங்கிய ஒரு கோவையுண்டு. இக்கோவை ஒவவொரு பாட்டிலும் நநதிவாம பலலவ மலலன எதிரியான அரிகேசரி பராங்குசன் செயலகளைப பாடியிருக்கிறது. இதில அவன் பெயரும அவன போாபுரிந்த ஊாகளின பெயாகளும் உள்ள இடஙகள் சிலவற்றைக குறிபபாம.

பாவடி யானைப பராங்குசன பாழிப்பகை தணிதத
தூவடி வேள மனனன.

வேறுமென நினறி கன மலைநதார் விழிஞத்து விணபோ
யேனுநதிறங கொணட கோன்.

தூவுணடை வண்டினஙகாள வமமின
சொலலுமின றுனனி நிலலாக
கோவுணடை கோட்டாறறழித்த கோன.

இருஙகழல வானவனுறறுக்குடியிகல சாயநதழியப
பொருஙகழல வீககிய பூழியன மாறன.

பொருஙகழல வானவற காயனறு பூலநதைபபோா மலைநதா
ரொருஙகழலேற வென்றுன.

தேறறமிலலாத தெவவேநதரைச சேவூா செருவழிததது.

பாவனையின றமிழவேநதன பராங்குசன பாழிவெனற
வேவனை வெஞசிலையான

தடித்த எழுததில் உளளவைக ளெல்லாம் ஊரின பெயாக ளாவது, அரசன பெயாகளாவது ஆகும, பாவடியாளை = இனித்த அடியாளை, தணித்த = அடஙகிய, தூவடி = தூயமையான அடி, வேள் மனனன் = விருமபததகக அரசன

நின்றிகண் மலைநதாா = நினறு + இகல் + மலைநதாா, இகல் = போர், விழிஞம = மலைநாட்டில உளள ஓா ஊா, திறம் = வலிமை, எலும் = பொருந்தும, கோன = அரசன, தூவுணடை = சுதத மானஆகாரம் தினனும, துனனி நிலலா = நிலை பெறறு நில்லாத, கோவுண்டை = அரசன படையுளள, கழல வீககிய = கழல தரித்த, பூழியன் = பாண்டியன

போர்புரியும கழலையணிநத வானவாககாக அனறு பூலநதை யெனற ஊரில போரபுரிநதாா பொருநதிய கழல் எற்றமுற வென்றுன

தெளிவில்லாத பகையரசரைச சேவூரில் போரிலழிததது பாக களினுல் போறறபபெறும இனியதமிழ் அரசன் பராஙகுசன் பாழியை வெனற வெமமை பொருநதிய கொடிய விலலை யுடையவன்.

ஒன்றைக் கருதா வயவர் **நறையாற்றுட** னழிந்து
பொன்றப் படைதொட்ட கோன்.

சேலங் குளர்வயற் **சேவூ**ரெதிர்நின்ற சேரலனை
மாலங் கடைவித்த மன்னன் **வரோதயன்.**

நீடிய பூந்தண்கழனி **நெலவேலி** நிகாமலைந்தா
ரோடிய வாறுகண்டோண் சுடரவைவே லுறைசெறிந்த
வாடிலையானை **அரிகேசரி.**

தெவ்வா யெதிர்நின்ற சேரலர்கோனைச செருக்கழித்துக்
கைவானி தியமெல்லாமுடனே **கடையற்**கவாந்த
மன்னன **வரோதயன் வல்லத்**தொன்னார் கடகுவான்
கொடுத்த தென்னன்.

தானைவணங்காதவா பட்ச **சங்கரமங்கை**த் தனது
வானைவலங் கொணட**மாறன்.**

நட்பில்லாத வயவாகளுடைய நரையாற்றுடன அவாகளையு மழிதது, நாசமுறச செயயும படையைத தொடுததவன், சேல் மீன்கள அங்குத துள்ளிக குதிதது விளையாடும சேவூரில எதிாதத சேரமன்னனை, மயககம அஙகு அடைவிதத அரசனாகிய வரோதயன்.

நீணட அழகிய குளிாநத வயல்கள சூழ்நத நெல்வேலியில் போா புரிநதாா பகைவன பினனடைநது ஓடிய வழியைக கணடு பிரகாசிககும் ஒளிவீசும கூாமையான வேலாயுததததை உறையி லிட்ட வாட்டமில்லாத யானை ஒதத அரிகேசரி

பகைதது எதிாததுநினற சேரனது காவததை ஒழிதது அவன கையிலுளள உயாநத செலவஙகளை யெலலாம கடையல் எனற ஊரோடு கைககொண்ட

வலலத்திலுளள பகைஞாகளுககு வானையளிதத பாண்டிய னாகிய வரோதயமன்னன்.

இக்கோவையில இவன பெயரையாவது பேரரையாவது குறிககாத பாட்டிலலை இதனை மூசிரி நீலகண்டனா கி. பி. 750-ககுப பினபு பாடியிருகக வேண்டும அகப்பொருளில களவியற்பகுதிகள எலலாவற்றிற்கும முறையே உதாரணங களா யிருககவும், பராயதசனைப புகழவும பாடினது இக கோவை. இறையனாரகப பொருளுரையில அகப்பொருள நூலிலலாததால இறையவன இந்நூலை அருளிச்செயதார என்று கூறியிருககிறது. அப்போது தொலகாப்பியம் இயற்ற விலலையா? இருந்து எவாககும அகப்படாமல ஒளிந்திருந்ததா? இவவினாககளுககு விடை கொடுகக வழியைக காணோம.

தமிழச்செய்யுள இவவாறு செழித்திருகக வடமொழிக கலவியும் தமிழ நாட்டில உயர்நிலை பெற்றிருந்தது என்றும தமிழா வடமொழியில எவவளவு அழகாயக கவனமசெயதா ரென்றும் சாசனஙகளினின்று மொழி பெயாததிருககும சுலோகஙகளினின்று அறியலாம. வேகவதிநதியை உத யேநதிரச சாசனததில வாணிததிருககுமமுறையும அழகா யிருககும. அதனபொருள — அதனது கரைகளில கமுகு, தெஙகு, மா, பனை, ஹிநதாளம, தாமபூலம, நாகை, புன னைகை, செவவசோகம, குரவகம, மாதவி, காணிகாரம முத லிய மரஙகள் அடாநத சோலைகள நிரமபியிருககின்றன. அநநதி காமததால மயஙகிய மதியையுடைய பெணடிருடலி னின்று உதிரநத மஞசள வாசனையுற றிருநதது.

இதுவுமனறி சஙகராச்சாரியா பாஷ்யததிலும வேதாநத விஷயததைபபற்றி இயற்றிய மறு நூலகளிலும் காவிரியில தணணீா ஓடுவதுபோல தடையறறு மொழிகள ஓடும

பாதங்களில் பணியாதவாகள நாசமுற சஙகரமஙகையில் தனது வாளால் வெற்றி கொண்ட பாணடியன.

நடையைப்பார்த்து ஆனந்திப்பவரெல்லோரும் வடமொழிப் பயிற்சி தென்னாட்டில் எவ்வாறு பரவியதென்று அறிவார். அவர் செய்த வடமொழித் தோத்திரங்களிலுள்ள காவ்யாமிர்தத்தை அனுபவிக்காதவர் யார்? அவைகளைப் பாடக்கேட்டு மனது உருகாதவர் நர லோகத்திலும் இருக்கிறார்களோ?

தந்திவர்மப் போத்தரையன்
(கி. பி. 777 — 830)

இவன் நந்திவர்ம பல்லவ மல்லன் மகன். இவன் தாயின் பெயர் ரேவா. ரேவா என்றால் நருமதைக்குப் பெயர். இவள் இராஷ்டிரகூடர் முதல் மன்னனான தந்திவர்மன் மகள் போலும். பாட்டன் பெயரை இவள் மகனுக்கு வைத்தாள் போலும்.

தந்திவர்மப் போத்தரையன் சிம்மாசனம் ஏறி, 21 வருஷங்களாகுமுன் வெட்டுவித்த சாசனங்கள் பல அகப்பட்டி

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் குளத்தூர் தாலூகா மலையடிப்பட்டியில் உள்ள குகைக்கோயில் மகா மண்டபத்துத் தூணில், 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசய தந்திவர்மற்கு யாண்டு பதினாறுவது விடேல் விடுகுமுத்தரையனாகிய குவாவன் சாத்தனேன் திருவாலத்தூர் மலை தளியாக குடைந்து பட்டாரரைப் பிரதிஷ்டை செய்து'' என்று வெட்டியிருக்கிறது. திருவாலத்தூர் என்பது மலையடிப்பட்டியின் முற்காலத்திய பெயர்.

தந்திவர்மன் தன் தகப்பனைப் போல சோழ தேசத்தில் பல பிரமதேயங்களைத் தானம் செய்தான். அதில் ஒன்று திரிசிராப்பள்ளி தாலூகாவில் காவிரிக்கு வட கரையிலுள்ள

ஆலம்பாககததில் இருநதது. இதனுல இவ வூாகரு முன் காலததில தநதிவர்மமஙகலம் எனறு பெயா. இவ வூரில கைலாசநாத சுவாமி கோயில் எனறு ஒரு கோயில கட்டிஞன். அனறியும் தநதியின பட்டப் பெயரான மாற்பிடுகு எனற பெயரை வைதது மாறபிடுகு ஏரி ஒன்று வெட்டுவிததான். அன்றியும திருமேறறளி யெனற பெருமாள கோயில் கட்டி காஞ்சிபுர சுவாமியான வரதராஜ சுவாமி விக்கிரகமும ஸ்தாபனம் செயதான. இநத ஆலம்பாககம் லாலகுடிக்கு 12-மைல தூரததில உள்ளது.

புதுககோட்டை நாடு குளத்தூா தாலூகா குனறுண்டாா (குகைக்) கோயில் தூண ஒனறில பின வரும கலவெட்டு உண்டு :— 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசய தநதிபோத்தரையறகு யாண்டு 5-வது மாற்பிடுவிஞாாயின போதி அரையர்களடியான் வாலிவடுகனுயின் கலிமூாகக இளவரையன் செய்த குளம்வாலி ஏரி' மாற்பிடுகு எனபது தநதிவர்மனது பட்டப பெயர். மாறர் அலலது எதிரிகளுக்கு இடி போனறவன எனபது பொருள். மாறபிடுகு போதி அரையன எனபவன தநதிவர்மன கீழ் ஆணட குறுநிலமனனன. கலிமூர்ககன எனபவன வடுகனுனதால் அக் காலத்திலகூடத தெலுங்கா தெனனுடு வநது சிற்றரசாாஞா போலும.

திரிசிராபபளளிககு வடககு 12 மைல தூரததில் உளள திருவெளளறை கிராமததில பெரிய கிணறு ஒனறு இவ்வரசன காலததில தோண்டிஞர்கள. அதன மேல உளள கல்வெட்டு பின் வருமாறு :—

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பாரததுவாஜ கோததிரததின வழித்தோனறிய பலலவ திலகுலோறபவன தநதிவாமறகு யாண்டு நானகாவது எடுத்துககொண்டு ஐநதாவது முறறுவிததான. ஆலம்பாகக விசய நலலூழான தம்பி கமபன அரையன்

திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங் கிணறு. இதன் பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்பது. இது நட்சிப் பார் இவ்வூர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவரும்,

நண்டார் காணுவுலகத்திற் காதல் செய்து நில்லாதே
பண்டே பரமன் படைத்தநாள் பார்த்துநின்று நையாதே
தண்ணீர் மூப்பு வந்துன்னைத் தளரச்செய்து நில்லாமுன்
உண்டேல் உண்டு மிககாடு உலக மறிய வைம்மினே.

திரிசிராப்பள்ளிக்கடுத்த உய்யக்கொண்டான் திருமலைச் சாசனங்களில் அவ் வூர்க் கருகிலுள்ள வாய்க்காலுக்கு வைர மேக வாய்க்கால் என்ற பெயரைக் குறித்திருக்கிறது. நந்திவர்மனுக்கு வைரமேகன் என்ற பெய ரிருந்ததால், இந்த வாய்க்காலை இவனே தோண்டினான் போலும். அதற்கு இப்போது உய்யக்கொண்டான் வாய்க்கால் என்று பெயர்.

குடிமல்லம் என்னும் ஊரில் இவனது 49-வது ஆண்டுக் கல்வெட்டு அகப்பட் டிருக்கிறது. "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவி சைய தந்திவிக்கிரமபருமற்கு யாண்டு நாற்பத்தொன்பதா வது விஜயாதித்த மகாவலி வாணராயர் பருதிவி இராஜ்யஞ் செய்யத் திருவிப்பிரமபேடு ஆளுங்கணத்தாருள் கழிய மங் கலங் கிழார் (கழியமங்கலத்துத் தலைவன்) அய்யப் போற்றி யேன் எங்கள் தாம்பனேரியுள்ளே நந்தி குண்டிலான சேறு இவ்வூர் வெள்ளேரிக்கு ஏரிச் செறுவாக வைத்தேன். இதிற் போகங்கொண்டு இவ்வெள்ளேரியிலே குழி குத்தி அட்டுவ தாக வைத்தேன். இத்தருமஞ் சந்திராதித் யகதஞ் செய்வ தாய்த்து. இத்தருமஞ் செலுத்தினார் 1000 அசுவமேதஞ் செய்த பலன் பெறுவார். இதழித்தார் வாரணாசி அழித் தான் பாவத்துப் படுவார். இத்தருமம் ரக்ஷித்தான் அடி என் முடிமேலின."

தந்திப் போத்தரையன் காலத்தில் ஏரிகள், குளங்கள், கால்வாய்கள் பல வெட்டினதாக இந்தச் சாஸனங்களால் அறிகிறோம். ஆனால் இந்த தருமம் சோழ தேசத்தில் அவனது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதியில் இல்லை. ஏனென்றால்,

நந்திவர்மன் அரசாட்சி கொஞ்சம் சென்ற பின்பு வர குணபாண்டியன் அவன் நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்து சோழ்நாட்டைக் கைப்பற்றினான் என்று சொல்லப் போகிறோம். ஆனால் தொண்டைமண்டலத்தின் வட பகுதி தந்திப் போத்தரையன் வசமாய் அவன் இறக்குமளவும் இருந்தது என்று இந்தக் கல்வெட்டினால் அறியலாம்.

இவனது 6-ம் ஆண்டில் செஞ்சிக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள தொந்தூரிலும், 7-ம் ஆண்டு, 9-ம் ஆண்டு, 10-ம் ஆண்டு, 21-ம் ஆண்டுகளில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா உத்தரமல்லூரிலும், 12-ம் ஆண்டில் திருவல்லிக்கேணியிலும், கூரத்திலும் உள்ள கல்வெட்டுகள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. தொந்தூரக் கல்வெட்டில் மாடுகளுக்காக உற்ற சண்டையில் இறந்த உதாரடி, நம்பி யென்றவர்க்காக விண்ணகோவரையர் குன்றனார் பட்டாரியைத் தொழுது, சிங்கபுரநாட்டுக் கீழ்வழி அருவாகூரில் உள்ளோராக்குப் பொன் கொடுத்ததாக இருக்கிறது. உத்தரமல்லூர் சாசனங்களில் தந்திபோத்தரசர் ஆண்டபோது ஒருவன் குளம் வெட்ட நிலம் வாங்கி, வைரமேக தடாகம் வெட்டுவித்து, அதில் அப்போதைக்கப் போது சேறு வெட்டி எறிவதற்காக முதல் வைத்ததாக இருக்கிறது. தந்திவர்மனுக்கு வைரமேகன் என்று ஒரு பெயருண்டு என்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறது. திருமங்கைமன்னன் “மன்னவன் தொண்டையர்கோன் வணங்கும் நீள் முடியாமாலை வைரமேகன் தன் வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி” என்று பாடியதால் இது விளங்கும்.

திருவல்லிகேணிச் சாசனத்தால் குலங்கிழார் * கோயில் நிலத்தில் ஒரு பகுதியை ஒற்றிவைத்து, அதன் வருமபடியில் 45 காடி நெல் குறைந்து போனதால், அதற்குப் பதிலாக 30 காடி நெல்லும் 5 கழஞ்சு பொன்னும், புகழ்த்துணை விசையரசன் தானம் செய்தான். இதற்கு நாள் ஒன்றுக்கு 5 நாழி நெல் வட்டி; அதை இரண்டு நாழி அரிசியாகக் கித்தியம் நிவேதனம் செய்வதென்று ஏற்பாடு. ஆகையால் 45 காடிக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு $18\frac{3}{4}$ கலம் அந்தக் காலத்தில் வட்டி யென்று தெரியவருகிறது.

இராஷ்டிர வம்சத்தை நிலைநிறுத்தின தந்திவர்ம மகாராஜா இறந்தபோது அவனமாமன கிருஷ்ணன அரசனானன். இந்தக் கிருஷ்ணன் சளுக்க வம்சத்தை அழித்தான. இவன் ஏலாபுரம (எலலோரா) என்று நிஜாம் இராஜ்யத்தில் அவரங்காபாத் தாலுகாவில் உள்ள ஒரு மலையில் உலகத்திலுள்ள கோயில்களைவிட மிக அழகிய தென்றுகீர்த்தி பெற்ற கைலாச நாதசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தான். இவன் இறந்தபின்னர் (கி. பி. 780-இல்) இவன புத்திரர் கோவிந்தனும் துருவனும் போர் செய்தார்கள். இந்தப் போரில் தந்திப போத்தரையன கோவிந்தனுக்கு உதவி புரிந்தான. எனினும் துருவனே ஜயித்தான. துருவன கி. பி. 790.-இல் இறந்தபோது, அவன் மகன கோவிந்தன அரசனானன். இந்தக் கோவிந்தனுக்கு ஜகத்துங்கனென்றும் பெயருண்டு, இவவாறு தந்திப போத்தரையனது எதிரிகள ஜயித்ததால், இப்பல்லவன பலம குறைந்தது இதனுற போலும். கி. பி. 800 முதல இவனது சாசனங்களை அதிகமாய்க் காணேம். அனறியும தெனனட்டிலிருந்து மற்ருேர் பகைவன் தந்திப போத்தரையனுக்குத தோனறினன.

---

* எனருல கோயில வேலையை நடத்துவோர், பட்டாரிகை யெனனும் வடமொழி பட்டாரி யென்ருகிப பிடாரியென்ருயிற்று.*

இந்த எதிரி வரகுண பாண்டிய மகாராஜா, பராந்தக மாறஞ் சடையனது பேரன். இவனும் மாறஞ்சடையன் என்ற பெயர் பெற்றவன். கி. பி. 800 முதல் 825 வரையில் இவனது கல்வெட்டுகள் தமிழ் நாட்டில் எங்கும், சோழ மண்டலத்தில் அதிகமாயும் கிடைக்கின்றன. இராமநாதபுரத்தில் கிடைக்கும் கல்வெட்டில் மாறஞ்சடையன் வரகுண மகாராஜா சோழதேசத்தில் உள்ள இடவை நகரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் இராஜேந்திர சிங்கவள நாடென்று பெயரிட்ட சோழதேசப் பகுதியிலுள்ள மண்ணி நாட்டில் இடவை இருக்கிறது. இதற் கருகில் இப்போது திருவிசலூர் என்னும் கிராமத்திலும், தஞ்சாவூருக்கடுத்த தில்லைஸ்தானத்திலும் மாறஞ்சடைய வரகுணனது கல்வெட்டுகளுண்டு. அன்றியும் திருச்சிராப்பள்ளி மலைமேலுள்ள குகைக் கோயிலில் இவனது 7-ம் ஆண்டில் வெட்டின கல்வெட்டுண்டு. அதில் சிற்றம்பர் (என்னும் சிராப்பள்ளி) திருமலைப் பட்டாரருக்கு (மலைக்கோயில் கடவுளுக்கு) 25 கழஞ்சு பொன்னைக் கொண்டு 4 நந்தாவிளக்குகளும் 5 வேறு விளக்குகளும் எரிக்கத் தானம் செய்தான். அன்றியும் அந்தக் கல்வெட்டில் தான் சூரிய சந்திர வம்ச சிகாமணி யென்று எழுதியிருப்பதால் அவன் தாய் சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சோழ குலத்தில் பிறந்தவளென்று நினைக்கலாம். இந்தத் தானம் கொடுத்தபோது வரகுணன் தஞ்சாவூருக் கருகிலுள்ள நியமம் கிராமத்திலிருந்ததாகவும், வேம்பில் என்னும் ஊரைப் பிடித்துக்கொண்டு, அதிலிருந்த கோட்டை மதில்களை இடித்து விட்டதாகவும் சொல்லியிருக்கின்றன. வேம்பில் என்றால் வேம்பத்தூர் என்கிற திருவிசலூர். வரகுணன் கல்வெட்டுகள் சோழநாடு முழுவதும் அகப்படுவ

தால் அது வரகுணன் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது என்று தீர்மானஞ் செய்யலாம். பின்பு தொண்டை நாட்டுக்குள் புகுந்தான் இவனது 16-ம் ஆண்டில் கொடுத்த வட்டெழுத்தில் எழுதிய அம்பாசமுத்திரம் சாசனம் தொண்டை நாட்டில் பெண்ணை யாற்றங்கரையிலுள்ள அரைசூரில் இவன் வீற்றிருந்தபோது கொடுக்கப்பட்டது. ஆகையால் தொண்டை நாட்டின் பகுதி யொன்றையும் வரகுணன் கைப்பற்றினனென்று தெரிகிறது. ஆகையால் இவனுக்குச் சோழநாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் மதுரையுடன் சேர்த்தவன் என்ற பெயர் பிறந்தது

சமய நிலை

அறுபத்துமூவரில் கடைசியிலிருந்தவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவர் மதுரையில் சுந்தரப் பெருமானைச் சேவிக்கச் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் போனபோது, பாண்டிய மகாராஜாவானவன் தன் மகளை மணந்த சோழனையும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், சேரமான் பெருமானையும் உபசரித்தானென்றும், மூவேந்தரும் நாயனாருடன் சுவாமி தரிசனம் செய்தாரென்றும் பெரிய புராண வசனத்தில் ஒரு கதையுண்டு. இப்பாண்டியன் வரகுணனே. வரகுணனுக்கு முன்னிருந்த பாண்டியனான நெடுஞ்சடையன் பரம வைஷ்ணவன். இவன் பின் வந்த ஏகவீர சடையன் மாறனும் விஷ்ணு பக்தன். இவர் நடுவிலிருந்த வரகுணனே சைவன். திருச்சிராப்பள்ளிக் குகைக் கோயில் கல்வெட்டில் சிவனைத் துதிசெய்து மலைமேலுள்ள சிவனுக்குத் தானம் செய்தான். இதுவுமன்றி வரகுணன் காலத்துக்கு முன்னிருந்த சேரசோழரும் பாண்டியர்க்கு எதிரிகளாய்ப் போர் செய்தவர்கள். வரகுணன் தென்னாடெல்லாம் செல்வாக்கு உயர்ந்து ஆண்ட

த்தால் சேரரும் இதனைத் தலைநகரத்துக்கு வருமாறு பண்டியனுக்கு அடங்கியிருந்தார். இந்த இரு காரணங்களால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை ஆதரித்தவன் வரகுணனென்று நிச்சயிக்கலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்முடைய தேவாரங்களில் அடிக்கடி திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர் இவ்விருவரையும் பற்றிக் கூறுவர். அன்றியும் சுந்தரமூர்த்திகள் பல தமிழ் நூல்கள் தோன்றிப் புலவுதற்குக் காரணமாயிருந்தவர். இவர் இயற்றிய திருத்தொண்டத் தொகையை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் நம்பியாண்டார் அந்தாதி பாடினார். இவ்விரு நூல்களையும் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரிய புராணம் பாடினார். சைவத்து பதினோரும் திருமுறையி லுள்ள பல பிரபந்தங்கள் தோன்றியதற்கும் இவர் நூல்தான் ஆதாரம். ஆகவே சுந்தரமூர்த்திகள் தமிழையும் சைவத்தையும் ஒருங்கே வளர்த்த பெரியார்.

இவர் நடு நாட்டில் பிறந்தவர், ஆதி சைவகுலத்தார். ஆதி சைவரென்றால் சிவாலயங்களில் பூஜை செய்யும் குருக்கள்மார். சுந்தரர் தென்னாடு முற்றும் சென்று ஆங்காங்குள்ள க்ஷேத்திரங்களில் பாசுரங்கள் பாடினார். திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில் சேரநாட்டில் சைவத்திருப்பதிகள் கொஞ்சமே. சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திற்குள் பல உண்டாயின. அவைகளுக்குப் போய் சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம் பாடினார். அப்பர், ஞானசம்பந்தர் தேவாரங்களிலில்லாத 22 க்ஷேத்திரங்களை சுந்தரர் பாடினார். அவைகளில் சேரநாட்டுத் திருவஞ்சைக்களத்திலுள்ள சுவாமியை "மலைக்கு நிகரொப்பன வன்திரைகள் வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டலைக்குங் கடலங்கரை மேன்மகோதையணியார் பொழில் வஞ்சைக்களத்தப்பனே" என்று பாடினார்.

சுந்தரமூர்த்திகள் சோழநாட்டில் ஆண்ட சிறு மன்னன் ஒருவன் கழுத்தில் அணிந்துகொண் டிருந்த ஆரமானது காவிரியில் கழன்றுவிழ, அதைச் சிவபெருமானே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அது அப்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் கொள்ளும் குடத்தில் கிடந்ததைப் பின்வரும் பாட்டில் தெரிவிக்கிறார்.

தாரமாகிய பொன்னித் தண்டுறையாடி விழுத்து
நீரினின்றடி போற்றி நின்மலா கொள்ளென வாங்கே
யாரங் கொண்ட வெம்மானைக் காவுடையாதியை நாளு
மீரமுள்ளவர் நாளுமெம்மை யாளுடையாரே

உலக வியல்பை உள்ளது உள்ளவாறே கூறும் வழக்கமுடையவர் சுந்தரமூர்த்திகள். மக்கள் உயிருடனிருக்கும்போது எல்லோரும் போற்றுவர்; இறந்தவுடனே பலரும் தூற்றுவராதலால் செய்யவேண்டியவைகளை அவ்வப்பொழுதே செய்யவேண்டுமென்று பாடினார்.

செத்தபோதினின் முன்னின்று நம்மைச்
சிலர்கள் கூடிச்சிரிப்பதன் முன்னம்
வைத்த சிந்தையுண்டே மனமுண்டே
மதியுண்டே விதியின் பயனுண்டே
முத்தனெங்கள் பிரானென்று வானோர்
தொழநின்ற திமிலேறுடையானை
யத்தனெந்தை பிரானெம்பிரானை யாரூரானை
மறக்கலுமாமே

பொன்னி = காவிரி, தண் துறை = குளிர்ந்த துறை, நீரினின்று = ஜலத்தில் நின்று, நின்மல = கடவுளே, ஆரம் = மாலை, முத்தன் = மேலோன், பிரான் = தலைவன், வானோர் = தேவர், அத்தன் = தலைவன்.

மற்றொரு இடத்தில்,

ஏலம் மிலவங்க மெழிற்கனக
மிகவுந் திவருந நிவவின கரைமே
னீலமமலாப பொயகையி லனனமலி
நெல வாயிலரததுறை யாதொரு நெல்
வாலூனற வருநதது முடமபிதனை
மகிழாததுக மலநதேனினியா
ஞலா நிழலில மாயமாரா வடியேனுயயப
பொவதொா நறல சொலலே

ஆலயததுககுச செலவதைபபறறி,

தோறறமுணடேன மாணமுணடு துயாமனை வாழககை
மாறறமுணடேல வஞசமுணடு நெஞசமனததிரே
நீறறரேறறா நீலகணடா நிறைபுனனீா சடைமே
லேறறா கோயிலெதிரகொள பாடியெனப தடைவோமே.

பறவைகள பாடுவதைபபறறி,

பததாததாம பலாபாடி னனறும் பழமபதி
பொநதிலாநதைகள பாட்டறுபபுனவாயிலே, என்றும,
காடேன ரிகவாலிது காரிகையஞசக
கூடிபபொநதிலாநதைகள கூகைகுழற, என்றும,

கனகம = பொன, உநதி = அளளிககொண்டு, நிவவெனபது = ஒரு நதி, நெலவாலூனற வருததும உடமபு = நெல்லின் முனை யூன்றுவதால வருநதும உடமபு, அலநதேன = வருநதினேன், சூழல் = சூழ்சசி, நீற்றா = விபூதியையணிநதவா, ஏறறா = ரிஷபத் தையுடையவா, நிறைபுனல நீள்சடைமேல் ஏற்றா = நிறைந்த புனலையுடைய கஙகையைச சடையிலுடையவா, பொநதில் = மரப் பொந்துகளில், பாட்டறு = பாட்டு ஓயாத, கூகை = ஒரு பறவை.

கற்றிலாதானைக் கற்று நல்லனே
 காமதேவனை யொக்குமே
முத்திலாதானை முத்தனே யென்று
 மொழியினுங் கொடுப்பாரில்லை
பொத்திலாந்தைகள் பாட்டறாப்
 புகலூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அத்தனாய அமருலகமாள வதற்கியாது
 மையுறவில்லையே.

என்றும் பாடியுள்ளார்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒருவர் நாரையின் மூக்கு பனங் கிழங்கைப் பிளந்தது போன்றிருக்கு மென்றார். சுந்தரரோ அதன் காலைப்பற்றி, 'தினைத் தாளன்ன செங்கானாரை சேருந் திருவாரூர்' என்றார்.

நீதியி லொன்றும் வழுவேன் நிட்கண்டகஞ்
 செய்து வாழ்வேன்
வேதியர் தம்மை வெகுளேன்
 வெகுண்டவர்க்குந் துணையாகேன்
சோதியிற் சோதி யெம்மானைச்
 சுண்ண வெண்ணீறணிந்திட்ட
ஆதியிருப்பது மாரூரவ ரெம்மையுமாள்
 வரோகேளீர்.

முத்திலாதானை முத்தனே என்று மொழியினும் = சிறப்பில்லாதவனைச் சிறந்தவனே என்று கூறினும், அத்தனாய = தலைவனாய், அமருலகம் = தேவருலகம், ஐயுறவில்லை = சந்தேகமில்லை, தினைத்தாள் = தினைச் செடியின் தண்டு, ஆதி = முதல்வன் ஆள்வரோ = ஆட்கொள்வரோ.

இப்பாசுரத்தில், 'வேதியர் தம்மை வெருளேன், வெருண்டவர்க்கு துணையாகேன்' என்று சுந்தரமூர்த்திகள் தந்த ஆணை கவனிக்கத்தக்கது. இவர் காலத்தில் வேதியர்க்கும் மற்றவர்க்கும் பகையின்றி யிருந்ததாலும், வேதியர் சிறந்திருந்ததாலும் இவ்வாறு கூறினார்.

திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் சமணர்களைப் பற்றிப் பல இடங்களில் கடிந்து கூறியுள்ளார். ஆனால், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரோ, அவர் வீருவர்களைப் போன்று சமணரையும் சாக்கியரையும் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஏனெனில், இவர் காலத்தில் அம் மதங்கள் ஒடுங்கி நாடெல்லாம் சைவ, வைஷ்ணவமுமே, நிகழ்காலத்தில் இருப்பது போல நிரம்பி யிருந்தன; எவரோ சிலர் சமணர், சாக்கியரிருந்தாரே யன்றி, அதிகமா யில்லை யென்று நிச்சயிக்கலாம்.

2. நந்திப்போத்தரையன்

(கி. பி. 830 — 854.)

நந்திப்போத்தரையன் மகன். நந்தியின் தாய் கதம்ப அரசர் குலத்தில் பிறந்த அக்களநிம்மடி. அவன் இளமையிலே அரசு பெற்றான். இந்தத் தந்தை தந்திவர்மனிருந்த போது வரகுண பாண்டியன் தொண்டை நாட்டில் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள அரைசூரில் வீற்றிருந்தான் என்றும். வரகுணனை நந்தி எதிர்த்துச் சென்றான், சென்று வந்தவாசி தாலூகாவில் உள்ள தெள்ளாற்றில் வரகுணனைத் தோற்கடித்தான். அதனால் அவனுக்குத் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்தியென்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பின்பு வரகுணனைப் பின்தொடர்ந்து, மறு போர்களி

ஜும் ஜயித்து, சோழமண்டலம் முழுவதையும் மறுபடியும் பல்லவ ராஜ்யமாகச் செய்து கொண்டான. அது முதல் கி. பி. 854-ம் வருஷம் வரையில சமாதானமாய இருநது நாட்டைச் செவவையாக ஆண்டான.

நநதிவாமன தமிழ்க கவிகளை அதிகமாய ஆதரிததாக கத தெரியவருகிறது. அதனால இவனை நாயகனுகக் கொணடு ஒரு கவி ஒரு கலமபகம பாடினை. இதறகு நநதிககலம் பகம் எனறு பெயா. அதில இவனை 'மலலைவேநதன' 'மயிலை காவலன,' பலலவர் தோனறல பைநதார் நநதி,' 'அமரா கோமான அடுபோாநநதி,' 'அவனி நாராயணை' 'விடேல விடுகு,' எனறு புகழநதிருககிறது.

இவன செலவாககு பரவியிருநத நாடுகளைக குறிதது,

'செஞசாலிவயல படாகாவிரி சூழ்திரு நாடுடை நநதி,'
'கரைபொருது இழிதரு காவிரி வளநாடா,'
'வடவேஙகட நாடுடை மனனா பிரான,'
'தமிழ்த தெனறல புகுநது உலவும் சேரநாடா',
'விணதொருதணகிரி அளவும விரனுசெலலும விடேல விடுகு',

எனறும் பாடி யிருககிறது.

இனனும மலலை முககியத துறைமுகமாயிருநதது. மயிலை பல்லவாககு இரணடாம தலைநகரம, மயிலை எனறால, இபபோது செனனபட்டணம எனபதே, சாலி = நெல, காவிரி சூழதிரு நாடு = சோழநாடு, மனனா பிரான = மனனா தலைவன, தமிழ்த தெனறல = தமிழ் நாட்டிலிருநது வரும தெனறல, விடேல விடுகு = நநதி மன்னரின பட்டப பெயா.

இவன் போர்ததிறத்தைக் காட்ட, நநதிககலமபகத்தி லிருந்து மேறகோள ஒனறு வரைவாம்.

தெனனவா கோனறன குறும்பில செருநா சூழ்நத
சுரிகையினப பகைவருடல துணடம ஆககித துயில
உணாநதவல ஆணமைத தொணடை வேநதே
அமா வெளளாறறு மேவலா கடநத செருவேல

அமரில **தெள்ளாறு** அஞசிய தெநநாக
தரசாகள திரளபோலும
கூடாா படையாறு சாயப**பழையாறு** வெனறன
செமபியா தெனனா சோா எதிாவநது மாய.

தெளளாறறெறிநத கோவிசய நநதிவிககிரமபபோத் தரையன தமிழக கலவியில சிறநதவன. 'தொலலைநூல் வரம்பு முழுதுங்கணடான நநதி', எனறும, 'பைநதமிழை ஆய்கினற கோன நநதி', எனறும, இவனது புகழை **நந்திக் கலம்பகத்தில** கூறியிருககிறது தமிழப புலவர்களை மிக ஆதரித்தான எனபதறகு,

'புலவரைப புறஙகணட புகழசோகோ,'

'தஙகைப பூபாலனமேல தணகோவைபாடி
அடஙகைப பூபால ராஜல',

பாணடிய மனனா போாவீரா சூழ்நத உடைவாளாற் செய் யும் போரில வலல பகைவா உடல துணடு பட, தூககததினினறும் தெளிநத மிகுநத ஆணமையை யுடைய தொண்டை நாட்டு அரசே, தெளளாறு = ஓா ஊா, படையாறு = பகைககூடடம, செமபியா = சோழா, தெனனா = பாணடியா.

புலவரை ஆதரிபபதால உணடாகும புகழ.

அரசன்மேல கோவைநூலபாடி பரிசிலபெற்ற அரசராயினர்.

'செங்கைமுகில் அனையகொடைச் செம்பொன்
மேகதியாகி எனும் நந்தி',

என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

பின்னும்,

'வானுறு மதியமடைந்ததுன வதனம்
கானுறு புலியை யடைந்ததுன வீரம்
கற்பக மடைந்ததுன கரங்கள்',

என்று பாடியுள்ளது.

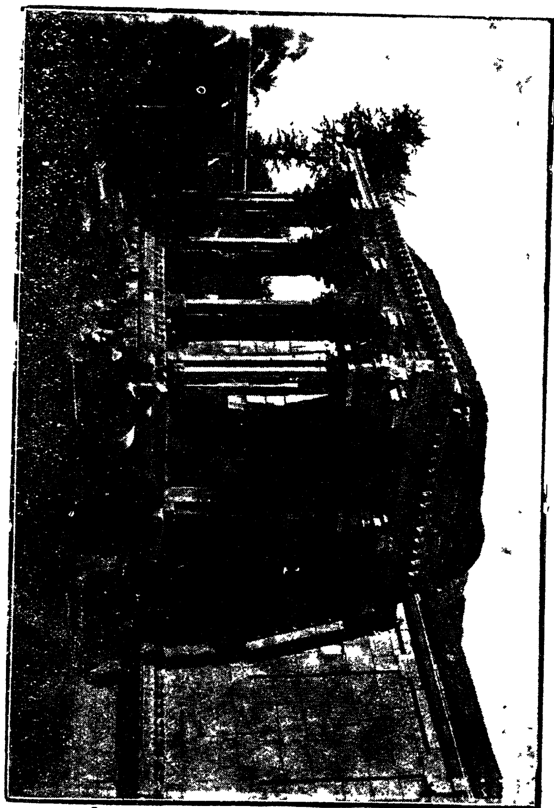
நந்தியின் காலத்துக் கவிகளில் மிகப் பெரியார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். இவர் பாரதக்கதையை வெண்பா வாய்ப் பாடினார். அதனது உத்தியோகபருவம் முதலில்,

வண்மையால் கல்வியால் மாபலத்தால் ஆள்வினையால்
உண்மையால் பாரால் உரிமையால்—திண்மையால்
தோவேந்தா வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றனொடு
யாரேந்தா ஏற்பார் எதிர்

என்றிருக்கிறார்.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரை மூன்றும் சங்கப் புலவரி லொருவர் என்று சிலர் கூறுவர். மூன்றும் சங்கம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையில் நிகழ்ந்ததென்று நமபுவதற்கு இடமில்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சமணம் குறைந்து, சைவம், வைஷ்ணவம் உயர்ந்து, அகப்பொருள் புறப

முகில்=மேகம், மேகதியாகி=மேகம்போன்று தியாகஞ் செய்யும் நந்தி, வண்மை=ஈகை, ஆள்வினை = காரியத்தைச் செய்யும் வகை, திண்மை=கலங்காமை, நந்தியைப் பல குணங் களினும் ஒத்தவர் ஒருவரும் இலரெனபதாம்.

பொருள் சுவைகளில் ஊக்கம் குன்றி, பக்தி மிகுவதற்கு முன்னமே சங்க காலமும் முடிந்துவிட்டது. பாண்டியர் சாசனங்களில் சங்கத்தைப்பற்றி ஒன்று மில்லாததால், அச் சாசனங்கள் பிறக்கு முன்னமே, மூன்றாஞ் சங்கம் முடிந்து விட்டதுபோலும் ஆகையால் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் சங்கப் புலவர் அல்லர். ஆனால் அவர் காலத்தில் மக்கள் மறந்து போகாதிருந்த சங்கச் செய்யுள்களையும் புறம், அகம், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, முதலிய தொகைகளாகத் தொகுத்து, அவைகட்குப் பாயிரம் பாடினார்.

தெள்ளாற் றெறிந்த நந்தியின் காலத்துச் சாசனங்கள் பல அகப்பட் டிருக்கின்றன. அதில் முக்கியமானது வேலூர்ப் பாளையம் சாசனம். இது "கோவிசை நந்திவர் மற்கு யாண்டு ஆறுவது சோழ மகாராஜர் விண்ணப்பத்தால்" அளித்தது. இந்தச் சோழன் பெயர் குமாராங்குசன். வேலூர்ப் பாளையம் எனனும் கிராமம் அரக்குணத்துக்கு ஏழு மைல் துள்ளது. இச் சாசனத்தில் பல்லவ வம்சம் விஷ்ணுவுடன் ஆரம்பித்து, நந்திவரையில் வந்ததாய் எழுதியிருக்கிறது. அன்றியும், எங்கும் பெயர் கேள்விப்படாத பல அரசர் பெயர்களை நந்தியின் முன்னோர்களில் சேர்த்திருக்கிறது.

வேலூர்ப் பாளையச் சாசனத்தால் செங்கல்பட்டு ஜில்லா பொன்னேரி தாலூகா, "புறழக் கோட்டத்து நாயறு நாட்டுத் திருக்காட்டுப் பள்ளிப் பஞசவரம் ஆயிரககாடி" தானமாய்க் கொடுப்பட்டது. இதிலுள்ள "பரிகாரம நாட்டாட்சியும், ஊராட்சியும், புரவு பொன்னும், திருமுக்காணமும், வட்டி நாழியும, புதாழியும, தட்டு காயமும, ஈழம பூட்சியும், இடைப பூட்சியும், மனறு பாடும, தரகும, தறுக்கூறையும், கூலமும், நல்லாவும், நல்லெருதும், நல்லாடும், நாடுகாவ

னும், ஊடுபோகவும், கல்லாணக்காணமும், குசக்காணமும், பறைக்காணமும்.'' அவ்வூர்க் கோயிலிலுள்ள மகாதேவர்க்குத் தேவ தானம். சாசனத்தால் கொடுத்த உரிமைகள்— "சுட்டோட்டால் மாடமாளிகை எடுக்கப் பெறுவதாகவும், தமனகமும் இருவேலியும் செங்கழுநீரும் உள்ளியும் நடைப்பெறுவதாகவும், கால் தெங்கிடப் பெறுவதாகவும், இவ்வூரெல்லை உள்ளிட்ட தங்கும் பணியும் இவர்கள் மன்னின்றி ஈழ வேரறப் பெறுதாகவும்.' இச் சாசனத்தைத் தவிர, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாக்களில் உள்ள கிராமங்களான திருவெள்ளறை, நிலலை ஸ்தானம், செந்தலை, கோவிலடி, திருப்பாராய்த்துறை முதலிய பல ஊர்களில் இவனது கல்வெட்டுகள் காணப்பெறும்.

நந்திபோத்தரையன் காலத்தில் சோழ நாடு முழுவதும் பல்லவ ராஜ்யத்துடன் கலந்திருந்தது. கும்பகோணத்துக் கருகிலுள்ள திருநாகேசுவரம் என்ற ஊருக்கு முன்பு குமாரமார்த்தாண்டபுரம் என்று பெயருண்டு. குமாரமார்த்தாண்டன் என்பது நந்திபோத்தரையனுக்கு ஒரு பெயருண்டு. ஆதலால் அவ்வூரை நந்திவர்மன் பிரம தேயமாகக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். இவ்வூரில் அப்போது மிலாடுடையார் பள்ளி என்ற ஒருகோயில் இருந்தது. மிலாடுடையார் என்பது மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்ற சிவனடியார் பெயர்.

இதுவுமன்றி நந்திவர்மன் திருச்சிராப்பள்ளிக் கடுத்த திருக்கற்குடி யென்னும் உய்யக்கொண்டான் திருமலையைச் சுற்றியுள்ள நிலத்தை நான்குவேதமும் பயின்ற பிராமணர்களுக்கும் பிரமதேயமாய் அளித்தான். அது முதல் அவ்வூருக்கு நந்திவர்ம சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இத்தகைய தானங்கள் நந்திவர்மன் இன்னும் பல செய்திருக்கவேண்டும்.

அவ்வூர்ச் சாசனங்களில் 'விட்டேல் விடுகுகல்' என்று மொழி உண்டு. இதனால் நிறுக்கும் நிறைகளை இப்போது இராஜாங்கத்தார் பரீட்சை செய்வதுபோல அப்போதும் செய்து வந்தார்கள் என்று அறியலாம். விட்டேல் விடுகு என்பது நந்தியின் பட்டப்பெயர். ஆகையால் இந்த விட்டேல் விடுகுகல் என்ற நிறையை அவனே சீர்திருத்தி ஏற்பாடு செய்தான் என்று ஊகிக்கவேண்டியது.

திண்டிவனம் தாலுகாவில் கிளியனூர் என்ற கிராமம் இருக்கிறது. நந்திவர்மன் காலத்தில் அந்த நாட்டுக்கு ஒய்மா நாடு என்று பெயர். அங்கே திகைத்திறலார் என்றவர் நந்திவர்மற்கு யாண்டு 3-வதில் திகைத்திறல் விஷ்ணுக் கிருகம் ஒன்று கட்டினார்.

அன்றியும் திருவல்லத்துப் பில்வநாத சுவாமி கோயில் மகாமண்டபத்தில் விசைய நந்திவிக்கிரமன் 17-ம் ஆண்டில் அளித்த சாசனமொன்று கல்லில் வெட்டியிருந்தது. பிற்காலத்தில் மண்டபத்தை இடித்துக் கல்வெட்டைத் திரும்பி வெட்டினார்கள். இதில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குப் பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால் இதை முழுவதையும் எழுதாது முறையிலுள்ள சில தப்புகளை மாத்திரம் திருத்தி வரைவாம்:—ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திருமண்டபம் பிழிச்சு செய்விப்பவற்கு முன்புள்ள சிலாலேகைப்படி, கோவிஜய நந்தி விக்கிரம பன்மற்கு யாண்டு 17-வது படுவூர்க்கோட்டத்து மீயாறு நாட்டுத் தீக்காலி வல்லமுடைய பரமேச்வரர்க்கு இன்றொடு ஐம்பூணியும் விளத்தூரும் இத்தேவர் தேவதானம். அமருந்நிமங்கலமும் விட்டேல் விடுகு விக்கிரமாதித்தச் சதுர்வேதி மங்கலமெனவும் பேரால் ஏகபோகமாக மாவலிவாண ராயனை விக்கிரமாதித்த ராயவாண ராயன் விண்ணப்பத்தாலும், காடுவெட்டிப் பேரையன் ஆணத்தியாலும்,

னகக்கிராமமாக்கி, இவ்வமருன்றி மங்கலம்முன் இத் தீக்காலி வல்லமுடைய பரமேச்வரர்க்கு இறுத்துவருகின்ற ஜ இரண்டாயிரக்காடியும் பொன் இருபத்தின் கழஞ்சும் இவ் விடேல் விடுகு விக்கிரமாதித்தச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் இறுப்பாராகவும். இந் நெல்லில் திருவமிர்துக்கு நெல்லு அறுநூற்றுக்காடியும் திருவுண்ணாழிகை யுள்ளார் ஆதி துப்பு ஆசரிக்கும் சிவப்பிராமணர்களுக்கு நெல்லு ஐந்நூற்றுக்காடியும், திருப்பள்ளித் தாமம் கறிப்பார்க்கும் திருப்பதியம் பாடுவாருள்ளிட்ட பல பணி செய்வார்க்கு நெல்லு நானூற்றுக்காடியும், திருநந்தா விளக்குக்கும், திருமெய்ப்பூச்சுக்கும், சிராரிக்கும், மற்றும் கண்டஸ்புடித நவகர்மாதிகளுக்கும், ஆகப்பொன் இருபதின் கழஞ்சும் ஆக இந் நெல்லும் இப் பொன்னும் இத் தேவர்க்கு சந்திராதித்த வல் இறுப்பார்களாகவும் இப்பரிசு நிவந்தமாகச் செய்து கொடுத்தோம். இத் தர்மம் பன்மாஹேச்வர ரக்ஷை. இச்சாசனத்தால் திருப்பதிகம் என்கிற தேவாரம் பாடுவது கோயில்களில் ஏற்பட்டது என்று அறியலாம்.

பல்லவமல்லன் இறந்தது முதல், சாசனங்களில் சோழர் என்ற பெயர் அடிக்கடி வருகிறது. முத்தரையர் பலம் குன்றி, தஞ்சையில் சோழர் தம் ஆட்சியை நாட்ட முயற்சி ஆரம்பித்தார் போலும் நந்தியின் காலத்தில் ஆண்ட முத்தரையர் விடேல் விடுகு முத்தரையனும் அவன் மகன் சாத்தம்பழியிலியும். சாத்தம் பழியிலி புதுக

‘ஜ’ என்றால் நெல்லுக்கு ஒரு குறி, இறுத்தல் = செலுத்துதல் (வரி செலுத்துதல்), திருவமிர்து = நைவேத்தியம், துப்பு ஆசரிக்கும் = உணவு தயாரிக்கும், திருப்பள்ளித்தாமம் = மாலை, திருப்பதிகம் = தேவாரம் திருவாசகம் முதலாகிய பதிகங்கள், நந்தா விளக்கு = அணையாத விளக்கு.

கோட்டை நாட்டிலுள்ள நார்த்தா மலையில் ஒரு கோயில் கட்டினான். இவனுக்குப் பின் முத்தரையர் ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை.

தெள்ளாறெறிந்த நந்தி இறந்தவகையைப்பற்றி ஒரு கதையுண்டு. இவன் பொருளை யாசிப்பவர்க்குச் செலவு செய்தலில் பொறாது இவனைக் கொலைபுரிய எண்ணிய இவன் சகோதரன் வசையாகக் கலம்பகம்பாடி ஒரு புலவனை அரசனது ஏகாந்தத் தலத்துச்சுவரில் தொளையிட்டு, அதன் வழியாய்க் கலம்பகத்திலிருந்து ஒரு பாட்டைப் பாடி, ஓடிவிடச்செய்தான். அரசனும் கலம்பகம் முழுவதும் கேட்க வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டிருக்கும் நாளில், ஒருபொழுது நகரை வலம்வரத் தாசி யொருத்தி இச்செய்யுளை வீணையில் பாடக்கேட்டான். சுடலையளவு பந்தல்கள் போடச் செய்வித்துத் தாசி ஒவ்வொரு பந்தலில் ஒவ்வொரு பாட்டைப் பாடக்கேட்டு வருகையில், அப்பந்தல்கள் தீப்பற்றக் கண்டும், மனஞ்சலியாது, நூறாவது செய்யுளைக் கேட்க ஆவல்கொண்டு சிதைமேலிருந்து,

வானுறுமதியை யடைந்த துன்வதனம்
　　வையகமடைந்த துன் கீர்த்தி,
கானுறு புலியை யடைந்தது உன்வீரம்
　　கற்பக மடைந்தன கரங்கள்,
தேனுறு மலராளரியிடஞ் சேர்ந்தாள்
　　செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி,
யானு மென்கவியு மெவ்விடம் புகுவோம்
　　எந்தையே நந்தி நாயகனே.

என, இதைக்கேட்டுச் சிதை தீப்பற்ற உயிர் நீங்கினான்.

சமய நிலை

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இக்காலத்தி லிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் அவர் பாடிய திருவாசக நடை சங்கச் செய்யுள் நடைபோலில்லை, வடமொழிச் சொற்களும் நிறைந்துள்ளது. அன்றியும் இவரை அறுபத்து மூவரில் சேர்க்கவில்லை. இவர் பாட்டுக்களைத் தேவாரமென்று சொல்வதில்லை. அன்றியும், இவர் கதையில் சோழர் பெயர் வரவில்லை. ஆகையால் பாண்டியர் உயர் நிலையிலிருந்து சோழர் ஆட்சி உறையூரில் அழிந்து, மீண்டும் அச்சோழர் ஆட்சி, தஞ்சாவூரில் உண்டாகாத காலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அன்றியும் இவர் பாடிய **திருச்சிற்றம்பலக்கோவை**யில் வரகுணன் பெயர் 306, 327-ம் பாட்டுகளில் வந்திருக்கிறது. இவ்வரகுணன் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொண்டைநாட்டையும், சோழநாட்டையும் மதுரையுடன் சேர்த்த மாறஞ்சடையனே. இக்காரணங்களால் மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இவரது திருவாசகம் புலவர்க்கும், மற்றவர்க்கும் சுவைதரும் காவியம். இதில் சிவனது லீலைகளை மிகப் புகழ்ந்திருக்கிறார்; அப்புகழ் சிறுவர் சிறுமியர் ஆட்டங்களில் வழங்குமாறு பாடியது, எனினும் அளவற்ற பக்தி மனதில் ஊறுமாறும், எளிய, இனிய நடையுடைத்தாயது. இதைக் காட்டச் சில மேற்கோள்கள் கொடுப்போம்.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
தீர்த்தன்! நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன்! இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோரும்
காத்தும், படைத்தும், கரந்தும், விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி, வளைசிலம்ப வார்கலைகள்,

ஆர்த்த = நெருங்கி, தில்லை = தில்லை மரங்கள் அடர்ந்த காடு, குவலயம் = பூமி, கரந்தும் = மறைந்தும்.

ஆரபபரவஞ செயய, அணிகுழலமேல வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும பொய்கை குடைநதுடையான பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

கைஆர் வளைசிலம்பக காதார குழைஆட
மைஆர குழலபுரளத தேனபாய வணடொலிபபச்
செயயானை வெணணீ றணிநதானைச சோநதறியாக
கையானை எஙகுஞ செறிநதானை அன்பாகரு
மெய்யானை அலலாதாரக கலலாத வேதியனை
ஐயா றமாநதானைப பாடிதுஙகாண அமமானாய.

வையகமெலலாம உரலதாக மாமேரு எனனும்
உலககை நாடடி
மெய எனும மஞசணிறைய வடடிமேதகு
தெனனன பெருநதுறையான
செயய திருவடி பாடிபபாடிச செமபொன
உலககை வலககைபறறி
ஐயன அணிதிலலை வாணனுககே ஆடபபொற
சுணணம இடிததுநாமே.

கரணஙகள எலலாம கடநதுநினற கறைமிடறறன
சரணஙகளே சென்று சாாதலுமே தானெனககு
மரணம பிறபபெனறிவை இரணடின மயககறுதத
கருணைக கடலுககே சென்றூதாய கோததும்பீ.

சிலமப = ஒலிகக, செறிநதானை = நிறைநதானை, ஐயாறமாந தானை = திருவையாற்றில எழுநதருளி யிருபபவனை, ஆர்ப் பரவம = மிருநத ஒலி, பொயகை = தடாகம, வையகம = பூமி, மா மேரு = மகமேரு, சுண்ணம = தூள், கறைமிடறு = விஷததை யுண் டதால் இருணடிருக்கும் கண்டம், சார்தலுமே = பொருநதுதலுமே.

வனனெஞசக களவன மனவலியன எனறே
கனனெஞ் சுருககிக கருணையினுல ஆணடுகொணட
அனனந திளைக்கும அணிதில்லை அமபலவன
பொனனங கழலுககே சென்றூதாய கோத்துமபீ.

கனவேயுந தேவாகள காணபரிய கனைகழலோன
புனவேய அனவனைத தோளியொடும புகுநதருளி
நனவேஎனைப பிடித்தாட்கொண்டவா நயநதுநெஞசம
சினவேறகணீா மலகத தெளளேணங கொட்டாமோ.

மலை அரையன பொற்பாவை வாணுதலாள பெணதிருவை
உலகறியத தீவேட்டான எனனுமஅது எனனேடி
உலகறியத தீவேளா தொழிநதனனேல உலகனைத்தும்
கலைநவினற பொருளகளெலலாங கலஙகிடுஙகாண சாழலோ.

பாலும் அமுதமும தேனுடனும பராபரமாய்க
கோலங குளிாநதுளளங கொணடபிரான குரைகழலகள
ஞாலமும பரவுவாா நனனெறியாம அநநெறியே
போலும புகழபாடிப பூவலலிக கொயயாமோ.

கனனெஞசு = கலநெஞசு, திளைககும = ஆடும, கனைகழல = ஒலிககும கழல, சினவேற கணிா = சினவேல கண்ணை யுடையீா, தெளளேணம = ஓா வகையான விளையாட்டு, அரையன = அரசன, வாணுதல = வாள + நுதல = ஒளிபொருநதிய நுதல, திரு = இலக குமி, தீவேட்டான = நெருபபைககொண டாகுதி செயதான, உலக னைத்தும = உலகமுழுதும, கலை நவினற பொருளெல்லாம = சாஸ திரஙகளில சொலலபபட்ட பொருளகளெலலாம, பராபரமாய = உயாபொருளாய, குரைகழல—சபதிககின்ற கழலகள, ஞாலம = பூமி, பரவுவார் = வணஙகுவாா, கொயயாமோ = கொயவாம.

வளைநத்து விலலு விளைநத்து பூசல்
உளைநதன முபபுர முநதீபற
ஒருஙகுடன வெநதவா றுநதீபற
ஈரம்புகணடில எகமபா தஙகையில
ஓரம்பே முபபுர முநதீபற
ஒனறும பெருமிகை யுநதீபற
தசசு விடுததலும் தாம அடி இடட லும
அசசு முறிநதெதன றுநதீபற
அழிநதன முபபுர முநதீபற
உயயவலலா ஒரு மூவரைக காவலகொண
டெயய வலலானுககே யுநதீபற

நிலநீர நெருபபுயிர நீளவிசுமபு நிலாபபகலோன
புலனாய மைநதனோ டெண வகையாயப புணாநது நினறான
உலகே ழெனததிசை பததெனத தானொருவனுமே
பலவாகி நினறவா தோணோககம ஆடாமோ.

காருடைய பொன திகழமேனிக கடிபொழில வாழுஙகுயிலே
சீருடைச செஙகமலத திற திகழுருவாகிய செலவன
பாரிடைப பாதஙகள காட்டிப பாசம அறுததெனை ஆணட
ஆருடை அமபொனினமேனி அமுதினை நீ வரககூவாய.

பூசல = சணடை, உளைநதன = வருநதின, முபபுரம = மூனறு புரஙகள, எகமபா = காஞசிபுரததிறைவா ஒறறை அமபுடையவா, பெருமிகை = பெரிதும மிகுதி, அடி இட்டல = பாதம வைததல, உயயவல்லா = பிழைககல்லவாகள, எயயவலலானுககு = பாணம செலுதத வலலவனுககு, நீள விசுமபு = நீணட ஆகாயம, பகலோன = சூரியன, புலனாய = அறிவாய, தோணோககம ஆடாமோ = ஓர வகையான ஆட்டததை ஆடுதல காருடைய பொன = இருமபு, கடிபொழில = வாசனை நிரமபிய சோலை, திகழ் = விளஙகும், பாரிடை = பூமியினிடததில, பாசம = பநதம், ஆர் = ஆததிபபூ.

3. துங்கப் போத்தரையர்

(கி. பி. 854—880)

நந்தியின் மகன் துங்கன். துங்கன் தாய் சங்கை என்பாள். இவள் இராஷ்டிரகூட மன்னனான அமோகவர்ஷன் பெண். அமோகவர்ஷன் (கி. பி. 714—817) அப்போது உலகத்தில் ஆண்ட அரசரெல்லோரிலும் பெரியவனென்று கியாதி பெற்றவன். அவனுக்கு ஜகத்துங்கன் என்றொரு பெயருமுண்டு, அதனால் அவன் பேரனுக்குத் துங்கனென்ற பெயர் வந்தது. துங்கப் போத்தரையனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருந்தது. துங்கனை எதிர்த்த பாண்டியன் பெயர் மாறன், ஸ்ரீவல்லபன், ஏகவீரன். இவன் வரகுணன் மகன். பாண்டியனுக்கும் பல்லவனுக்கும் குடமூக்கு என்கிற கும்பகோணத்தில் அரசிலாற்றங்கரையில் போர் நடந்தது.

பாண்டியனும் பல்லவனும் இவ்வாறு தலைமுறை தலைமுறையாக யுத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்ததால் இருவர் பலமும் குறைந்து ஒரு புதிய குலம் உயர்நிலை பெற்றது. அது தஞ்சைச் சோழர்குலம். இக்குலத்தார் ஆட்சியை விஜயாலயன் என்பான் கி. பி 860 - இல் தஞ்சாவூரில் ஏற்படுத்தினான். வெகு வேகமாய் அக்குலம் கீர்த்தி பெற்று ஓங்கிற்று.

நந்திபோத்தரையன் மனைவி அடிகள் கண்டன் மாறம்பாவை சோழ அரசன் ஆதித்தியனது ஆட்சியிலுள்ள தஞ்சாவூருக்கடுத்த நியமம் கிராமத்தில் அவ்வரசன் 24-வது ஆண்டில் மகாதேவர்க்குத் திருவமிர்து ஐப்பசி விஷு சித்திரை நாளில் செய்தருள நெல், பால், தயிர், 5-நாழியும், அரிசி பதக்கு நாழியும் வாங்க 5-கழஞ்சு பொன் தானம் செய்

தான். இதனால் பல்லவ அரசி சோழர்நாட்டில் தானம் செய்வதற்கு அப்போது தடையொன்றும் ஏற்படவில்லை என்றறியலாம்.

வட ஆற்காடு ஜில்லா அரக்கோணம் தாலூகாவில் காவிடிப்பாக்கம் என்கிற ஊர் உண்டு. அதை இப்போது காவேரிப்பாக்கம் என்கிறார்கள். இது பழைய காலத்துப் பல்லவ பிரமதேயம். படுவூர்க்கோட்டம் மாங்காடு நாடு அவனிநாராயண சதுர்வேதி மங்கலம் என்பது முற்காலத்திய பெயர். இவ்வூரில் துங்கப்போத்தரையன் பல தானங்கள் செய்தான். இவ்வூரில் உள்ள 'பெரிய ஏரி' யையும் அதைப் பாதுகாத்து வந்த கணத்தாரான 'ஏரிவாரிகம்' என்பதையும் இவ்வூர்க் கல்வெட்டில் குறித்திருக்கிறது. பெரிய ஏரியை நந்தி வர்மன் வெட்டினான்போலும். ஏரிக்கு முதற்கொண்டு வருஷா வருஷம் தெரிந்தெடுத்த பெருமக்களை ஏரிவாரிகம் என்று ஏற்படுத்தி நடத்தி வந்தார்கள்.

இதே மாதிரி மதுராந்தகத்துக்கடுத்த பரமேசுவர மங்கலத்தில் (இந்த ஊர் பரமேசுவரப்போத்தரையன் கொடுத்த பிரமதேயம்போலும்) துங்கவர்மனது 16-ம் ஆண்டில் கைலேசுவர மகாதேவர்க்கு நிவேதனத்துக்காக 11-கழஞ்சு பொன் மண்ணைக்குடி மறமடக்கி விழுப்பேரரையன் மகனான நந்தி நிறைமதி தானஞ்செய்தான். நந்திவர்ம பல்லவ மல்லன மண்ணைக்குடியில் பாண்டியனை வென்றானென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அப்போரில் இவ்விழுப் பேரரையன் நின்று சண்டை போட்டான்போலும். நிறைமதி கொடுத்த தானத்தை கைலேசுவரத்துக் கணப்பெருமக்கள் பெற்று நடத்தினார்கள். கணப்பெருமக்கள் என்பது ஆளுங்கணத்தாரென்பதற்கு மறுமொழி. அமிர்தகணத்தாரென்று மற்

ரோர் மொழியுமுண்டு. இவ்வரிய மொழிகள் இப்போது வழங்காதிருப்பது துக்கிக்கத்தக்கது.

'ஏரிவாரியம்' போன்ற 'தோட்டவாரியம்' முதலிய பெருமக்கள் சபைகள் அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பல உண்டு. ஒவ்வொரு ஊர் இராஜாங்கக் காரியமும் அவ்வூர்ப் பெருமக்களே பார்த்து வந்ததால் பொதுக்காரியம் செவ்வையாக நிகழ்ந்தது.

துங்கப் போத்தரையன் தெதிரி ஸ்ரீ வல்லபன் பெரியாழ்வார் என்பவரை ஆதரித்தான். இவருக்கு முதலிலிட்ட பெயர் விஷ்ணுசித்தன். இவர் பிறந்த ஊர் வில்லிபுத்தூர்; ஆகையால் இவரை வில்லிபுத்தூரார் என்றும் கூறுவதுண்டு. இவர் பாடின பாட்டுக்குப் **பெரியாழ்வார் திருமொழி** என்று பெயர். இவர் கண்ணபிரானது குழந்தைப் பருவத் திருவிளையாடல்களைப் பற்றி அதிகமாய்ப் பாடியிருக்கிறார். இவர் பாட்டின நடை பெரும்பாலும் **திருவாசக** நடையை யொத்திருக்கும். மாணிக்கவாசகர் சிவனார் ஆடும்போது பாடும் பாட்டுகளை யொத்துப் பாடியிருப்பது போலவே, பெரியாழ்வாரும் பாடியிருக்கிறார். ஆகையால் விஷ்ணு பக்தியை **பெரியாழ்வார் திருமொழியும்**, சிவபக்தியை மாணிக்கவாசகர் **திருவாசகமும்** அதிகமாய் வளர்க்கக் கூடியவை.

பெரியாழ்வார் நடை பின்வரும் பாசுரங்களால் விளங்கும்

செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல
பங்கிகள் வந்து உன் பவளவாய் மொய்ப்ப
சங்குவில்வாள் தண்டு சக்கரம் ஏந்திய
அங்கைகளாலே வந்து அச்சோ அச்சோ
ஆரத்தழுவா வந்து அச்சோ அச்சோ.

கமலம் = தாமரை, பங்கிகள் = தோழிகள், மொய்ப்ப = நெருங்க.

தத்துக்கொண்டாள் கொலோ? தானே பெற்றாள் கொலோ?

சித்தமனையாள் அசோதை இளஞ்சிங்கம்
கொத்தாரக் கருங்குழல் கோபாலகோளரி
அத்தன் வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே! அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்

ஆலத்திலையான் அரவினணை மேலான்
நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்
பாலப் பிராயத்தே பார்த்தற் கருள்செய்த
கோலப்பிரானுக்கோர் கோல் கொண்டுவா
குடந்தைக் கிடந்தார்க்கோர் கோல் கொண்டுவா

சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச்
செங்கண்கோடச் செய்யவாய்க் கொப்பளிப்பக்
குறுவெயர்ப் புருவம் கூடலிப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின போது

பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து
வந்துசூழ்ந்து படுகாடு கிடப்பக்
கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக்
கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்ட கில்லாவே.

தத்துக்கொண்டாள் = தத்துக்கொள்ளுதல், கொத்தார = கொத்துகள் நிறைந்த, கோளரி = சிங்கம், அத்தன் = தலைவன், ஆலத்திலையான் = ஆலமரத்தின் இலையில் துயில்பவன், அரவினணை மேலான் = பாம்பின் படுக்கைமேலிருப்பவன், குடந்தை = கும்பகோணம், கோட = வளைய, கூடலிப்ப = வளைய, பறவையின் கணங்கள் = பறவையின் கூட்டங்கள், கூடுதுறந்து = கூட்டை விட்டு, கறவையின் கணங்கள் = பசுவின் கூட்டங்கள்.

விஷ்ணு சித்தர் மகள் கோதை என்னும் ஆண்டாள். பெருமாளுக்குத் தந்தை திருவாராதனம் செய்ய வைத்திருந்த பூவை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சூடிக் கொண்டு திரும்பி அவிழ்த்துக் கொடுத்ததால் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் என்றும் பெயர். அவளுக்கு அரங்கத்துப் பெருமான் மேல் அளவற்ற அன்புண்டாய், அவள் பாடியது திருப்பாவையும், நாச்சியார் திருமொழியும். மிக அழகாயும் எளிதாயும் எவருள்ளத்திலும் தானே இறங்கவல்லதாயும் இவள் பாட்டு இருக்கும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கண்ணன் திருலீலையைப்பற்றிப் பாடியது போலவே இவளும் பாடினாள்.

கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறு வீடு
மேய்வான் பரந்தன காண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்
போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றோம் கோதுகலமுடைய
பாவாய் எழுந்திராய்ப்பாடிப் பறைகொண்டு
மாவாய்ப் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்
ஆவாவென் றாராய்ந்தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

என்புருகி இனவேல் நெடுங்கண்கள்
இமை பொருந்தா பலநாளும்
துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர்
தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்

கூவுவான் = கூப்பிடும் பொருட்டு, கோதுகலமுடைய பாவாய் = விருப்பமுடைய பெண்ணே, சேவித்தால் = தரிசித்து வணங்கினால், வேல் நெடுங்கண் = வேலாயுதம் போன்ற நீண்ட கண்கள், வைகுந்தன் = வைகுந்தம் என்ற பெயரையுடைய மோக்ஷ வீட்டிற்குத் தலைவன், உழல்கின்றேன் = சுழல்கின்றேன்.

அனபுடையாரைப பிரிவுறு நோயது
நீயுமறிதி குயிலே
பொனபுரை மேனிக்கருளக கொடியுடைப
புண்ணியனை வரககூவாய.

காரகாலத்தெழுகினற கார்முகிலகாள வேஙகடத்துப
போரகாலத தெழுநதருளிப பொருதவனார் பேர் சொல்லி
நீரகாலததெருககில அம்பழ விலைபோல வீழ்வேனை
வாரகாலத தொருநாள தாம வாசகம தநதருளாரே.

நடமாடித தோகை விரிக்கினற மாமயில்காள உம்மை
நடமாடங காணப பாவியேன நானோர் முதலிலேன்
குடமாடு கூததன் கோவிநதன கோமிறை செய்து எமமை
யுடைமாடு கொண்டான உஙகளுக கினியொன்றுபோதுமே.

கூட்டிலிருநது கிளியெபபோதும்
கோவிநதா கோவிநதா எனறழைககும
ஊட்டக கொடாது செறுபபனாகில
உலகளநதா னெனறுயரக கூவும்
நாட்டில தலைபபழி யெய்தியுஙகள
நனமை யிழநது தலையிடாதே
சூடடியர் மாடங்கள் சூழ்நதுதோன்றும்
துவாரபதிககெனனை யுயததிடுமின்.

அறிதி = அறிவாய், கருளக்கொடி = கருடககொடி, கார் காலம = மழைககாலம, காரமுகிலகள = கரிய மேகஙகள, பொருதல் = போரபுரிவல, அமபழவிலை = அழகிய பழைய விலை, தோகை = சிறகு, நானோ = நான + ஓர, குடமாடு கூததன் = குடககூதது என்ற கூத்தையுடையவன, செறுததல் = கோபிததல, தலைபபழி = கொடியபழி, சூட்டியா மாடஙகள = மிகவும உயாந்த மாடங்கள்.

இயற்கைப் பொருள் வர்ணனையென்ன, இனிமையான மொழிக்கோவையென்ன, உள்ளம் உருகும் உவமையென்ன, தானே மலரும் தேனொழுகும் பூவைப்போல இதயகமலத்தி லிருந்து எழும் இப்பாட்டுகளைவிட உயர்வுற்றது எம்மொழியிலும் கிடையாது

கடவுளைத் தலைவனாயும், தன்னைத் தலைவியாயும் பாவிக்கும் முறையில் இந் நாச்சியார் பாடின பத்துப்பாட்டுகளை வைஷ்ணவர் வீட்டுக் கலியாணங்களில் இப்போதும் பாடுவார். அதில் கோதை நாரணனை மணம்புரிந்ததாகக் கனவு கண்டதைப் பாடுகிறாள்.

வாரண மாயிரம் சூழவலம் செய்து
நாரண நம்பி நடக்கின்றா னென்றெதிர்
பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்.

கதிரொளி தீபம் கலசமுடனேந்தி
சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள
மதுரையார் மன்னனடி நிலை தொட்டு எங்கும்
அதிரப் புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்

குங்குமமப்பிக்குளிர்சாந்தம் மட்டித்து
மங்கல வீதி வலஞ் செய்து மணநீர்
அங்கவனோடும் உடன் சென்றங்கானை மேல்
மஞ்சன மாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்.

வாரணம் = யானை, பூரணபொற்குடம் = பூரணகும்பம், ஒரு குடத்தில் ஜலம்விட்டு, பொட்டிட்டு மாலைசூட்டி, அரிசியைப் பரப்பி அதன்பேரில் வைத்தல், சதிரிளமங்கையர் = அழகிய பெண்கள், அதிரப்புகுத = அதிர்ச்சியுண்டாகப் புகுவதாக, சாந்தம் அட்டித்து = சந்தனம் தடவி, மஞ்சனமாட்டுதல் = ஸ்நானம் செய்வித்தல்.

நம்மாழ்வார் மற்றோராழ்வார். வேளாளர் திருக்குருகூரில் பிறந்தவர். மாறர், சடகோபர், வகுளாபரணர், பராங்குசர் என்றும் மறு பெயர்கள் இவர்க்கு உண்டு. இவர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருப்பதிகளையே அதிகமாகப் பாடினர் அதில் ஸ்ரீவரமங்கலம் ஒன்று இவ்வூருக்கு இப்பெயர் கி பி 785-இல் இட்டது. அன்றியும் வரகுணமங்கலத்தைப் பாடியிருக்கிறார் ஆகையால் வரகுணனுக்குப் பின் தான் இவர் இருந்திருக்கவேண்டும் இவர் பாடினது திருவாய்மொழி, திருவாசிரியம், திருவிருத்தம் திருவந்தாதி இவர் பாசுரங்களில் பக்திரசம், ஞானரசம் இரண்டும் கலந்திருக்கும் வேதாந்த விசாரணை அதிகமாயிருக்கும். இவர் நடை மற்றை ஆழ்வார்கள் நடையைப் போல அவ்வளவு எளிதல்ல ஆயுள் நாளெல்லாம் யோகம் பயின்றவர். இந்த விஷயங்களுக்கு ஆதாரமாயச் சில செய்யுள்களை மேற்கோளாகக் காட்டுவோமாக —

நெஞ்சமே நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என் செய்யோம் இனி யென்ன குறைவினம்
மைந்தனை மலராள் மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்.

சாதி மாணிக்கமென்கோ சவிகொள் பொன்முத்தமென்கோ
சாதி நல்வைரமென்கோ தவிவில் சீர்விளக்க மென்கோ
ஆதியஞ் சோதியென்கோ ஆதியம்புருடனென்கோ
ஆதுமில் காலத் தெந்தை அச்சுதனமலனையே.

மலராள் மணவாளன் = இலக்குமி கணவன், துஞ்சும் போதும் = இறக்கும் போது, சவிகொள் = ஒளிகொள், தவிவில் = கெடுதலில்லாத ஆதியஞ்சோதி = முதன்மையான அழகிய சோதி, அச்சுதன = அழிவிலலாதவன.

குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலினுங் கீழிழிந்த் தெத்தனை
நலந்தா னிலாத சண்டாளச் சண்டாளர்க ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்றுள்
கலந்தார் அடியார் தம்மடியார் எம்மடிகளே.

அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னைத்
துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ண னெம்மான் தன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளு மவர்கண்டீர்
சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சன்ம சன்மாந்தரங் காப்பாரே.

இவர் இறைவனது உருவத் திருமேனியைப் பற்றிப் பல இடங்களில் கூறித் துதித்திருப்பினும் வேறு சில இடங்களில், அருவம் முதலியவைகள் கடந்தப்பாலுள்ள அருந் திருமேனியைப் போற்றிக் கூறியுள்ளார். இது பல சமயத்தாரும் கொண்டாடுமாறு இருக்கும்.

உயர்வற வுயர்நல முடையவ னவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளின னவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழன் மனனே.

வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல்=வலது கரத்தில் சக்கரத்தை யேந்தும் ஐயன், மணிவண்ணன்=மணிபோன்ற அழகுடையன், உள்கலந்தார்=உள்ளத்தே கலந்தவர், அளிக்கும்=காக்கும், ஆழிப்பிரான்=சக்கரத்தையுடைய தலைவன், நறுங்கண்ணி=வாசனையுள்ள மாலை, சலிப்பின்றி=ஓய்வின்றி, மதிநலம்=அறிவு நலம், அயர்வறு=துன்பமற்ற, அமரர்கள்=தேவர்கள், துயரறு=துன்பமற்ற, தொழுதெழல்=தொழுதெழுவாயாக.

4. அபராஜிதப் போத்தரையன்

(கி. பி. 870—900)

துங்கன் மகன் அபராஜிதன் பட்டம் பெற்றவுடன் பாண்டியனுடன் போர் நேர்ந்தது. அப்போது ஆண்ட பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லவன் குமாரனான இரண்டாம் வரகுணன். இப்போரில் கங்கைகுல அரசன் பருதிவிபதி (தமிழில் பிருதி கங்கை கையனென்று பெயர்) பல்லவனுக்கு உதவி புரிந்தான். தஞ்சாவூரில் புதிதாய்க் கிளம்பின சோழகுல அரசன் விஜயாலயனது மகன் ஆதித்திய ராஜகேசரி பாண்டியர் பக்கத்தில் நின்று போர் செய்தான். அப்போர் கும்பகோணத்துக்கு அடுத்த திருப்புறம்பியத்தில் நிகழ்ந்தது. அதில் பிருதி மரணமுற்றான். அபராஜிதன் தோல்வியடைந்தான். அதுமுதல் அபராஜிதன் சாசனங்கள் சோழநாட்டில் இல்லை. அவன் சாசனங்களெல்லாம் திருவொற்றியூர், திருத்தணிகை முதலிய சென்னபட்டணத்துக் கடுத்த ஊர்களிலே உள்ளன.

கொடும்பாளூர் அரசன் பூதி விக்கிரமகேசரி காவேரிக் கரையில் பல்லவசேனை மேல் வெற்றி பெற்றான் என்று கொடும்பாளூர் மூவர் கோயில் வடமொழிச் சாசனத்தில் இருக்கிறதால் இந்த யுத்தத்தில் வரகுண பாண்டியன் பக்கத்தில் விக்கிரமகேசரி நின்று போர்புரிந்தான் போலும். இவனுக்குக் கற்றளி யென்றும், வரகுணா என்றும், இருவர் மனைவிகள். கொடும்பாளூரில் மூவர் கோயில் என்று மூன்று விமானங்கள் கட்டி அவைகளில் மகேசுவரனை தன் பெயராலும் தன்னிரு மனைவிகள் பெயராலும் ஸ்தாபித்தான். பின்பு தன் குருவான மதுரை மல்லிகார்ஜுனன்

எனனும காலமுக சனனியாசிககு ஒரு பெரிய மடததைக கடடி அவனை மடாதிபதியாய ஏறபடுததினன. அநத மடததில 50 சனனியாசிகள வசிததாரகள. அவரகள போஷணை நிமிததியமாய 11 கிராமஙகளைத தானம செய தான. இநத மூவர் கோயிலைத் தமிழ நாட்டு மூவேநதர கடடினரெனறு ஒரு கதையுணடு. மேலே சொனனதை உததேசிதது இது பொயக கதையாகும

திருததணி பலலவர கோயில

இநதப பூதி விககிரமகேசரிககுத திருசசிறுபபளளிக கடடத திருபபராயததுறைக கோயிலில இரு கலவெடடு களிலும், திருச்செநதுறைக கோயில் கல்வெட்டிலும்

தென்னவன் இளங்கோவேள் என்றும், மாறவர்மன் பூதியா ரென்றும் பெயரிட்டிருக்கிறது. அக் கல்வெட்டுகளொன்றில் இவன் மனைவி கற்றளிப் பிராட்டி பெயரும் குறித்திருக்கிறது. இவனுக்குச் செம்பியன் இருக்குவேளென்று மறு பெயருண்டு.

அபராஜிதன் திருத்தணிகையில் வீரட்டானேச்வரன் கோயிலைக் கட்டினான். இதன் வேலை ராஜஸிம்ஹன் கட்டடங்களிலுள்ள தற்கும் சோழர் கி. பி. 1000-த்துக்குப் பின்பு கட்டின கோயில் வேலைக்கும் நடுத்தரமாயிருக்கும். கோபுரம் இராது: விமானம் வேறு, கோயில் வேறு என்று கிடையாது. விமானத்துக்குள் காப்பகக்கிருகமும் அதற்கு முன் மண்டபமுமதான் உண்டு விமானத்தின் உருவம் கஜப்ருஷ்டாகிருதி. மகாபலிபுரம் ஸஹதேவரதத்துக்கும் அவ்வாறே. கூரத்தில் பரமேசவரன் கட்டுவித்த கற்றளிக்கும் அவ்வாறே. தூணகளின்மேலுள்ள போதிகை உருண்டது. இது பிறகாலத்துப் பல்லவர் கட்டடங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தவறுக் குறி. சோழர் கட்டின கோயில்களெல்லாம் போதிகை கோணங்களுள்ளதா யிருக்கும். திருத்தணிகைக் கோயிலின் நான்கு சுவர்களிலும் நான்கு புரைகளில் தட்சிணாமூர்த்தி, பிரமன், துர்க்கை, விஷ்ணு இவர்கள் விக்கிரகங்களுண்டு. சோழர்கள் முதலில் கட்டிய கோயில்களிலும் இத்தகைய விக்கிரகங்களுண்டு. இக்கோயிலைக் கட்டினவன் நம்பி அப்பி.

அபராஜித விக்கிரம வர்மன் என்ற இவ்வரசனது கல்வெட்டுகள் அதிகமாக அகப்படவில்லை. இவன் 3-ம் ஆண்டில் திருத்தணிகையிலும் 17-ம் ஆண்டில் மாங்காட்டிலும்

கற்றளி = கற்கோயில்.

பிறந்த கல்வெட்டுகள் உண்டு. இவன் 4, 5 ஆண்டுகளில் கொடுத்த சாசனங்கள் இப்போது சத்தியவேடு கிராமத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளால் சேரநாட்டுத் தலைவனான குமாரநந்தை என்னும் குறும்பராதித்தன் காடு வெட்டிப் பேரரையனும் அவன் மனைவி போற்றி நங்கையும் தானம் செய்தார்கள். இவன் குறும்பருக்கு அரசனாயிருந்த பல்லவ வள்ளல்போலும். குறும்பர் என்போர் பல்லாயிரம் வருஷங்களாய்க் குறும்பாடு மேய்ப்பவர். குறும்பாடு நெசவுக்கேற்ற மயிருள்ளது. அம் மயிரினாலே குறும்பர் நெய்வார். இவர் தமிழ் நாட்டில் உள்ள முல்லை நிலத்தில் எல்லாம் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்துவருகிறார்கள். சேலம், திருச்சினாப்பள்ளி, தென்னாற்காடு ஜில்லாக்களில் இப்போதும் இவரில் பலர் உளர். இவர் அரசனான குமாரநந்தைக்குக் காடுவெட்டிப் பேரரையன் என்றும் பட்டம் இருக்கிறதால் இவன் பல்லவ குலத்தவனாயிருக்க வேண்டும். இந்தச் சத்தியவேடு சாசனத்தில் 'விடேல் விடுகு' என்ற அரசனைக்குறிக்கும் மொழி உண்டு. இதைப் பற்றி நந்திப்போத்தரையன் சரித்திரத்தில் விவரித்திருக்கிறோம்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழன் ஆதித்தியராஜகேசரி பலம் அதிகரித்தது. சோழ நாடு முழுவதையும் கைக்கொண்ட பின்பு, தொண்டை நாட்டின் மேல் படையெடுத்து அபராஜிதனைத் தோற்கடித்தான். இப்போரில் சேர அரசன் ஸ்தாணுரவி சோழ அரசனுக்கு உதவி புரிந்தான். தொண்டை மண்டலத்தைச் சோழர் கைப்பற்றவே, பல்லவர் ஆட்சி ஒழிந்தது. சோழர் பலம் அதிகரித்துத் தொண்டை நாட்டைப் பற்றினவுடன், பல்லவர்க்குப் பல தலைமுறைகளாய் விரோதிகளான பாண்டியர்

காட்டின் மேல் படையெடுத்து, அதையும் சோழர் கட்டிக் கொண்டார். ஆகையால் பல்லவரும் பாண்டியரும் ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு போராடினதால், இருவர் பலமும் குறைந்து, இருவரையும புதிதாய் உதித்த தஞ்சைச் சோழர் அடக்கித தென்னாடெல்லாம் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி விருத்தி செய்தார்.

தொண்டை மண்டலம் சோழராவசம் வந்தாலும் சில இடங்களில பல்லவ அரசர் ஆட்சி நிகழ்ந்தது. அபராஜிதன் மகனான கோவிஜய கம்பவர்மன இவவாறு ஆண்டவரில் ஒருவன். அவன கலவெட்டுகள் பல இடங்களில அகப்பட்டிருக்கின்றன. அதில ஒன்று காஞ்சிபுரத்தில வந்தவாசிக்குப போகும வழியில உள்ள (உட்கல என்கிற) உக்கல் கிராமம் அவ ஊருக்குப பழைய பெயர்கள சிவசூடாமணி மங்கலம், விக்கிரமாபரண சதுர்வேதிமங்கலம், அபராஜித சதுர்வேதிமங்கலம். சிவசூடாமணி என்பது இராஜஸிம்ஹன் பிருது ; ஆகையால அவவூரை அவன பிராம்மணர்களுக்குத் தானம் செய்தான் போலும. அவனுக்குப பின் அவ் ஊரையே அபராஜிதன தானம் செயதிருக்க வேண்டும். அவ்வூர் தொண்டை மண்டலத்து காளியூர்க்கோட்டத்து பாகூர் நாட்டில் இருந்தது. அவவூரில புவன மாணிக்க விஷ்ணுகிருகம் என்ற பழைய கோயிலுண்டு. அதில பின வரும் கலவெட்டு இருக்கிறது :— 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கம்பவர் மற்கு யாண்டு பத்தாவது உட்கறசபையாற்கு சடையன் கொடுத்த நெல் நானூற்றுக்காடி. இந நெலலால பொலி ஊட்டு (அதாவது வட்டி) ஆண்டு வரை நூற்றுக்காடி நெல் பலிசையால் நிசதி இருவர் பிராமணரை நிலமும ஞாயிறும் உள்ள அளவும் ஊட்டுவோமானோம் உட்கற் சபையோம். இவ்விருந்தூட்டு முட்டில கங்கை இடக்குமரியிடை எழுநூற்றுக் காதத்துள்ளும் செய்தான் செய்த பாவம் படுவோர்

மாளோம் சபையோம்.' மற்றொரு கல்வெட்டு பின் வரு மாறு :— ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கம்பவர்மற்கு யாண்டு பதினைந தாவது உடகற்சபையோம் எழுத்துச்சடையன் பக்கல் ஆயிரக்காடி நெல் கொண்டோம். இவ் வாயிரக்காடி நெல் லாலும் பலிசை (வட்டி) ஐந நூற்றுக்காடி நெல் ஆட்டாண்டு தோறும் எரிக கட்டி இருத்துவிபோமாளோம் (?) சபை யோம இதன்றென கஙகை இடைககுமரி இடை செய்தார் செய்த பாவம் படுவாராகப் பணித்தோம். சம்வத்ஸரப் பெருமககளே அடடுவிச்சுகடவார் ? இநதச் சாசனத்தால் ஒவ்வொரு கிராமத்தின் தர்மங்களையும் நடத்த பிரதி சம்வத்ஸரம் பெருமக்களைத் தெரிந தெடுததார என்று அறியலாம்.

முடிவு

பலலவரரசாட்சி இறநதது. அவரில் சிலர் களளர் சாதி யுடன கலந்தாரகள. சிலர் தெலுங்கருடன ஒனறாயினார்கள. சிலர் குறுநில மனனரானார். பல்லவ குலத்தின கிளையினர் ஒருவர் அமராவதியில 12, 13, நூறருண்டுகளில ஆண் டார். அவரது கலவெட்டு ஒனறு அகபபடடிருககிறது. கடப்பை, பெலலாரிகளில இருநத நுளம்பபபாடியில மற் றோர கிளையினர் துளமபப பலலவர் எனறு ஆண்டார். இவரது தலைநகா கமபிலி. மறுசிலர் தஞசாவூர்ச் சோழர்கள் கீழ் பெரிய வேலையில் அமர்நதாரகள. கி. பி. 1070 முதல் 1117 வரையில ஆணட குலோத்துங்கச் சோழ ராஜாவின் சேனாபதியான கருணாகரத தொணடைமான் பலலவன் **கலிங் கத்துப் பரணி** எனனும நூலுககு நாயகன். செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில வண்டை, அல்லது வண்டலூர்ச் சிற்றரசன. தஞ்சாவூர்ககோயிற் கலவெட்டில் பராநதகப பலலவராயன என்ற ஒரு உத்தியோகஸ்தன் பெயருண்டு. பெரிய புராணம் இயற்றின சேக்கிழாருக்கும் உத்தம சோழ பல்லவராயர்

என்று பட்டமுண்டு. பல்லவராயர் பலர் புதுக்கோட்டை நாட்டில் பல இடங்களில் ஆண்டார். பின்பு பல்லவராயர் என்பது சோழ வெள்ளாளரில் ஒரு கோத்திரம் ஆயிற்று. இதே விதமாக தெலுங்கு தேசததில் ரெட்டிகளுள் பல்லவாதித்திய குலமொன்றுண்டு. இவரில் சிலர் சிற்றரசராய் ஆண்டார்கள். 17-ம் நூற்றுண்டில் கள்ளருடன் சம்பந்தம் செய்திருநத ஒரு பல்லவ குலக்கிளையினர் தொண்டைமா னென்றும் பல்லவ ராஜா வென்று பட்டத்துடன புதுக்கோட்டை அரசரானர். இபபோது அரசாட்சியுள்ள பலலவர் இவரே.

பாரசீக நாட்டிற் கருகிலுள்ள சகத்தீபத்தினின்று 2500 வருஷங்களுக்கு முன பார்த்தவரென்று பெயர் பூண்டு ஜம்புத்தீபம் வநது பல்லவா எனறு பெயர் மாறி, க்ஷத்திரியராய் வைதிக தருமத்தைப் பின்தொடர்நது இநதியாவின் பல பகுதிகளில ஆள ஆரம்பித்தார். காஞ்சிபுரததில 1800 ஆணடுகளுக்கு முன ஆளததொடங்கி, ஆரிய முறைகளையும் வடமொழிக கலைகளையும் தமிழகத்தில பரவச் செய்தார். கோயிலகளை முதலில் பாறைகளால கட்டுவித்தார். அநதணாகளுககு மானியங்கள் கொடுத்து தெலுங்கு நாட்டினின்று குடியேற்றினா. அநதணர் பெருக, ஆரிய முறைகளும், வருணாச்சிரம தருமமும் பெருகின. தமிழ்ச் செய்யுள நடைமாறி ஆரிய நடைகளில செய்யுள்கள் இயற்றப்பெற்றன. சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஓஙகின; மறறைய சமயங்கள் மழுங்கின. பக்தி நெறியும், வேதாந்த வழியும் பரவின. கற்கோயில, கற்சிற்பம் நாடெல்லாம் நிறைநதன. ஆகையால் இபபோதிருக்கும் சமய நிலை, செய்யுள் நிலை, மொழி நிலை, மககள் நிலை, சிற்ப நிலை, இவையெல்லாம் பல்லவரால் மாறி, வளர்நது உயர்ந்தவைகளே.

Printed at the Aurora Press, Madras — 1930.